

ВЕЛИКА СРБИЈА

ISSN 1452-9165

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
БЕСПЛАТАН ПРИМЕРАК

БЕОГРАД, НОВЕМБАР 2010. ГОДИНЕ
ГОДИНА XXI, БРОЈ 3422

ШЕШЕЉУ БРУТАЛНО УГРОЖЕНО ПРАВО НА ЖИВОТ

Тадићев режим ћути

ВЕЛИКА СРБИЈА

ЗЕМУН
ТРГ ПОБЕДЕ 3

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

Оснивач и издавач

Српска радикална странка

За издавача

др Војислав Шешељ

Главни и одговорни уредник

Елена Божић-Талијан

Заменик главног

и одговорног уредника

Марина Томан

Помоћник главног

и одговорног уредника

Момир Марковић

Редакција

Иван Нинић, Борис Алексић,
Душан Марић, др Никола Жугић,
Слађан Мијаљевић, мр Дејан Мировић,
мр Александар Мартиновић,
Будимир Ничић, Амрад Мигати,
Огњен Михајловић

Унос текста

Весна Марић, Златија Севић,
Љубинка Божовић, Драгица Томић

Лектура и коректура

Ивана Борац

Техничко уређење

Северин Поповић

Председник Издавачког савета

Др Ђорђе Николић

Заменик председника

Издавачког савета

Др Бранко Надовеца

Издавачки савет

Проф. др Војислав Шешељ,
Милорад Мирчић, Гордана Поп-Лазић,
Драган Тодоровић, Мирко Благојевић,
Душко Секулић, Зоран Красић,
Паја Момчилов, Наташа Јовановић

Штампа

ДОО „Драгић”, Зрењанин
Ђорђа Јоановића 20,
23000, Зрењанин, тел. 023/535-491

Редакција прима пошту на адресу

„Велика Србија”, Трг победе 3,
11080 Земун; рукописи се не враћају

Новине „Велика Србија” уписане су у
Регистар средстава јавног информисања
Министарства за информације под бројем
1104. од 5. јуна 1991. године.

СРП - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд
329(497.11)

ВЕЛИКА СРБИЈА : новине српске радикалне
стране / главни и одговорни уредник
Елена Божић-Талијан. - Год. 1. - бр. 1 (12. јул
1990)-Београд : Српска радикална странка,
1990-. 30 cm

Месечно

ISSN 1452-9165 = ВЕЛИКА СРБИЈА
COBISS.SR-ID 19291650

Истином против лажи

- Тужилаштво негирало Николићеве клетве о припреми атентата

2

Стоп хашкој тиранији

- Лаж је да је операција прошла без компликација

4

Кршење људских и процесних права

- Шешељ у Хагу без адекватне здравствене заштите

8

Мешетарење

- Напредњаци нуде 100 000 евра по мандату

15

Брутално

- Батине са политичком позадином?

17

Главарина

- Уместо за пострадао Краљево десет милиона за Младићеву главу

19

Распродаја државе

- Обуставити продају Телекома

21

“Реформа” пензионог система

- Пензије на дугом штапу

22

Млечни пут корупције

- Систематско уништавање српског сељака

25

За ММФ нема зиме

- Гратис баханалије ММФ-а у Србији

28

Посета стогодишњаку Милету Бранковићу

- Век радикализма

30

Тајни послови режима

- Издаја Косова и Метохије

32

Злочин који траје

- Велики крој “велике Албаније”

34

Прекрајање Србије

- ЦИА представила будућу мапу Србије

37

Геноцид над српским народом

- Народ прохујао подземним водама

57

Доказано да су Вучић и Николић фабриковали лажну аферу,
медјску хајку и линч против Војислава Шешеља и његове породице

Тужилаштво негирало Николићеве клевете о припреми атентата

- *Тужилаштво за организовани криминал доставило је Српској радикалној странци обавештење у коме се наводи да не постоји основана сумња да је председник странке Војислав Шешељ планирао убиство Томислава Николића. „Подаци које су у медијима пласирали Николић и Александар Вучић су обична лаж. Вучић је контактирао са адвокатима Симовића и на тај начин је припремљена акција. То је учињено с циљем да се отежа положај Шешеља у Хагу, да се његов поступак одуговлачи, да му се додатно угрози живот, као и живот његове породице”, изјавио је правни саветник лидера радикала Борис Алексић*

Након четири месеца закашњења, Тужилаштво за организовани криминал коначно је саопштило да не постоје никакве индикације, чак ни основана сумња, да је председник Српске радикалне странке планирао убиство Томислава Николића, како су то тврдили Томислав Николић и Александар Вучић у организованој медијској хајци на Војислава Шешеља, његову породицу и странку. Поставља се питање да ли ће неко да одговара што је у медијској хајци и линчу, који су се данима оркестрирано водили против Шешеља и његове породице пласирањем најмонструознијих могућих лажи, њима погажено достојанство углед и част. Скандалозно је што је тужилаштво реаговала тек после толико времена и што нико за сада није одговарао, иако су тада медијски разапетој породици Шешељ наочиглед читаве јавности грубо гажена људска права.

Пре нешто више од четири месеца, тачније 29. јуна 2010. године, отпочета је координирана акција ширења монструозних лажи, да је наводно председник Српске радикалне странке др Војислав Шешељ, из тамнице трибунала у Хагу, „наручио ликвидацију Томислава Николића“. Уз наводно позивање на „исказ Милоша Симовића“ и „информације домаћих служби безбедности“, монструозна лаж је пласирана преко листа „Блиц“, да би је убрзо затим преузели, разрадили и публиковали скоро сви домаћи и страни медији. Војислав Шешељ, његова породица, па и сама Српска радикална странка, били су изложени правом медијском линчу. На доследно инсистирање Војислава Шешеља и Српске радикалне странке, да се расветле све околности у вези са лажним оптужбама и да се јавности саопшти потпуна истина, огласило се Тужилаштво за организовани криминал Републике Србије.

Према обавештењу Тужилаштва за организовани криминал, број: строго поверљиво 259/10, од 9. 11. 2010. године, које је добила Српска радикална странка, дословце се наводи следеће: „У вези са писањем медија о планирању убиства председника СНС, Томислава Николића, обавештавамо вас следеће: Војислава Шешељ нема својство окривљеног у вези са напред наведеним, па сагласно томе, не постоји ни основана сумња у том правцу.“ Ово обавештење је потписао заменик тужиоца за организовани криминал, господин Јовица Јовановић, а оверено је печатом тужилаштва. Посредством Националног савета за сарадњу са трибуналом у Хагу, а на захтев судије Жан-Клода Антонетија, председника судског већа које суди у предмету против Војислава Шешеља, тужилаштво је доставило исту информацију и трибуналу у Хагу. Међутим, поражавајућа је чињеница да је, државном врху Србије, за слање повратне информације на релацији Београд-Хаг, било неопходно четири месеца.

Угрозити здравље и суђење Шешељу

На ванредној конференцији за медије Српске радикалне странке, правни саветник Војислава Шешеља и народни посланик Борис Алексић је искористио прилику да подсети јавност и грађане Србије на то ко је идејни креатор лажног атентата на Томислава Николића и шта је заправо позадина медијске хајке:

„Ми смо раније упознали јавност да је, према нашим подацима, Александар Вучић контактирао са адвокатима Милоша Симовића, и да је на тај начин припремљена цела ова акција. Који је циљ свега овога био? Циљ је био да се отежа положај Војислава Шешеља у Хагу, да се његов поступак одуговлачи, да се додатно угрози његов живот, и живот његове породице, и погледајте колико је надлежним органима у Србији требало да доставе податке. Ја бих желео да подсетим да и давање лажних исказа и да лажно пријављивање представљају кривична дела, да Република Србија мора да се позабави тим проблемом, озбиљно. Томислав Николић је очигледно координирао све са Тужилашвом трибунала у Хагу“, рекао је Борис Алексић.

„Цела ова прича у јавности је управо требало да послужи томе да се поступак одуговлачи, а здравствено стање Војислава Шешеља што више угрози. Ту су имали свакако помоћ Владе Републике Србије“, оценио је Борис Алексић. Он је подсетио да се Томислав Николић и раније састајао са Дејвидом Толбертом који је прво био запослен у Секретаријату трибунала у Хагу, а затим у Тужилашву трибунала у Хагу, и Карлом дел Понте, како би настојао да што више пролонгира поступак против Војислава Шешеља.

Ко ће одговорати због креирања лажног атентата?

„Реформисано“ правосуђе у Србији налази се пред класичним испитом зрелости, ако се има у виду чињеница да је тужилаштво званично потврдило да Војислав Шешељ није налогодавац измишљеног атентата на Николића. Зато се намеће питање да ли ће и ко ће кривично одговорати због нарушавања здравља, угледа и части Војислава Шешеља, његове супруге и странке. Дакле, тужилац ће озбиљно морати да размотри кривичне пријаве и тужбе за накнаду штете, које су због кривичног дела изазивања панике и нереди и кривичног дела клевете поднели Војислав Шешељ, његова супруга Јадранка Шешељ и високи функционери СРС-а. А подсећања ради, кривичне пријаве су поднете против лица која су учествовала у креирању лажног атентата, и то: Томислава Николића, Александра Вучића, Желимира Чабрића и Миодрага Рашића (адвоката Милоша Симовића).

Р. В. С.

РЕПУБЛИКА СРБИЈА

**Тужилаштво
за организовани криминал
Стр. п.в. 259/10
Београд, 09.11.2010. године
ЈЈ/ЉМ**

**АДВОКАТ
МИЛАН Д. ТЕРЗИЋ**

**Димитрија Туцовића 134
Београд**

У вези Вашег захтева од 08.11.2010. године за добијање информација које се тичу кривичноправног положаја Војислава Шешеља, у вези са писањем медија о планирању убиства председника СНС, Томислава Николића, обавештавам Вас следеће:

Војислав Шешел нема својство окривљеног у вези са напред наведеним, па, сагласно томе, не постоји ни основана сумња у том правцу.

Национални савет за сарадњу са Међународним кривичним трибуналом за бившу Југославију, је од председника судског већа тог трибунала, у предмету против Војислава Шешеља, примио писмо којим се тражи достављање свих информација о наводном учешћу Војислава Шешеља у планирању убиства Томислава Николића, након чега се Национални савет обратио овом тужилаштву за информације.

**ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА
ЗА ОРГАНИЗОВАНИ КРИМИНАЛ
Јовица Јовановић**

Војислав Шешељ поручио на статусној конференцији

Лаж је да је операција прошла без компликација

• **Без мене тај процес нико не може водити, немојте мислити да ће неко успети под изговором здравственог стања да ми наметне адвоката истакао је Шешељ**

Председник Српске радикалне странке, доктор Војислав Шешељ, појавио се на статусној конференцији 2. новембра, где је судском већу поручио да нико неће успети, под изговором здравственог стања, да му наметне адвоката и да је у стању да активно учествује у процесу док год је у стању да дише. Уједно је упозорио да неко споља манипулише његовим здравственим стањем. Како је устврдио, Нерма Јелачић, портпарол трибунала, изнела је „најобичнију лаж“ када је изјавила да је његова операција „прошла без компликација“.

Судије измишљају кривична дела

На почетку статусне конференције председавајући судија Жан-Клод Антонети обавестио је Шешеља да је добио од Дејана Мировића документ који је послат Савету безбедности Уједињених нација.

– Ваш сарадник на ових 17 страница понавља сва питања везана за поступак који се овде води, дакле о произвољноме карактеру вашег притвореништва, говори се о нарушавању ваших права, о томе да суђење није јавно, спомиње се штрајк глађу, осуда на 15 месеци због непоштовања суда и тако даље – навео је Антонети.

Лидер СРС узвратио је да је његов правни саветник магистар Дејан Мировић, заиста упутио писмо СБ УН и поред тога лично предао текст писма преведен на енглески и руски језик амбасадорима земаља чланица УН у Београду.

– Суштина писма тиче се злоупотребе права која се одвија у Хашком трибуналу у погледу заштитних мера према сведоцима, пре свега измишљања новог кривичног дела по правилу 77 „Одавање идентитета заштићених сведока“. То не постоји ни у једном нормалном правном систему у свету, то не може бити кривично дело кажњиво са седам година затвора, а поготову не може се један већ оптужени појединац, човек који је оптужен за најтеже ратне злочине, додатно осудити што је одавао у јавности имена заштићених сведока – рекао је Шешељ.

Он је констатовао да неко мора да институционално контролише Хашки трибунал, а то би у овом случају једино могао да ради „СБ УН који га је формирао“.

– Ето, десило се, Савет безбедности је формирао нелегални суд, мора и тај свој нелегални суд да контролише. Судије нису овлашћене да измишљају нова кривична дела. Ако Статутом трибунала није предвиђено како ће се то решавати, постоје међународни правни кодекси, а највиши у међународном кривичном праву је Римски статут и правилник сачињен на основу тог статута и посебан правни документ који има наслов Обележја кривичних дела. Ту се не предвиђа кривично дело одавање идентитета заштићених сведока. И не може сведок сведочити под псеудонимом, не може уз заштитне мере, већ јавно у судници, под пуним именом и презименом. Па ако је угрожен, органи власти треба да га заштите, склопе, промене му идентитет, нађу нову животну средину и њему и његовој породици. То је суштина писма магистра Дејана Мировића и, наравно, полазна идеја била је

моја и ја стојим иза тог писма – објаснио је др Војислав Шешељ.

Он је додао да је писмо отворено за јавност и не представља формални поднесак одбране, већ информацију која садржи искључиво правне аргументе.

– Дужина притвора, покушај наметања адвоката, спречавање права на одбрану које је резултирало и штрајком глађу, то су само уводне илустрације. Суштина писма се базира на анализи измишљања једног конкретного кривичног дела, на шта судије нису имале право. И кад је усвојен Римски статут, Хашки трибунал је морао све своје нормативне акте да томе прилагоди, па да бар мало глуми неке елементе легалности и легитимности. Зашто то Хашки трибунал није урадио, о томе ћемо повести и расправу у међународној стручној правничкој јавности – најавио је Шешељ.

Судија Антонети потом је прешао на тему здравственог стања вође радикала и с тим у вези поменуо писмо које је добио од Бориса Алексића, у којем овај члан саветничког тима одбране, „подсећа на неколико случајева када је дошло до тога да су затвореници Срби умрли у затвору“.

– Ако сам добро разумео, ви сте оперисани прошле недеље. Након операције, ваша супруга исказала је забринутост у погледу постоперативне неге коју нисте добили у болници него у затвору, у недовољним условима. Веће је потпуно свесно овог проблема и наложили смо да вас прегледа панел стручњака који ће нам рећи како је тачно ваше здравствено стање и јесте ли у стању бити присутни на расправама и наставити учешће на овом суђењу. Затражили смо међународну експертизу у што краћем року. Ваша присутност у судници само неколико дана након хируршког захвата показује да се ствари добро одвијају. Но, могу рећи да су ваша

супруга и ваши сарадници били изузетно узнемирени – казао је Антонети.

Војислав Шешељ је подсетио да његово здравствено стање никад досад није угрожавало нормално одвијање суђења, „и неће ни од сада“.

– Све док сам у стању да дишем, ја ћу бити у стању да активно учествујем у процесу и око тога вам нису потребни никакви међународни експерти – истакао је Шешељ.

Лажи око операције на срцу

Међутим, он је указао да „неко споља манипулише“ његовим здравственим стањем. Како је утврдио, Нерма Јелачић, портпарол трибунала, изнела је „најобичнију лаж“ када је изјавила да је његова операција „прошла без компликација“.

– Она је слагала јавност. У току трочасовне операције, у једном моменту сам изгубио свест. То је врло озбиљна компликација, јер се ова операција врши без потпуне анестезије, она се врши у срцу, али се у срце не улази кроз грудни кош, него кроз одговарајућу артерију из препона. Кад сам опет постао свестан, у току операције, хирург ме је обавестио да ми је недостајало кисеоника и да су морали да интервенишу дајући ми кисеоник. Када пацијенту при операцији ове врсте недостаје кисеоник, и то је озбиљна компликација. Најгоре од свега што ја никада нисам сазнао да ли је операција била успешна или не – нагласио је Шешељ.

Он је упитао зашто је морао да буде оперисан под лажним именом и казао да не би ни ишао на операцију да је знао за то, те да је одлучио да „дигне галаму“ због тога.

– Ја сам поносан на своје лично име, поносан што ме је Хашки трибунал оптужио за ратне злочине и поносан што ме свуда по Хагу водају са лисицама на рукама. Поносан сам на своје лисице. И не дозвољавам да убудуће ико са мном тако манипулише. Све што радим и што се са мном дешава мора бити под мојим пуним именом и презименом – упозорио је Шешељ.

По његовим речима, дан након операције, рађене су му дуге претраге, ултразвуком срца и грудног коша, али резултате није добио. Речено му је да ће од „професора“ добити одговоре, али како „професора“ није било, напустио је болницу, и даље осећајући исте симптоме.

Шешељ је обавестио суд да је отишао потом у амбуланту притворске јединице, где је доктору Паулусу Фалкеу помешу све сумњиве околности и рекао да верује да је операција неуспешна чим су избегли одговор, осим што му је хирург био рекао да ће се резултати операције знати за три до четири месеца, што му је било сумњиво.

„Покварен“ ЕКГ

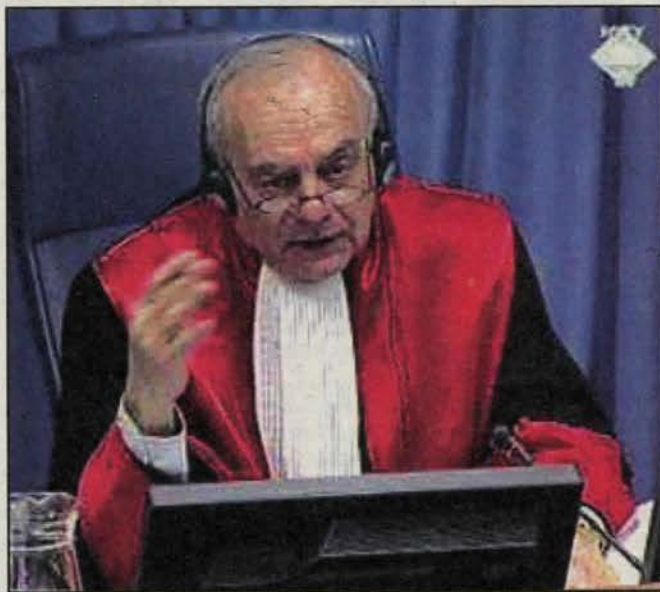
– Доктор Фалке је наложио да ми ураде ЕКГ. Медицинска сестра је била запрепаштена резултатом, каже: „Мора да је нека електрода спала“. Провери све електроде на грудима, ниједна није спала. Уради поново, опет резултати невероватно лоши. Онда доктор Фалке каже: „Покварен је ЕКГ“. Ма

никад се за ових осам година тај ЕКГ није кварео. И ја тражим да видим тај резултат, и видим пет ствари нису регуларне, не знам холандски језик, не могу да објасним шта је. Чујем лекара и медицинску сестру да се дошаптавају на холандском и он каже екстрасистола. Пошто ја знам још од гимназије шта је систола, шта је дијастола, знам и шта је екстрасистола. Дакле, опет постоји неки реметилачки фактор који изазива аритмију. И кажем им – „Није покварен апарат“, они мени „Јесте“ – испричао је Шешељ, додавши да је сва четири дана између операције и рочишта имао исте симптоме.

– Данас ме одведу на ЕКГ опет, исти ЕКГ. Како то одједном оправљен, а није ношен мајстору уопште? И ЕКГ данас показује да имам брадикардију, да ми је пулс негде око 40 био. Мало пре кад сам дошао у суд одмах сам тражио судског лекара да ми измери пулс, па он каже да је пулс 54, што је скоро нормално, али постоји опет аритмија – нагласио је Шешељ, додавши да се не дешава први пут прикривање правих здравствених налаза већ се то „непрекидно дешавало код генерала Владимира Лазаревића, Јовице Станишића, Небојше Павковића...“ Он је констатовао да их лекари третирају као идиоте.

Судија Антонети објаснио је да је операција била под лажним именом највероватније из разлога безбедности, али да судско веће није у то упућено.

– Као што сте и сами рекли и као што су рекли и хирурзи, видећемо тачно какво је стање ствари за три-четири месеца. Ви, наравно, можете да тражите да вам се тај извештај хируршке интервенције достави, и у њему треба да стоји зашто сте ви изгубили свест, мора да постоји разлог – рекао је Антонети.

Шешељ: Најлепше ми је у судници

– Тужилаштво може са свом здравственом документацијом да буде упознато, и с моје стране неће се суочавати ни с једним покушајем да се процес заустави, обустави, одложи због здравственог стања. Све док дишем, ја сам спреман на тај процес, а без мене тај процес нико не може водити, немојте мислити да ће неко успети под изговором здравственог стања да ми наметне адвоката. Ја одмах прекидам са употребом свих лекова, престајем да једем и онда ви судите вампире, вукодлаке, шта год хоћете судите, а мени више нећете судити у том случају – нагласио је доктор Војислав Шешељ.

Он је прецизирао да се увек најлепше осећа у судници и да му ту сигурно не прети срчани удар.

– Али кад ме оставите по више месеци да чекам наставак суђења, онда таква опасност постоји. Чему више чекање? И с овим сведоком ћемо опет изгубити време до маја. Ево, видећете. И докле више? А ја на вас апелујем да пожурите да завршите овај процес док сам жив. Надам се да је у вашем личном интересу да овај процес приведете нормалном крају, а можда и није тако, откуд ја знам – рекао је Шешељ у обраћању судијама.

Писмо каснило годину дана

Проф. др Војислав Шешељ обавестио је судију Антонетија да је 14. октобра ове године добио његово поверљиво писмо и интерни меморандум, са кашњењем од годину дана, јер је писмо датирано на 13. октобар 2009. године

– Дакле, добио сам тачно након годину дана преведено на српски језик. А интерни меморандум из кога се види да су службена лица поступала у складу са вашим писмом носи датум 13. новембар 2009. године. То је укупно пет страна за мене веома важног материјала из кога се непобитно сада види да је сведок 008 апсолутно лажно сведочио. Ја то добијам тек после годину дана, јер секретаријат ваљда није стигао раније да преведе.

Могао сам ово више пута и употребити у процесу – казао је Шешељ.

Робертс прети Алексићу

Лидер радикала је потом разјаснио да је Алексић послао писмо како би обавестио веће о понашању заменика секретара Кена Робертса поводом изјаве Алексића у листу „Политика“ у септембру.

– Како Робертс каже, Борис Алексић је „инсинуирао“ да моје лечење у Хагу не задовољава основна медицинска начела и да је моје здравље озбиљно угрожено, и што се позвао на мишљење руских лекара специјалиста да је надлежни лекар у хашком притвору имао улогу у убиству Слободана Милошевића и да су амбуланта и управник манипулисали резултатима анализе крви бившег оптуженог господина Милошевића. И сад Кен Робертс, који сматра да је неки важан фактор, каже: „Такве изјаве су неосноване и могле би да умање поверење јавности према међународном суду и наруше углед међународног суда и његовог особља“. Никада овај међународни суд није имао никакав углед и то је депласирано. И каже сад Кен Робертс: „Молим вас да имате на уму да би због таквих кршења могао да вам се укине привилеговани статус који имате као правни саветник господина Шешеља или би против вас могао да се покрене дисциплински поступак“ – цитирао је Шешељ.

Он је упитао како може да се против правног саветника покрене дисциплински.

– То могу само ја чији је он правни саветник и нико више. Не може нико споља да смењује моје правне саветнике, али може да ми, као и до сада, прави велике сметње у комуникацијама са њима и члановима тима одбране. И то је трибунал радио пуних осам година – подвукао је Шешељ.

Убиство Милошевића и Бабића

Он је подсетио да је имао периоде од седам, па још два месеца, кад није могао ни породици телефоном да се јави, нити прима посете или контактира са члановима тима одбране. Шешељ је објаснио је Борис Алексић изнео информације о убиству Слободана Милошевића у Хагу.

– У најмању руку је убијен ускраћивањем адекватне лекарске неге. Неколико дана пред смрт он је у овој истој судници рекао да му је глава тешка пола тоне, тражио лечење, председавајући судија га је том приликом брутално прекинуо и рекао: „Доста ми вас је, смучили сте ми се.“ То се десило пред очима јавности. Милан Ковачевић је целе ноћи на мукама био и пред зору умро, а сви су знали какве има проблеме са срцем. Славко Докмановић је био месецима психички болестан пре него што је извршио самоубиство. Видело се потом да Славко Докмановић никакве везе није имао са злочиним на Овчари, него се једном сведоку учинило да је то био Докмановић и ето вам основа оптужбе и разлога што је извршио самоубиство – рекао је Шешељ.

Он је затим навео случајеве Ђорђа Ђукића и Момира Талића који су држани без основа, а пуштени кад је било јасно да умиру, након чега су убрзо умрли.

– Па кад се обесио Милан Бабић, ја сам први изнео тврдњу да је оставио опроштајно писмо. Трибунал је званично саопштио да нема опроштајног писма, а онда се испоставило да постоји и установљено је да ширина модрице око његовог врата не одговара ширини каиша којим се наводно обесио... – навео је Шешељ и додао:

– Пошто не можете да ме осудите, јер немате доказа ни за једно кривично дело, онда морате да ме убијете. Нема другог начина. И ја сам више него икад убеђен да се споља манипулише мојим здравственим стањем, треба да умрем, али да медицинска документација буде беспрекорна како би се доказивало да су све учинили да то спрече, али ето, десило се.

Комисија о смртима у Хагу?

Судија Антонети је потом обећао да ће послати писмо председнику суда, упознати га са садржајем писма господина Бориса Алексића и подсетити о томе колико је већ људи преминуло у Хагу.

– И рећи ћу му следеће: Узимајући у обзир стање ствари било би добро да се оформи једна независна комисија која ће све ово расветлити, све чињенице и све детаље – наглашио је Антонети.

Говорећи о дневницима Ратка Младића, проф. др Војислав Шешељ је упозорио да је са аспекта интереса одбране, потпуно свеједно да ли су они аутентични или не.

– Ја сам рекао да сумњам у аутентичност. Полиција је више пута претресала кућу генерала Младића и како баш сад да нађе дневник, а није раније нашла? И ако се случајно покаже да су дневници аутентични, шта се то тиче овога процеса? Шта је тужилаштво пронашло у њима? Апсолутно ништа. Нити може нешто од тога да ме оптужи нити може да ми отежа положај, било шта, ирелевантно је. Али је проблем што ми оволико месеци губимо због тога. Уместо у јулу ме-

сецу да нас саслушате – указао је Шешел да се године нагомилавају и „што више времена прође притвора и процеса, то је процес мање регуларан“.

– Чак да сам се осам година бранио са слободом, погажено је моје право да ми се суди у разумном року. Поготово после осам година притвора. У Америци, после годину и по дана притвора оптужени за вишеструка убиства се мора пустити на слободу јер је прекорачен разуман рок. Осам година, нема ниједног правника на свету који може да каже да је то разуман рок, а чека нас још две године доказног поступка одбране, чекање пресуде, жалбени поступак, па негде процес ће трајати двадесетак година. Због чега? – упитао је Шешел.

Тужилац Матијас Маркузен је казао да су туженом послати транскрипти Младићевих дневника, али само оних који су конфисковани ове године, док оних пет од пре две године још нису транскрибовани. Др Војислав Шешел се изненадио оваквом информацијом.

– То први пут данас чујем, па ме интересује је ли то пронађено у истој кући генерала Младића. Ако је пре две године пронађено пет дневника, а сад остатак од двадесет и неколико, где су ови садашњи дневници били пре две године? Има ли за то неко објашњење? Ако је тих пет свезака пронађено пре две године, зашто тужилаштво до сада није то прекуцало, или зашто није и преведено на енглески, шта се ту чекало? Мени је апсолутно нелогично да је пет Младићевих дневника пронађено пре две године, а остали ове године, изгледа на истом месту. Како то? Је ли то нека манипулација? Наравно, умешане су руке режима у то. А сад се поставља питање и ко је писао те Младићеве дневнике и с којим циљем и колико је требало времена да се нађе тамо неки официр који је способан да имитира Младићев дневник – уверен је лидер СРС.

Финансијска помоћ неприменљива

Одговарајући на одлуку суда којом се од дана одржавања седнице, 2. новембра 2010. године, па до краја поступка одређује одбрани финансијска помоћ „у висини од 50 одсто своте која се уобичајено додељује оптуженом сасвим слабог имовинског стања“ као и да се финансирање се односи на три привилегована сарадника, секретара за предмет и једног истражитеља Шешел је поставио питање зашто је одлука суда о томе, изузев диспозитива, проглашена поверљивом.

– Овде има недоумица да ли је реч о своти која се даје у сваком предмету, где постоји тим одбране, где постоји адвокат, па 50 посто од тога, што би имало своју логику или је реч о 50 посто суме коју примају, на пример, господин Караџић или господин Толимир. Онда би то било бесмислено – оценио је Шешел.

Како је казао, нема намеру да се жали на одлуку, али је констатовао да је она неприменљива за тим одбране, јер у њој стоји да је финансијска помоћ за убудуће.

– Без ретроактивног плаћања трошкова одбране, за ових осам година, моји правни саветници неће пристати ни на плаћање убудуће. У том случају нећемо моћи да изводимо доказни поступак одбране и ја ћу се ограничити искључиво на уводно излагање. Ако се ретроактивно не плате трошкови одбране ми овај процес можемо да завршимо веома брзо. Наравно, може се одуговлачити са правилом 98бис још пуну годину дана, али ја бих волео, док сам жив, да се овај процес оконча. Има пуно оних који би желели да се не оконча за мог живота, јер би то било једноставније решење, али ја желим да у овом процесу дођем до потпуне победе, а свима је већ очигледно да сам само корак од ње. Јер чак, господо судије, и да желите да ме осудите, ви сте одавно свесни да немате на основу чега и свесна је комплетна правничка јавност – нагласио је председник СРС.

Шешел је протествовао и што је суд уврстио у списе накнадну изјаву заштићеног сведока 1033, без поновног саслушања.

– Тог сведока сам овде потпуно дисквалификовао, а кроз њега и тужилаштво. Тужилаштво је онда осетило потребу да накнадно с њим разговара па да сведок демантује неке ствари које су овде у судници биле потпуно јасне. И онда вам се тужилаштво обратило са захтевом да ту накнадну изјаву уврстите у спис, ви сте то прихватили. А занемарили сте изјаву човека на кога се сведок лажно позивао за одређене ствари, изјаву коју сам вам ја доставио. Овде је саслушано око 80 сведока, на сваком је тужилаштво доживело фијаско. Теоријски је могуће да тужилаштво поново са свима разговара, узме нове изјаве и да од вас тражи да те изјаве уврстите директно у спис, као што сте ову – упозорио је Шешел.

Судија Антонети је одговорио да не може да замисли да би неко под заклетвом рекао нешто, а онда се поново обратио тужилаштву тврдећи супротно, јер се излаже опасности од кривичног гоњења због лажног сведочења. Он је рекао да ће проверити због чега је усвојена накнадна изјава, али да при оцени доказа већу вредност свакако има оно што је дато под заклетвом.

Шешел је приметио на то да је у његовом процесу било много лажних сведока, али ниједан није одговарао.

– Сетите се онога који је митинг СРС у Малом Зворнику померио за две године унапред и лажно приказао садржај говора. Па онога што је секиром хтео своју жену да убије, па онога што је бацао бомбу на џамију у Београду. Па онога што је трчао преко њива да учествује у стрељању заробљеника на Овчари, па је после добио статус заштићеног сведока у Београду и лажним сведочењем друге људе, ни криве ни дужне, отерао на робију... – подсетио је Шешел.

Здравствени досије Русима

Говорећи о здравственој документацији, Шешел је рекао да нема ништа против да се она доставља тужилаштву, јер нема шта да скрива, али да је забранио секретаријату да та документа и било какве информације доставља Националном савету за сарадњу са Хашким трибуналом у Београду, „јер је то режимски орган“.

– Поготово сам забранио да се достављају Војномедицинској академији, због нечовечног и неетичког понашања начелника ВМА, генерала Миодрага Јевтића. Он је забранио прошле године ангажованом лекару, који је израдио елаборат на више од 60 страна о мом здравственом стању, да мојим сарадницима да мишљење о новонасталим околностима. У међувремену, и Министарство одбране је умешало своје прсте у ту аферу, стајући на страну Јевтића – категоричан је био Шешел.

Он је затражио да се комплетна документација о његовом здравственом стању достави Кардиоваскуларној клиници у Москви “Бакулев”.

– Они ће се обратити, ових дана, секретаријату, па ево ја сад усмено саопштавам да сам сагласан да им се достави комплетан мој лекарски досије – изјавио је Шешел.

Он је инсистирао да сви извештаји о његовом здравственом стању прво дођу у његове руке или истог тренутка кад и у руке судског већа, тужилаштва, управника затвора, секретара, јер се досад дешавало, како је рекао, да сви други добију то пре њега.

Војислав Шешељ у Хагу и даље без адекватне здравствене заштите

Кршење људских и процесних прва

Пише: Борис Алексић

Др Војислав Шешељ је 28. октобра 2010. године одведен у болницу, где је над њим у најстрожој тајности извршена операција – аблација срца. У холандској медицинској установи др Шешељ је био пријављен под лажним именом.

Операција је трајала 3 сата и током ње професор Шешељ је из непознатог разлога изгубио свест. Оперисао га је стручњак са звањем професора. Током операције, док је био у свесном стању, др Шешељ је чуо речи лекара који је изјавио да су његови крвни судови у веома добром стању. Међутим, када је сонда ушла у само срце, расположење доктора који је изводио операцију се променило. Од тада он је искључиво причао на холандском језику који др Шешељ не разуме. Лекар је изгледао забринуто. Касније, после операције, др Шешеља је посетио доктор који је водио операцију. Обећао је да ће доћи поново ујутру у десет. Међутим, у петак ујутро, уместо професора појавила се помоћна лекарка која му је саопштила да ће резултати операције бити познати тек за 3 до 4 месеца. То је само по себи било веома сумњиво.

Као што је познато, на основу важећих међународних прописа надлежни лекар је имао обавезу да саопшти све њему познате детаље др Шешељу. Међутим, до тога није дошло.

Сутрадан, у петак, професор Шешељ је одмах враћен у притворску јединицу, где су га третирали као потпуно здравог притвореника! Резултати операције му до данас нису саопштени!

Након захвата затворски лекари нису др Шешељу проме-

нили терапију. Он и даље пије исте лекове од којих неки могу да изазову аритмије. Како је утврдио др Здравко Мијаиловић, након прегледа Војислава Шешеља у Хагу октобра 2009. године, поједини лекови који су укључени у његову терапију могу да изазову аритмије. Ови кардиотоксични медикаменти су погоршали здравствено стање лидера радикала до те мере да су аритмије током 2010. године постале интензивне, трајне, праћене тахикардијом и повишеним притиском! Управо због тога др Шешељ је још 17. септембра одведен на електроконверзију (електрошокове) у болницу „Броново“, како би му срчани ритам био нормализован. Међутим, електроконверзија је била неуспешна. Затворски лекари ни тада нису променили терапију. Како смо навели, ни следећи корак, аблација срца од 28. октобра 2010. године, није дао очекиване резултате.

Занимљиво је да до данас др Војиславу Шешељу није урађена анализа магнезијума у хелијама! Баланс електролита и микроелемента у крви мора да буде задовољавајући. Недостатак магнезијума може да доведе до грчења мишића, тахикардије и аритмија! Магнезијум обезбеђује више од 300 животних важних функција у организму. Као што је познато стручној јавности, магнезијум је веома важан природан лек у лечењу аритмија. Количина магнезијума у серуму (крви) тј. „око хелија“ може да буде задовољавајућа, међутим, уколико он није присутан у довољним количинама у самим хелијама, здравствено стање пацијента може да се погорша.

На преглед чекао три месеца

Др Војислав Шешељ је у притвору већ осму годину, а тужилаштво још увек није завршило свој део поступка! Подсећања

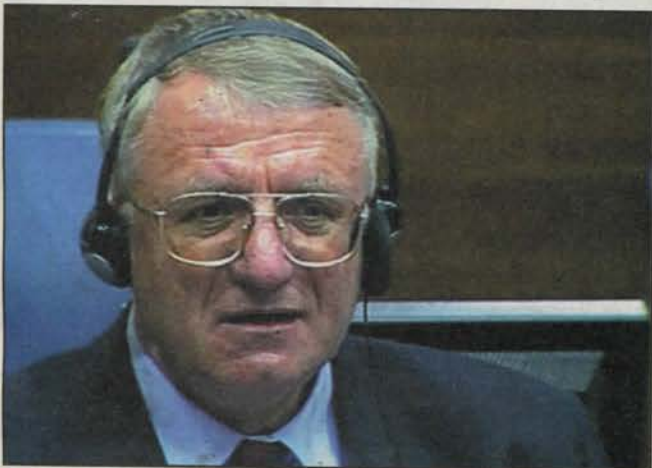

ради, према члану 20, став 1, Статута трибунала у Хагу: „Претресна већа морају осигурати да суђење буде правично и експедитивно, те да се поступак води у складу с Правилником о поступку и доказима, уз пуно поштовање права оптуженог и дужну бригу о заштити жртава и сведока.“ Међутим, у предмету против професора Шешеља очигледна је неспремност тужилаштва и њихово одуговлачење.

Када је у питању здравствена нега др Шешеља, подсетимо се да је Претресно веће III издало поверљив налог још јула 2010. године којим налаже медицинску експертизу др Војислава Шешеља. Трибунал у Хагу је тај налог извршио тек у октобру, са закашњењем од 3 месеца! Управо у том периоду Војислав Шешељ је, због интензивних аритмија, одведен 17. септембра 2010. године у болницу, где је над њим извршена инвазивна метода – електроконверзија (електрошокови) док је био у општој анестезији. Електрошокови слабе срчани мишић и могу да доведу до стварања тромба, можданог, или срчаног удара. Да је налог Претресног већа III на челу са судијом Жан-Клодом Антонетијем извршен на време, можда не би било потребе за електроконверзијом. Секретаријат и надлежне службе које нису на време извршиле налог Претресног већа III сносе одговорност за погоршање здравља др Војислава Шешеља.

Не постоји пример у Европи да је неки пацијент на неопходан кардиолошки преглед чекао 3 месеца.

Поред тога, до данас, после толико година, затворски лекари нису утврдили узроке болести др Шешеља, иако се професор Војислав Шешељ још пре четири године пожалио на проблеме са срцем!

Грубо кршење међународног права

У вези са здравственом негом међународно право је сасвим јасно – сва притворена лица према важећим међународним стандардима имају право на доступност лекару и лекарски преглед, а када је потребно и медицинску негу.¹⁾ Комитет за људска права (установљен на основу Међународног пакта о грађанским и политичким правима – УН 1966) сматра да заштита притвореника захтева да се свакој притвореној особи у најкраћем могућем року омогући редовно коришћење лекарских услуга.²⁾ Лекар треба да прими свакога што је пре могуће након притварања. После тога, медицинска нега и лечење биће обезбеђени кад год је потребно.³⁾

Према члану 6. Кодекса понашања лица одговорних за примену закона, „службена лица су одговорна за заштиту људи који су под њиховим надзором“.

Правило 25 Стандардног минималног правилника⁴⁾ и Правило 30 (1) Европског затворског правилника⁵⁾, захтевају да медицинско особље прегледа све болесне притворенике или затворенике, оне који се жале на болове или повреде, и било ког затвореника на којег је њихова пажња посебно усмерена, „под условима и онолико често колико захтевају болнички стандарди“. Правило 25 (2) Стандардног минималног

правилника и правило 30 (2) Европског затворског правилника наводе да ће „медицинско особље подносити извештај управнику установе, кад год сматра да је физичко или психичко здравље затвореника угрожено, или ће бити угрожено боравком у затвору, или било којим другим околностима којима је изложен у затвору“.

Принцип 1 Принципа медицинске етике који се односе на медицинско особље, нарочито лекаре, у заштити притвореника и затвореника од тортуре и других сурових, нечовечних или понижавајућих поступака или кажњавања⁶⁾, предвиђа да медицинско особље треба да обезбеди исте стандарде и квалитет заштите и лечења за притворенике и затворенике, попут оних који се пружају људима који нису лишени слободе. И овај принцип је у случају проф. др Војислава Шешеља очигледно прекршен.

Шешељу покушавају да одузму право на живот

Здравствена заштита притвореника у Хашком суду је катастрофална. Управа тог суда не може да се оправда наводним недостатком средстава у буџету, из којег највише новца троши тужилаштво. Војислав Шешељ за своју одбрану, за свих ових 8 година проведених у притвору, није добио ни динара. Тужилаштво је потрошило милионе евра.

Индикативно је да се здравствено стање др Шешеља погоршало на крају извођења доказа од стране тужилаштва, у тренутку када је покренута истрага против тужилаштва због притисака на сведоке, и пред одлучивање по правилу 98бис које може да доведе до ослобађања лидера радикала.

И као што су некад у Хашком суду тражили излаз из предмета против Слободана Милошевића који је поразно тужилаштво, преписујући му лекове који могу да погоршају његово здравље и доведу до његове смрти, тако и данас неке „мрачне силе“ покушавају да угрозе здравље и живот Војислава Шешеља да би онемогућиле остваривање правде и ослобађајућу пресуду.

То им не смемо дозволити.

Напомене:

- 1) Принципи 24. Скупа принципа за заштиту свих особа које су притворене или затворене, УН (1988); Правило 24 Стандардног минималног правилника о поступању са затвореницима, УН (1955), Правило 29. Европског затворског правилника (Савет министара Европе 1973, ревидирано 1987).
- 2) Општи коментар 20, параграф 11 Комитета за људска права.
- 3) Правило 24 Стандардног минималног правилника о поступању са затвореницима, УН (1955), Правило 29 Европског затворског правилника (Савет министара Европе 1973, ревидирано 1987).
- 4) Стандардни минимални правилник о поступању са затвореницима, УН (1955).
- 5) Европска затворска правила (Савет министара Европе 1973, ревидирано 1987).
- 6) Принципи медицинске етике, Генерална скупштина УН, Резолуција 37/194, 18. децембар 1982. године.

Својом пасивношћу и нереаговањем, држава постаје саучесник у угрожавању здравља и живота др Војислава Шешеља

Зауставити убијање Шешеља – обавеза је државе Србије!

Када једна држава дозволи да њени грађани, ма где били, ма шта им се дешавало било где на планети, не уживају њену пуну правну, дипломатску, моралну и сваку другу заштиту, то говори јако лоше о тој држави, говори да је угрожена њена будућност, опстанак нације. Колико смо пута деценијама уназад гледали и слушали када се неком грађанину САД, макар био највећи криминалац, догоди нешто лоше било где у свету, влада те земље муњевито реагује, укључи све своје капацитете да га из невоље извуче. Шта ће се после у САД дешавати, да ли ће тај неко бити ослобођен, стрпан у затвор, у болницу, то је већ друга прича, али та држава никада неће оставити свог држављанина, ма где био, на цедилу. Сетимо се, нисмо се могли извући, Србија је платила (да ли је било неопходно, друга је прича), држављанину САД којег је наш грађанин Миладин Ковачевић претукао у ноћном бару, МИЛИОН долара и то, пре него што је суђење и почело. Како се наша држава понаша када јој стигне драматично упозорење да је живот неког њеног држављанина угрожен? Као три мајмуна – не чује, не види, не говори...

Девет умрлих Срба у Хагу – болест или експеримент?

Суђење у Хагу доспело је у неку врсту „форсокака“, јасно је и врапцима на грани. Хашки трибунал не зна како да се искобеља из клупка у које се сам замрсио, најрадије би да више никада др Војислав Шешељ и не уђе у судницу, јер у суочењавању са њим сви његови представници увек лоше прођу, ма колико се из петних жила трудили да докажу недоказиво. Његови здравствени проблеми, неке су се, можда, учинили као једини излаз из проблема, па чак и удаљавање, на недозвољен начин, из самог живота! Нажалост, протеклих дана сведоци смо да на многобројна упозорења Српске радикалне странке упућена јавности да Хашки трибунал неадекватним лечењем, ускраћивањем информација, угрожава основна људска права лидеру највеће опозиционе странке у Србији, др Војиславу Шешељу, право на највиши ниво здравствене заштите и лечења, право на живот, од надлежних у овој земљи стиже само један одговор – ћутање. Иако се сам Војислав Шешељ, ни тим који му помаже, никада нису обратили за помоћ држави, њена обавеза је била да то уради.

Држава Србија, њена влада и њени министри понашају се крајње неодговорно према здрављу др Шешеља и третману који има у Хагу, при чему су њене законске обавезе, домаће и међународне, јасно дефинисане. Посланици Српске радикалне странке не престају да указују износећи низ непобитних доказа у прилог тој тврдњи.

На прес конференцији, посланици СРС Гордана Поп-Лазих и Зоран Красић упознали су представнике медија са чињеницама везаним за стање здравља др Војислава Шешеља. У свом излагању они су прецизно навели следеће: због аритмије (поремећај срчаног ритма) 28. октобра ове године др Шешељ је одведен у болницу на хируршку интервенцију на срцу, где је требало да се уради захват, у стручним круговима познат као „аблација“. Према тумачењу стручњака, реч

је о рутинској интервенцији која се изводи у локалној анестезији, уз помоћ катетера којим се улази у срчану шупљину и приступа аутономној нервном систему који управља срчаним ритмом и интервенише на деловима где је дошло до оштећења, што проузрокује такозване екстрасистоле, односно ванредне откуцаје који ремете срчани ритам.

Током интервенције која је трајала пуна три сата, др Шешељ је из, засада, нејасних и необјашњених разлога, изгубио свест. Већ сутрадан, дакле у петак 29. октобра, др Шешељ је враћен у притворску јединицу у Шевенингену, где је добио третман потпуно здравог притвореника, а да му резултати и очекивани ефекти изведене операције нису уопште саопштени! Наше питање медицинској јавности и надлежним органима гласи: "Да ли је икада ико, било где у свету, напустио болницу након хируршке интервенције, а да њему и његовој породици није дата отпусна листа на увид у којој би, по природи ствари, морали да стоје подаци о томе у каквом је стању пацијент примљен пре него што је интервенција изведена, која је интервенција урађена, у каквом стању се пацијент отпушта и каква се даља терапија препоручује, као и динамика контролних прегледа након интервенције у циљу праћења његовог здравственог статуса?"

Према сазнањима стручног тима Српске радикалне странке, затворски лекари у Хагу, након операције нису у терапији др Шешеља ништа променили, он и даље добија исте лекове од којих неки, према тумачењу стручњака, могу изазвати аритмију. – Подсећамо државу Србију, светску и домаћу медицинску јавност да су експерименти на притвореницима забрањени важећим међународним конвенцијама. Србија не сме да шаље грађане своје земље да би се на њима експериментисало! Уколико је неко заборавио, ми нисмо – до данас је ДЕВЕТОРО Срба умрло у Хагу под веома сумњивим и неразјашњеним околностима, у затвору, или непосредно након отпуштања из њега. Поједини сведоци који су у Хаг отишли потпуно здрави, вратили су се из Хага са најтежим болестима. Стручна медицинска јавност у Ср-

бији ћути о свему овоме! Да ли је то у складу са њиховим Етичким кодексом? Да ли се било коме ко је објективан и добронамеран, чини регуларним и нормалним да др Шешел и његова породица немају увид у медицинску документацију која се тиче његовог здравља? Уместо тога, дежурни лекар је извештај о здрављу др Шешел доставио управи трибунала, па тако Патрик Липтон Робинсон има више података о здрављу др Шешел од њега самог – упозорили су Красић и Поп-Лазич.

Оперисан под туђим именом!!!

Подаци на које указују посланици Српске радикалне странке, више су него узнемирујући и више наликују сценарију неког холивудског хорор филма, него реалним догађајима. Нажалост, на ту реалност, они који су за то плаћени и имају законску дужност – Министарство здравља и министар здравља у Влади Србије, проф. др Томица Милосављевић, нити реагују, нити се оглашавају, као да се не ништа не догађа. За Риплија је податак да је др Шешел у болницу примљен под лажним именом!!!! Било је речено да ће га оперисати искусан стручњак, са професорским звањем. Његово име није саопштено, па тако не знамо ко је извео хируршку интервенцију! Лекар који је контактирао са др Шешелом рекао је да ће резултати операција бити познати сутрадан ујутру, али је то изостало. Током интервенције, док је био у свесном стању, др Шешел је чуо коментаре лекара који су рекли да су његови крвни судови у веома добром стању, међутим, када је сонда којом се интервенисало ушла у само срце, расположење лекара се изненада променило. Од тог тренутка, лекар који је изводио интервенцију, говорио је на фламанском, који др Шешел не разуме, деловало је да је забринут. Након операције, он је посетио др Шешел и обећао да ће га посетити наредног дана у десет сати пре подне. Међутим, наредног дана, професор (име и даље непознато!!!) који је радио интервенцију није се појавио, уместо њега дошла је његова асистенткиња која је саопштила др Шешелу да ће резултати операције бити познати тек за три до четири месеца?! Већ сутрадан, одмах након операције, др Шешел је враћен у притворску јединицу. Наредног дана је отишао у амбуланту, где су га сачекали затворски лекар и две медицинске сестре. Предочио им је збивања у операционој сали и након интервенције, а медицинска екипа га је ставила на ЕКГ. Кад је апарат избацио прве резултате прегледа срца, медицинска сестра је кренула да проверава да ли су се откачиле електроде. Све је било на свом месту. Затим је ЕКГ поновљен. Тада је апарат показао да још увек има екстрасистола (ванредни срчани откуцаји који карактеришу аритмију). Затворски лекар, др Паулус Фалке, одједном је рекао да је ЕКГ апарат покварен! Резултати које су добијени нису пренети др Шешелу, нити је било ко желео да их тумачи, али је зато одмах након прегледа др Шешел враћен у притворску јединицу на редовни затворски режим, као да само 24 сата пре тога није уопште био на операцији! Такође, уочи интервенције, др Шешел је целу ноћ био на апаратима, ра-

ђен је и холтер, али ни ти резултати нису никоме доступни! Др Војислав Шешел и даље прима исту терапију, као и пре интервенције, а добро се зна да неки од тих лекова изазивају аритмију.

Питања се сама намећу: Да ли је операција изведена на срцу др Шешел успела? Уколико није – зашто? Ко је направљен пропуст? Зашто се крије име лекара који је радио интервенцију? Где су документа и када ће др Шешел и његова породица имати увид у папире који говоре о интервенцији и тренутном здравственом стању др Шешел? Да ли је само реч о немару или, можда, о намери? Одговора нема, а нема ни документа који би добру или лошу намеру потврдили или негирани. Може ли, након свега, да се оправдано сумња да постоји намера да се здравствено стање др Шешел погорша? Да ли ће недостатак одговора на овако велики број питања, уз погоршање здравља др Шешел, отворити врата Хашком трибуналу да се избави из клопке коју је сам себи приредио?

Др Момчилов: Живот др Шешел озбиљно је угрожен

Народни посланик и председник Одбора за здравље и породицу Скупштине Србије, др Паја Момчилов, у име посланичке групе СРС упутио је у Скупштини Србије питање шта Влада Србије и држава Србија конкретно чине у циљу заштите основних људских права др Војислава Шешел. Он је навео и правна акта која обавезују нашу државу да интервенише – реч је о Уставу Србије, који у чл. 21. забрањује дискриминацију, а у чл. 24. гарантује право на живот сваком свом грађанину. Др Шешелу је ускраћено право на информисаност, дефинисано тачком 4 Европске декларације о промоцији права пацијената, усвојене у Амстердаму 1994. године. Тим документом је у девет тачака објашњено како се остварује право пацијента на информисаност. Уместо одговора, подсетио је др Момчилов, влада нуди само ћутање. Ћути и када је у питању поштовање чл. 10. и чл. 14. Универзалне декларације о људским правима УН, где се захтева јавно суђење у разумном временском року. Да ли то уопште интересује институције овог система? Очигледно – не.

– Има ли влада воље и капацитета да спречи ометање не само саветодавне помоћи већ и лечења др Војислава Шешел, које демонстрирају Војномедицинска академија и њен начелник проф. др Миодраг Јефтић, уз здушну подршку министра одбране Драгана Шутановца, тако што ускраћују дозволу проф. др Зорану Мијаиловићу, кардиологу, лекару који је као сваки прави следбеник Хипократа, своја знања ставио на услугу пацијенту, овог пута др Шешелу, не питајући да ли је миљеник власти, цивил, војник или притвореник, јавно је поставио питање српском парламенту, др Момчилов. Он је оценио крајње лицемерним писмо (11. и 14. октобар) министра Шутановца, упућено Одбору за здравље Скупштине Србије, у којем он сматра себе надлежним и компетентним да дебатује о принципима лекарске етике, тражећи да он говори на Одбору за здравље, да он даје оцене

Притисци на тим за одбрану

Како је на статусној конференцији одржаној 2. новембра 2010. године упозорио др Војислав Шешел, представници трибунала у Хагу су наставили са притисцима на његове правне саветнике. Заменик секретара Хашког суда Кен Робертс је 20. октобра 2010. године упутио претеће писмо Борису Алексићу у којем га упозорава да његове изјаве о лошој здравственој нези др Шешел у Хагу могу да доведу до покретања дисциплинског поступка и укидања привилеговане комуникације. Робертс замере Алексићу што је како је пренела „Политика“ 27. септембра 2010. године изјавио да здравствена нега Војислава Шешел у трибуналу не задовољава основна медицинска начела. Заменик секретара у свом писму наводи и следеће: „Чини се да се слажете и с мишљењем неких руских лекара специјалиста да је надлежни управник Притворске јединице УН имао улогу у убиству Слободана Милошевића“. Робертс закључује да због свега наведеног правни саветник Борис Алексић може да буде кажњен.

Процедура важнија од живота!

У којој мери је живот др Војислава Шешеља драматично угрожен, најбоље говоре и следећи подаци: Нормалан пулс код одраслог човека у миру износи 80, код др Шешеља пулс је 140! Због тога је 17. септембра, након опште анестезије, ради нормализовања срчаног ритма, примењена терапија електрошоком. СРС је затражила од др Мијаиловића, као врсног стручњака, да поново уради преглед др Шешеља. Тај захтев је начелник ВМА, др Миодраг Јевтић, глатко одбио, одбијајући да му одобри одсуство да би отпутовао у Хаг и то урадио. Образложење је било више него цинично – мора да се поштује процедура! Која то процедура није испоштована? Зар је захтев за прегледом након интервенције кршење било какве процедуре или је то људско право?

Др Јевтић не разликује бабе и жабе – поштовање процедуре је једно, а нечињење је саучесништво у било ком незаконском делу. Да је било добре воље, њега као начелника ВМА нико не може да спречи да одобри један крајње људски гест, да се пружи здравствена заштита грађанину ове земље, која је гарантована Уставом свима, без обзира на политичку, верску, националну и сваку другу оријентацију.

и процене о свему што је везано за кршење људских права др Шешеља, тако што није добио одговарајућу здравствену заштиту и лечење, што му је ускраћена информација о сопственом здрављу. Др Момчилов упозорава да је ситуација измакла контроли – „аритмија и тахикардија се не смирују, напротив, јављају се и нови проблеми, др Шешељ дневно пије између осам и десет врста лекова.

Он подсећа да је др Шешељ и раније патио од повишеног крвног притиска и астме, нажалост, минуле године се изненада појавио и проблем са јетром. Неке од њених функција, према објашењима наших лекара, највероватније су страдале због некретања, гојазности и стреса.

Оно што је потпуно неприхватљиво, напомиње др Момчилов, то је да лекар опште праксе и медицинске сестре одређују врсту и терапијску дозу лека а да при том то није поткрепљено ниједним додатним дијагностичким налазом!

– Осцилације у промени здравственог стања др Војислава Шешеља, у најмању руку прате контраверзе за које су неопходна објашења, а пре свега ревизије читавог досадашњег третмана, од налаза и дијагнозе до примене медицинских процедура и терапије, али и целокупног животног режима који му је у Хагу одређен. Наиме, како објаснити следеће – када је др Шешељ одбио да конзумира затворску храну и када је прешао на конзервирану храну, лабораторијски налази јетрених проба су се нормализовали? Како је тако нешто могуће? Намеће се и питање ефикасности инхалатора који му се прописују за лечење астме. Са њиховом применом, кренули су проблеми са појавом аритмије и тахикардије. Да ли је и то коинциденција? Случајност? Када је својевремено др Здравко Мијаиловић, веома угледни кардиолог ВМА, извршио стручну експертизу и контролу здравља др Шешеља, он је на 60 страница дао пресек његовог здравственог статуса и упозорио на све опасности по његово здравље и његов живот, између осталог и да лекови које тренутно пије могу изазвати аритмију са трагичним исхо-

дом, али су надлежни, и они у Хагу и ови у Србији, на сва та упозорења, остали и глуви и неми, каже др Момчилов. Уз опаску да су посланици СРС у више наврата покушали да стање здравља др Шешеља ставе на дневни ред Одбора за здравље Скупштине Србије, и да су посланици владајућих странака то увек успешно опструирали, др Момчилов упозорава да је живот др Шешеља озбиљно угрожен и да заиста, како је рекао, дословце – „виси о концу“.

„Нојев синдром“ српског здравства

Гурање главе у песак, што дубље, постао је уобичајени начин суочавања српског здравства са проблемом. Извештаји о стању здравља и поступању у затворској болници са др Војиславом Шешељем, гушени су на све начине – медијима је сужаван простор, а лекари су углавном избегавали да коментаришу ову тему, или су уз коментар постављали захтев да им се име не помиње. У Скупштини, министар здравља такође ћути, ни речи о свему. Ћуте и толики посланици позиције и опозиције, изузев странке којој др Шешељ припада. Не оглашава се, иначе виђена да све коментарише, ни Лекарска комора Србије и њена председница, ни Српско лекарско друштво, ћуте правници, адвокати, судије...

У нормалним државама лекари од угледа и ауторитета вршили би притисак на државу да реагује, ако то већ не би сама учинила. Формирао би се експертски тим (не и партијски!) и онда би се дипломатским путем још како тврдо реговало да се изврши увид у све што се тиче медицинског третмана др Шешеља. Овако, ето још једног доказа колико је тешко политика загазила у област која би морала да буде изван и изнад политике. Прилог историји бешчасна српског здравства којем је садашња власт у лику и делу садашњег министра дала задивљујући допринос.

Р. В. С.

Митинг Јужнобачког окружног одбора Српске радикалне странке

Србија чека Шешеља

„Зауставимо убијање Војислава Шешеља“, главна је порука митинга Јужнобачког окружног одбора Српске радикалне странке који је 12. новембра одржан у новосадској хали Спенс. Двадесетак говорника, функционера странке, међу којима су били и чланови Тима који помажу одбрану Војислава Шешеља, републички и покрајински посланици, подсетили су јавност да је Војислав Шешељ данас једини политички затвореник у Европи и да му се константно и грубо крше сва људска и процесна права. Упозорили су да се председнику Српске радикалне странке ускраћује основно људско право, право на живот, само зато што је доследан борац за истину и правду. Уз констатацију да убијање једне државе почиње убијањем њених хероја, затражили су Слободу за председника Српске радикалне странке и поручили да Србија чека Шешеља.

Окупљени грађани клицали су на помен имена Војислава Шешеља, а бурним негодовањем и звиждањем пропраћена су имена Бориса Тадића, Александра Вучића и Томислава Николића.

Драган Тодоровић, потпредседник Српске радикалне странке, констатовао је да Србија пролази један од најтежих периода своје историје.

– Турцима је требало 100 година да покоре Србију, а Вашингтону само десет. Турцима то није успело, јер тад није било Тадића, Чанка, ни осталих издајника. Да би остварили циљ, требало је елиминисати све који су им стајали на путу: војску, Српску православну цркву и Српску радикалну странку. Зато је Војислав Шешељ био сметња новом светском поретку – истакао је Тодоровић.

Он је ипак навео да Србија није сама, већ су с њоме Русија и друге пријатељске земље.

– Успећемо да избавимо Војислава Шешеља и да поведемо Србију. Живео Војислав Шешељ! – узвикнуо је Тодоровић.

А на изреку да је „Србија вечна док су јој деца верна“, подсетио је Зоран Красић, потпредседник Српске радикалне странке и шеф Тима који помаже одбрану Војислава Шешеља.

– Прозрели смо намере Хашког трибунала. Знамо ко су и не могу да ураде шта су наумили. Србија, Срби и цео правдољубиви свет чекају Војислава Шешеља. Ако можемо да верујемо Карли дел Понте, Ђинђић је молио њу да води Шешеља у Хаг и да га не враћа. Али Шешељ долази! Близу је тај дан! – рекао је Красић.

А Милорад Мирчић, потпредседник странке, закључио је да је политичка криза настала оног тренутка „када су Американци инсталирали неспособну поданичку власт на челу са Борисом Тадићем“.

– Највећа криза се огледа на Косову и Метохији. Не треба пуно мудрости, решење те кризе је у поштовању и спрово-

Здружени Тадић и Николић

– Режим Бориса Тадића је забранио српским кардиолозима да укажу саветодавну помоћ Шешељу. Министар одбране Драган Шутановац је забранио лекарима да се појаве пред Одбором за здравство скупштине Србије, како би се здравствено стање Шешеља погоршало. Али Хашки трибунал има своје сараднике и у Александру Вучићи и Томиславу Николићу. Сећате се да су изнели лажни податак да Војислав Шешељ намерава да ликвидира Томислава Николића. Коначно, 9. новембра је стигао одговор из Тужилаштва за организовани криминал да Шешељ нема никакве везе са тим. Војислав Шешељ је победник и, без обзира на одуговлачење, он се ускоро враћа у Србију – рекао је Борис Алексић..

ђењу Устава Републике Србије и Резолуције 1244. Економска криза је настала захваљујући неспособности владајуће коалиције, њиховој склоности према криминалу и плјачки. То је довело до потпуног уништења привреде. Где је решење? Боља и чвршћа сарадња са економски све јачом Русијом. Све што Србија произведе у пољопривреди, Русија може да потроши – нагласио је Мирчић.

По њему, излазак из ове кризе поклопиће се са изласком Воје Шешеља из Хага.

– Србији је потребан лидер, вођа, а једини прави лидер је Војислав Шешељ – подвукао је Мирчић

Александар Мартиновић, најмлађи потпредседник СРС-а, рекао је да сви желимо да Воја Шешељ буде слободан, здрав и јак, а исто тако да буде слободна, здрава и јака Србија.

– Да наша деца не буду уљеци у рођеној држави. Војислав Шешељ је на личном примеру показао да су дубоко истините речи војводе Живојина Мишића: „Ко сме тај може, ко не зна за страх, иде напред“. Зато, браћо Срби и сестре Српкиње, напред у славу, за слободу српства и отаџбине! Слобода Војиславу Шешељу! – узвикнуо је Мартиновић.

Потпредседник странке, Гордана Поп-Лазичић, подсетила је да је Запад створио и 10 година одржава „послушнички режим, који је спреман да уништи државу, њену економију и целокупно српско национално биће“.

– Ако неко мисли да горе не може бити, будите сигурни да може. Ако ММФ једном узме под своје једну државу, спаса нема. То мало пара што уђе у буџет, на волшебан начин ће се вратити одакле је дошло, а држава и наша деца остају задужени – приметила је Поп-Лазичева.

Она је упитала коме ми као највећи страдалници на овим просторима треба да се извињавамо.

– Никома! Али зато они који од нас направише народ који је наводно починио геноцид, то оверише резолуцијом у Скупштини. Пројекат распарчавања Србије ће се наставити кроз регионализацију. Али да би све ово постигли, морали су Шешеља да одведу у Хаг. Живео Војиславе Шешељ, Срби-

ја те чека – поручила је она.

Борис Алексић, правни саветник Војислава Шешеља, констатовао је да убијање једне државе увек почиње убијањем њених хероја.

– Хашки трибунал је на своју листу смрти ставио све српске јунаке. До данас, 17 Срба са потерница трибунала у Хагу је убијено – упозорио је Алексић, додавши да сведоци тужилаштва сами признају кроз какве су тортуре тужилаштва пролазили.

Он је цитирао судију Жан-Клода Антонетија да је трајање процеса против Војислава Шешеља оборило светски рекорд. По речима Алексића, свима је јасно да Шешељ може добити само ослобађајућу пресуду.

– Војиславу Шешељу од 2009. године дају лекове који изазивају аритмију, коју је у току 2010. године и добио. Његово здравствено стање се погоршало. Одуговлачило се са здравственом експертизом, а 28. октобра је обављена хируршка интервенција, без резултата. Он и даље има исте проблеме. Стратегија трибунала је да медицинска документација буде наводно перфектна, да изгледа као да су дали све од себе, али да се његово здравље ипак погоршава. Е, па знамо шта радите, знамо да убијате Војислав Шешеља и нећемо вам то дозволити! – упозорио је Алексић.

„Верујем у Бога, у српство, у Шешеља и у Русију“, овако је правни саветник Војислава Шешеља, Дејан Мирковић, паразирао српског песника Јована Дучића.

– Угледни руски руководиоци питали су једну нашу драгу пријатељицу, чувеног историчара, шта ће се десити кад се Војислав Шешељ врати у Србију. Одговорила је: „То ће бити талас који ће изменити политичку сцену Србије“. Будите још мало стрпљиви, ближи се час. Постоје снаге у земљи, али и споља које се боре да се Војислав Шешељ врати у Србију. И тај дан ће доћи пре него што они мисле – открио је Мирковић.

Домаћин скупа, председник Градског одбора СРС Нови Сад, Ђурађ Јакшић, поручио је да Србија тражи да се заустави убијање Војислава Шешеља.

– Доктор Војислав Шешељ у тамници хашког затвора бије своју, нашу и битку за част имена српског народа. За то је цео свој живот жртвовао – закључио је Јакшић.

Трговина мандатима у Општини Земун

Напредњаци нуде 100.000 евра по мандату

- Српска радикална странка, још 7. октобра, тужилаштву поднела кривичну пријаву против председника општине Земун, Бранислава Пространа, и Стеве Живановића, некадашњег одборника СРС-а, а сада одборника Напредне странке, због тога што су одборнику радикала Саше Суботићу нудили мито да напусти своју одборничку групу и подржава власт СНС-а. Како се наводи у кривичној пријави, „Бранислав Простран потврдио је Саше Суботићу да он и Томислав Николић стоје иза понуде коју му је изнео пријављени Стево Живановић“. Тужилаштво и даље не реагује по поднетој кривичној пријави

Иако је Српска радикална странка, још 7. октобра, Тужилаштву поднела кривичну пријаву против председника општине Земун, Бранислава Пространа, и Стеве Живановића, некадашњег одборника СРС-а, а сада одборника Напредне странке, због тога што су одборнику радикала Саше Суботићу нудили мито да напусти своју одборничку групу и подржава власт СНС-а у општини Земун, до дана данашњег није добила одговор докле се стигло са истрагом. Поставља се питање да ли ће они који су означени као учесници трговања одборничким мандатима бити процесуирани у складу са законом, или кривични законик не важи за функционере СНС-а.

Пријава садржи и транскрипте аудио записа који је снимio Суботић, а у коме Живановић признаје да је и он сам од Пространа добио новац, плац на коришћење и запослење за сина, као надокнаду за напуштање одборничке групе СРС-а. Према Живановићевим речима, како се види из транскрипата, Суботић би остварио материјалну корист у висини од око 100.000 евра: „Саша, нема приче, ово што смо ја и ти причали сад, преко 100 000 евра вреди, мени су рекли тако. Мени су рекли, 100 000 евра, најмање“. Живановић даље појашњава: „Добићеш кроз посао, кроз плац, кроз ово, кроз оно. Све ћеш добити“. Али и даје савете како Суботић даље да се понаша: „У старту нема приче док не добијеш, и нема преласка у другу странку. Имамо свој одборнички клуб и завршимо посао ја и ти причамо, нико више не зна. Хоћеш-нећеш? То ти је на длану. Сутра идемо директно код председника општине.“ На Суботићеве тврдње да је ипак то само прича између њих двојице, Живановић је, како се види из транскрипата, одговорио: „Сутра идеш у врх, обећано ми је све, ништа не говориш док не добијеш. Ти овамо имаш око 30 000.“ И додаје: „Па, знам тачно колико имаш. Овде имаш шансу да добијеш пуно више“. Да би додатно убедио Суботића, Живановић наводи пример свог сина Далибора који већ двадесетак дана ради у општини Земун: „Ради већ двадесет дана тамо, ради, брѐ, у старту преко 40 000 плату, а шта ради, свира, не ради на компјутеру, зајебава, хоћеш да одеш да видиш где ради?“

Како се види из транскрипата, на Суботићево питање да ли гаранције даје председник општине Земун Бранислав Простран, Живановић одговара: „Нормално, прошли пут ме звао кући, каже, радимо и ћутимо, ми смо посебна одборничка група 'За бољи Земун', аква-парк се отвара у Земуну, отвара се шест градилишта, 47 милиона, знаш која је то пара? Јел' знаш која је то пара?“ Живановић додатно појашњава: „Ја сам Брани рекао да могу да дођем са тобом сутра после 12, тако сам му рекао, да нико не зна. Сигурна плата, да сестру запослиш и теби, боли те ... да ли ме схваташ? Је ли мало сад када добијеш 70–80.000, то је у старту“.

Живановић затим наставља: „Огромна пара и будућност да добијеш, неки директорчић да будеш, добијеш 100–120.000 и плату за две или три године, гарантовано. Значи, то је то што ти следује, то не може да пропадне, јер за гаранцију за ово идемо код Томе“.

Бивши одборник радикала затим Суботићу појашњава да је Николић тај који би целу акцију завршио, „Ако договоримо ово што сада ја и ти причамо, идемо заједно, седнемо у кола, идемо код Томе и завршена прича, нико нам ништа не може и крај приче. Нема новина, нема изјава, једном у животу имаш прилику да добијеш, ја ти сада причам, слушај сад, ја теби не причам одмах на блесаво“. На основу транскрипата види се да је Живановић, по питању Николића, изричит: „Ако се договоримо ово што ја и ти причамо, седнемо у кола, идемо код Томе и завршена прича“.

Како се наводи у кривичној пријави, „Бранислав Простран потврдио је Саше Суботићу да он и Томислав Николић стоје иза понуде коју му је изнео пријављени Стево Живановић“.

У пријави се истиче: „Пријављени Бранислав Простран потврдио је Саше Суботићу да он и Томислав Николић стоје иза понуде коју му је изнео Стево Живановић и да ако није задовољан, могу да се договарају, и додатно му понудио да ће добијати 10.000 динара месечно преко Општинског одбора СНС-а и да ће бити на њиховој посланичкој листи на првим предстојећим изборима“.

Скандалозно је што, након толико времена и конкретних доказа, надлежни државни органи још увек нису реаговали и нису ухапсили актере ове корупционашке афере.

Трговање мандатима захваљујући режиму постало свакодневно

Члан 102, став 2, каже да је посланик „...слободан да, под условима одређеним законом, неопозиво стави свој мандат на располагање политичкој странци на чију је предлог изабран за народног посланика“. Закон о избору народних посланика („Службени гласник РС“, бр. 35/00 и 18/04), као и Закон о локалним изборима („Службени гласник РС“, бр. 129/07) у потпуности прате смисао ове одредбе Устава, те у својим одредбама јасно и недвосмислено одређују да мандат припада политичкој странци са чије је листе посланик, односно одборник изабран. Ово и не чуди, јер је законодавац имао на уму пропорционални изборни систем на коме се спроводе локални, односно избори за народне посланике, а у таквом систему политичка странка је суверени носилац права да неко лице стави на листу кандидата за одборнике, односно посланике, затим предложи да буде изабран са листе и да му на крају, право вршења одборничког, односно посланичког мандата ускрати. Дакле, пропорционални изборни систем, у коме је природно да мандати припадају политичким странкама, у потпуности је „покривен“ наведеним законима и важећим уставом.

Грубо кршење Устава и наведених закона први пут је извршено у септембру месецу 2008. године, када је Скупштина, односно Административни одбор, пропустио да примени одредбе путем којих је Српска радикална странка имала право да задржи мандате пребеглих посланика, па се такво, фактичко стање у скупштинским клупама, подржано од странака владајуће већине, задржало и данас. Слично се дешавало и у локалним самоуправама, али је Српска радикална странка успела, уз помоћ судова, који су правилно применили законске одредбе, да у већини скупштина општина задржи дискреционо право располагања мандатима.

У медијима се, затим, све чешће могло чути да, Европска комисија захтева од Србије измену закона по којима мандати припадају политичким странкама, и тражи да искључиво посланици, односно одборници буду суверени носиоци свог мандата. Властодршци су одмах кренули у остваривање овог захтева, али обрнуто, боље речено негде од „средине“. Уставни суд је 21. маја 2010. године објавио одлуку, која се односила на јединице локалне самоуправе, којом се утврђује да бланко оставке предвиђене Законом о локалним изборима нису у складу са Уставом, уз неумшта образложења, која би могла и имала смисла да се у Србији примењује већински систем (или бар мешовити), али овако, ова одлука је унела праву пометњу у локалним самоуправама (на републичком нивоу влада тотална „анархија“ још од септембра 2008), јер политичке странке, наред трајања мандата (избори одржани у мају 2008. године), губе право располагања истим. Као прилог тврдњи да је власт кренула обрнутим редоследом у остваривање захтева Европске комисије говори и најновија изјава Славице Ђукић-Дејановић од 26. октобра 2010. године, да укидању бланко оставки мора да претходи промена Устава, а да промена Устава такође мора да претходи промени изборног закона, уколико желимо нов (мешовити) изборни систем. Ово је само потврда да је Уставни суд донео политичку, а не правну одлуку, јер немогуће је да по тако важном питању суд, чија је основна надлежност оцена уставности закона, односно уставности или законитости другог општег акта, направи такву омашку, те не препозна смисао одредбе члана 102, став 2.

Овакве и сличне политичке „сапунице“ режирају се и у локалним самоуправама. Разлика у односу на то који ће став заузети владајућа већина у тим скупштинама (када је реч о

локалним самоуправама у којима је на власти ДС или СНС), се јавља у зависности да ли се ради о одборницима Српске радикалне странке или одборницима ДС-а, СНС-а или других партија које подржавају ове две политичке странке.

Када су у питању мандати Српске радикалне странке, на територији читаве Србије, одузимају се управо на бази одлуке Уставног суда Србије, мимо свих правила управног поступка. Не само да се одузимају, већ се уједно и додељују онима којима су овлашћена лица испред странке активирали оставке и чију је ваљаност у поступку одузимања истих потврдио суд, након поднетих тужби од стране издајника који су напустили редове Српске радикалне странке. Сви мандати се сада њима у локалним самоуправама враћају, а без претходног захтева за доношење појединачног акта од стране суда, већ онако „као на пијаци“. На ту тему, медији „немају шта да кажу“ или, боље речено, „не дају да неко каже“. Подсећања ради, овде се ради о мандатима, додељеним и одузетим пре одлуке Уставног суда.

А шта се дешава у Општини Земун? Ту владајућу коалицију предводи СНС и очигледно немају проблема да и поред укидања бланко оставки задрже већину. Али, не зато што имају комотну већину, већ зато „изворне манире“, препознатљиве из републичког парламента, примењују и у СО Земун. Када се део одборника изабраних са листе СНС-а, полакомио у вези с политиком коју та странка спроводи (и када се ради о „високој“ политици, али и у вези са локалним темама), СНС отворено, без икаквих моралних и етичких начела, купује одборника из редова Српске радикалне странке и на тај начин даје сама себи „инфузију“, не би ли још који дан остали на власти. Отишли су и даље, тражећи још људи који би се продали за неку материјалну корист. Али, ту су заустављени, усред вршења кривичног дела. Пребегли одборник, са задатком да врбује још једног ради преласка у СНС је снимљен како нуди материјалну корист, сличну оној коју је он добио као „награду“ за издају.

Р. В. С.

Полицајци у Сремској Митровици су брутално и без разлога испребијали Николу Шешеља и умало му избили око

Батине са политичком позадином?

- *Иако је од пребијања Николе Шешеља прошло доста времена, надлежни органи се нису огласили ни саопштили шта су утврдили, да ли је у питању било пуко иживљавање или су полицајци који су брутално претукли сина Војислава Шешеља били инструисани, што би значило да постоји политичка позадина*

Николу Шешеља, сина Војислава Шешеља, брутално је претукла полиција крајем прошлог месеца. Повреде ока које је задобио могле би оставити трајне последице. У ноћи између 26. и 27. октобра седморица полицајаца без налога су провалили закључана врата кафане „Бела вита“ у Сремској Митровици и од присутних 30-ак учесника турнира у покеру, пребили двојицу. Међу њима, управо Николу Шешеља, који никад није имао проблема са законом. Турнир у тексашком покеру се није играо у новац и имао је само такмичарски карактер.

Иако је од тада прошло доста времена, надлежни органи се нису огласили ни саопштили шта су утврдили, да ли је у питању било пуко иживљавање или су полицајци који су брутално претукли Николу Шешеља били инструисани, што би значило да постоји политичка позадина.

Никола Шешељ и још 30-ак његових пријатеља и познаника, закупили су кафану „Бела вита“ како би одиграли турнир у покеру. Негде око 02.30 после поноћи, уз ломљаву и прасак врата, нахрупили су полицајци. Почело је малтретирање које је потрајало два сата. Полицајци су почели да вичу, претресају и траже паре. И поред детаљног прегледа, ништа нису нашли, па су се одлучили на претрес паркираних аутомобила.

Према тврдњама присутних, на питање шта траже и имају ли налог, полицајци су одговарали да имају право да раде шта хоће. А када нису ништа нашли, почели су да туку „васпитним палицама“. Николи Шешељу су умало избили око, док су Ђорђу Мишчевићу поломили ребра.

Сам Никола Шешељ изјавио је да је те ноћи први пут ушао у кафану „Бела вита“, а да је газду упознао дан раније. Са пријатељима је, каже, закупио, овај ресторан да би одиграли турнир у „тексас холдему“.

– Јесмо се такмичили, али нисмо играли у новац, већ другарски. Упали су припити полицајци и, иако је било много људи, само су друга и мене избацили испред ресторана и почели да нас туку пендрецима. Бацили су нас на земљу и почели да нас шутирају уз псовке и вређања! – рекао је Шешељ јуниор. Он је објаснио и како је дошло до инцидента.

– Чим су упали, наредили су да им дамо документа и ставимо руке на сто. Мало сам се насмејао док сам стављао руке на сто, због чега су одмах реаговали: „Ти, мали, што се смејеш, изађи напоље!“ Двојица полицајаца су ме ухватила под руку, извела испред кафића и почела да ме ударају. Тукли су ме око 30 секунди. Док сам стајао поред зида, ударили су ме по глави и ребрима. Када сам видео да се не шале, легао сам доле, како бих избегао ударце. Међутим, наставили су да ме шутирају чизмама и ударају песницама, један с леве, други с десне стране! Трећи, најмлађи, стајао је иза њих и навијао! – испричао је Шешељев најстарији син за медије,

који је био у том тренутку још увек у шоку након добијених батина.

Како је казао, полицајци су његову личну карту погледали тек пола сата после батинања.

– Када су видели име, почели су да се домунђавају, питајући се „да ли сам заиста Шешељев син“. Старешина Интервентне бригаде ми је на крају одржао и предавање – навео је Никола Шешељ.

Он је казао да се његов отац веома узнемирио када је чуо шта се десило, али да га је посаветовао да препусти све истрази и да не тужи полицајце.

– Мој отац је био јако потресен кад је чуо шта се десило и морао сам да га смирујем. Саветовао ми је да не подносим тужбу, већ да полицији и тужилаштву препустим да раде свој посао – изјавио је Никола, додавши да неће поднети тужбу против батинаша, али да ће размислити о одласку из Србије уколико кривци не буду кажњени.

Николи су попуцали капилари на левом оку и он се од тада жали да слабије види. Лекари Клиничког центра Србије

установили су да је задобио озбиљну повреду ока и да постоји опасност да изгуби вид.

– Лекари су ми рекли да ми је од јаких удараца нешто померено у оку и да могу чак и да ослепим – рекао је Шешељ после детаљних прегледа.

Након медијске бруке, МУП је признао у саопштењу да су полицајци неовлашћено претресли, а онда изударали по глави и телу Николу Шешеља (26) из Земунa и Ђорђа Мишчевића (23) из Сремске Митровице. Ударци су били толико јаки да су им констатоване тешке телесне повреде.

Како је наведено, Слободан Вуковић (27), Срђан Козбашић (27), Жељко Дробњак (25), Марко Мачкић (20) и Владимир Павковић (30) самоиницијативно и противно службеном налогу провалили су закључана врата кафане у којој је двадесетак лица учествовало у организованом покеру. Петорица полицајаца нису пријавили овај догађај старешинама и дежурној служби, нити су га евидентирали у службеним евиденцијама. Због пропуста у раду, дисциплински поступак биће покренут и против полицајца Живка Шијачког (44). У саопштењу се истиче и да ће против шесторице полицајаца из Управе у Сремској Митровици највероватније бити поднете кривичне пријаве.

У одбрану окривљених полицајаца одмах је стао Полицијски синдикат Србије, који се потрудио да што више облаги људе који су те ноћи били присутни у ресторану, а председник Синдиката Вељко Мијаиловић је чак тврдио да полиција није тукла Николу Шешеља!

„По уласку у локал, полицајци су одмах уочили да су им сва лица одраније позната, јер су особе са криминалном прошлoшћу, тачније поседују полицијски досије. Већ дуже време грађани се жале, али и полиција одраније има сазна-

ња да се у том локалу коцкају и играју игре на срећу, где су уложи преко 5000 евра по чипу. Полицајци нису затекли новац на столу картароша, па су позвали Николу Шешеља и Ђорђа Милићевића да изађу са њима напоље и изврше преглед њихових возила. Том приликом полицајци нису нашли никакве предмете кривичног дела и пустили су Шешеља и Мишчевића“, признао је Мијаиловић.

Ипак, он је устврдио како је Шешељ одраније „познат по насилничком понашању“, а Мишчевић, „као разбојник и наркоман, више пута осуђиван“.

Никола Шешељ, на паушалне оптужбе о свом насилном понашању, те тврдње да их полиција није тукла, одговара: „У животу нисам чуо толико лажи! Имам 40 сведока и извештаје државних лекарских институција о степену повреда. Немам досије у полицији и никада нисам направио ниједан преступ“.

Истражни судија у сремскомитровачком суду обавио је саслушање полицајаца који су без налога упали у кафану „Бела вита“ и спроводили насиље. Тридесетак њихових колега за то време је протестовало испред суда, вршећи тако притисак на независност судства. Полицајцима није оређен притвор већ су пуштени да се бране са слободе до окончања поступка. Према последњим информацијама које су стигле до затварања новине тужилаштво је покренуло поступак за спровођење истражних радњи.

Р. В. С.

Брутално пребијање са политичком позадином

Поводом овог инцидента огласила се Српска радикална странка саопштењем у којем тражи да се утврди да ли је син лидера радикала, пребијен због „дивљања појединачно у полицији“ или иза тога постоји политичка позадина са злонамерним циљевима.

Како је изјавио члан Председничког колегијума СРС Дејан Мирковић, „Никола Шешељ, који је брутално и дивљачки пребијен, отац је двоје малолетне деце и нема кривични досије“.

– Никола је потпуно исправан грађанин и СРС ће надгледати рад надлежних органа – истакао је Мирковић.

Исто је потврдио и потпредседник СРС Милорад Мирчић: – Николу знам откако је био дете, никад није имао проблема с полицијом. А Немања Шаровић, посланик радикала, навео је да странка неће злоупотребити овај инцидент.

– Сачекаћемо да полиција и тужилаштво утврде све чињенице. Истрага ће показати да ли има политичке позадине или је реч о пукој случајности – нагласио је Шаровић.

Јадранка Шешељ, супруга Војислава Шешеља, а Николина помајка, рекла је да поступак полиције није био исправан.

– Не желим да причам било шта против државе, али свакако да нешто није у реду када се полицајци понашају тако и туку грађане. Ко може да се осећа сигурно? – упитала је она.

Уместо за пострададало Краљево 10 милиона за Младићеву главу

• Док народ умире од глади, а пострадали у Краљево немају пара да земљотресом разрушене домове обнове, Влада Србије расписује баснословне награде за издајство

Влада Србије одлучила је крајем октобра да повећа награду за хватање генерала Ратка Младића, који се налази на потерници Хашког трибунала. Уместо досадашњих милион, пљачкашки режим Бориса Тадића решио је да се испрси са 10 милиона евра за информације које би довеле до хватања ратног начелника Генералштаба Војске Републике Српске. Такође, са 250.000 на милион евра повећана је и награда за хватања другог бегунца, Горана Хаџића, некадашњег председника САО Барања и Западни Срем.

И док се српска власт бахато размеће новцем пореских обвезника, ти исти обвезници се готово свакодневно затрпавају разноразним апелима надлежних државних институција и њихових представника, међу којима предњаче поједини министри, да буду солидарни и помогну пострадалима у Краљево пошто је држава у кризи. Режим да хоће, могао би одмах да преусмери 10 милиона евра које је наменио као награду за издају генерала Младића на санацију материјалне штете настале услед земљотреса и тако помогне пострадалима да што пре обнове своје разрушене домове. Међутим, режим уместо тога хладнокрвно демонстрира своју одлучност да са 10 милиона награди издају генерала Младића. За пострадале пуно не хаје. Новца за награду има, али не и за обнову разрушених кућа.

Такође, док се српска власт бахато размеће новцем пореских обвезника, истовремено пристижу вести о људима који у Србији умиру од глади. Властимир Петровић (44) из села Љутеж код Владичиног Хана умро је од глади и исцрпљености. Његово тело, које је данима лежало у трошној кућици, пронађено је 26. октобра. Његова непокретна мајка Загорка (80) данима је гледала како му пацови и мачке једу лице, од којег су остале само кости. Ни они немају шта друго да једу, јер са трпезе више не падају ни мрвице. Загорка је, у стању потпуне исцрпљености и скоро на самрти, пребачена у болницу.

Житељи Љутежа, згрожени овим призором, коментаришу да сви могу да помру од глади, а да никога не буде брига.

“Уби нас ова беда, сви живимо од неке социјалне помоћи, стари смо и немоћни, плашимо се да и нас чека оваква судбина”, чуло се од десетак сељана.

Лекари Хитне помоћи потврђују да сличан призор нису никада видели. “Дугогодишњи сам медицински радник, али овако нешто нисам никада видео, да људи онако живе у данашње време, да умиру од глади и да њихова тела једу животиње, стварно је страшно и невероватно”, описао је видно потресени др Дика Стевановић, лекар Дома здравља у Владичином Хану.

Али таквих случајева има све више широм Србије. Уназад неколико година, више није ништа необично да новине забележе сличне смрти. Велика већина таквих догађаја и не стигне до медија. Али и оно што је забележено поражавајуће је.

Драгослав (82) и Љубинка (75) Петровић из Лапова умрли од глади и хладноће 11. јануара 2008. године. Драгиша Ђорђевић (56) из Крагујевца, бивши радник „Заставе“, умро је 10. децембра 2008. године у Клиничком центру Крагујевац од последица изгладњивања. Брачни пар Мићић, Борисав (89) и Душанка (85) из Брадарца код Пожаревца, умрли су од глади и зиме 19. фебруара 2009. године. Сестре Сиглиду Јанковић (90) и Марију Мустафић (86), 1. јула 2009. године, поштар пронашао мртве у стану у Кнез Даниловој улици у центру Београда, а сматра се да су и оне умрле од глади. Видосава Станковић (80) из Добротина код Лесковца умрла од глади 5. јуна 2010. године, јер она и син Петар четири месеца нису примили социјалну помоћ. Само пет дана касније Илонка Замборски (58), штићеница Дома за негу старих и немоћних у Малим Пијацама код Кањике, умрла од неухранености...

Сви ови случајеви не занимају демократску власт у Србији, већ причају о „бољем животу“ кад уђемо у Европску унију. У међувремену, не труде се да ни за трунку обезбеде бољи живот пре тог фамозног прикључења. А улазак у ЕУ није ни на видуку.

Радикали помажу пострадалим Краљевчанима

Волонтери, чланови Српске радикалне странке предвођени Општинским одбором Параћин, учествовали су у санирању последица земљотреса на стамбеним објектима у селу Јарчуљак. Преко двадесет радикала узело је учешће у поправци кровова оштећених кућа, изношењу шута и другим пословима не би ли се њихови власници што пре вратили у домове. По обављеном послу, посетили су и Централни дечји вртић у Краљево и деци предали већу количину слаткиша, производа фабрике „Параћинка“ – Параћин.

Председник Поморавског окружног одбора, народни посланик Радиша Илић, најавио је да ће радикали и убудуће долазити и помагати угроженим становницима општине Краљево.

Крајем маја ове године, породица Ратка Младића покренула је пред Четвртим основним судом у Београду поступак да се нестали генерал прогласи умрлим у складу са Законом о ванпарничном поступку. Наиме, уколико о несталим најмање пет година нема никаквих вести, а околности указују да вероватно није више у животу, он се може судским путем огласити умрлим. Тиме се прекида једно неизвесно правно стање и породица може да покрене поступак поделе наслеђа.

О Ратку Младићу поуздано нема трага ни гласа још од 2003. године, што значи да је од нестанка про текло седам година. Зна се и да је имао тешких обољења, о чему сведоче налази ВМА из претходног периода, што чини вероватним да више није у животу.

Четврти суд као надлежан за ванпарничне поступке на целој територији Београда, затражио је од породице да достави потврду о последњем пребивалишту Ратка Младића, како би се утврдило да ли је суд месно надлежан. Полиција већ месецима одбија да изда такву потврду и тражи да генерал Младић сам дође по њу. Ако је неко умро, може ли доћи по потврду? На тај начин ниједно нестало лице, а не само генерал Младић, не може бити проглашен умрлим.

Подсетимо, прву иницијативу да се Ратко Младић прогласи умрлим поднела је Независна асоцијација студената Правног факултета крајем 2006. године, упутивши предлог јавном тужиоцу да покрене такав поступак. Тада надлежно, Друго општинско тужилаштво одбило је ову иницијативу.

Влада Бориса Тадића, на чијем челу је формално извесни Мирко Цветковић, није објаснила из којих средстава ће извући 10 милиона евра уколико буде ухваћен Ратко Младић. Средства за тако нешто нису предвиђена планом буџета. Евидентно је да ће се тај новац у случају хватања Младића отети од сиромашних и ојаћених и да то значи нове случајеве умирања од глади.

Из свега произилази јасан закључак: уколико не дође до хапшења Ратка Младића, Србија ће уштедети 10 милиона евра.

А како грађани Србије гледају на могућност зараде оволике „лове“... Када бисмо их питали да ли би волели да добију седмицу на лотоу, која би им донела милионски добитак, свакако би 100 одсто испитаника одговорило са ДА. Међутим, у интернет анкети листа „Прес“, на питање „Да ли бисте предали Ратка Младића за 10 милиона евра“, чак 64,5 одсто грађана је одговорило са НЕ! Потврдно је одговорило 31 одсто, а 4,5 процената је било неодлучно.

Иако интернет анкете нису поуздан показатељ, може се рећи да оне приближно показују расположење народа. А оно је према овим подацима поражавајуће за Владу Србије и доказује да она нема подршку за понижавајуће поступке које чини у спољној политици. Утолико је тај пораз већи, када знамо да у Србији владају глад и беда. И поред тога, две трећине Срба не би продало своје достојанство ни за какве паре.

Дакле, на седмицу на лотоу би пристало 100 одсто, а за изручење генерала Младића само 31 одсто грађана. То значи да није свеједно на који начин се добијају паре. Издајом се не стиче срећа и то наш народ зна. Као што је ни Јуда није стекао кад је издао Христа за 30 сребрњака.

А колики је новац у питању? Није реч само о 10 милиона евра које је расписала Влада Србије, већ и о пет милиона долара које је обећао амерички Стејт департмент. Кад се претвори у доларе, то укупно износи близу 19 милиона долара! Једино арапски терориста, вођа Ал Каиде Осам бин Ладен вреди више – целих 25 милиона долара.

Но, оволика цифра свакако ће привући многобројне ловце на главе у Србију. Већ се спекулише да би у томе требало да учествују и агенти највеће безбедносне компаније, докскора „Блеквотер“, која се сада зове „Хе“. Променили су име да их не би препознавали због злочина које су у Ираку починили њени људи.

Војнобезбедносни аналитичари већ су проценили да ће ово довести до ситуације да Србија постане Дивљи запад. Вељко Кадиевић каже да је ненормално да допустимо странцима да „витлају оружјем по нашој територији и јуре човека који је, ипак, наш грађанин“.

– Претворићемо се у Дивљи запад где ће да јуриша како ко стигне. Увек постоји могућност да дође до сукоба када вам дође неко са оружјем. Како објаснити да они могу наоружани да се крећу по овој територији? Могу да закуцају на нечија врата са сачмаром јер имају информацију да је ту Младић и да постројавају људе – упозорио је Кадиевић.

И Зоран Драгишић, професор на Факултету за безбедност, каже да ћемо да се претворимо у „Тексас из 17. века“, јер код нас не постоји правни основ за деловање приватних безбедносних компанија, а наша држава неће моћи да им се супротстави.

– То је последица непромишљене одлуке да се распише награда од десет милиона како би се прикупили неки јефтини поени, да би се потценила интелигенција Сержа Брамерца. „Блеквотерси“ немају у Србији правни основ по коме би деловали. Ако се појаве, полиција мора да их ухапси. Али ми имамо власт која бежи од фудбалских навијача, а како би се тек поставили према озбиљној америчкој фирми – каже Драгишић.

Да ли ће се вршљањем страних плаћеника и ловаца на уцене поновити нешто слично афери „Топчидер“? Или ће то постати редовна појава? Јер озбиљне су индиције да су двојицу голобрадих и неискусних гардиста убили професионални ловци на уцене, трагом спекулације да се у тој касарни крије Ратко Младић.

Једно је сигурно, српска власт јесте удесетостручила ову награду због Европске уније. Али не да би замазала очи европским челницима, већ да би замазала очи српском народу. Да режим мисли озбиљно да помогне држави и народу, без икаквог размишљања новац би одмах преусмерила на помоћ пострадалима у земљотресу у Краљеву. Овако је власт показала да је судбина народа превише не дотиче и да су јој интереси Брисела и Вашингтона на првом месту.

Српска радикална странка захтева хитну седницу парламента о продаји Телекома

Обуставити продају Телекома

• *Продаја најуспешнијег јавног предузећа је супротна државним интересима. Влада се на тај корак очигледно одлучила слушајући налоге ММФ-а, који кроји економску политику Србије*

Посланичка група Српске радикалне странке поднела је захтев Народној скупштини да по хитном поступку отвори расправу о намери Владе Републике Србије да прода 51 одсто акција компаније „Телеком Србија“, са предлогом да се усвоји закључак о прекиду свих активности везаних за њену продају.

Одлука Владе Републике Србије о продаји Телекома незаконита је зато што је донета у супротности са Законом о приватизацији и Законом о министарствима. Исто тако је у супротности са економским интересима Србије.

На седници од 14. октобра 2010. године Влада Републике Србије је донела Одлуку о продаји 51 одсто акција „Телекома Србија“. Одлука је незаконита јер донета у супротности са Законом о приватизацији и Законом о министарствима. Јавни позив потенцијалним купцима капитала „Телекома Србија“ је објављен на основу нетранспарентног Закључка Владе Републике Србије број 023-7554/2010 од 14. октобра 2010. године. Тим закључком се елиминише из поступка продаја акција „Телекома Србија“ Агенција за приватизацију што је у супротности са Законом о приватизацији и Законом о министарствима. Одлуку о продаји 51 одсто акција „Телекома Србија“ је и у супротности са економским интересима Републике Србије јер се у условима економске кризе и буџетског дефицита продаје државни капитал фирме која је Републици Србији у 2009. години донела нето добити од око 13 милијарди динара и која има 7 милиона корисника и скоро 10.000 запослених. Такође, приватизациони саветник „Сити група“ је у очигледном сукобу интереса јер је и саветник потенцијалног купца, „Дојче телекома“. Званичан доказ да је продаја Телекома намештена и да је приватизациони саветник „Сити група“ у сукобу интереса стигао је након што је „Дојче телеком“ преузео документацију „Телекома Србија“.

Наравно, у том контексту, поставља се питање зашто власт у Србији тако безглаво срља у економску пропаст и продаје најбоље јавно предузеће у тренутку економске кризе. Одговор се налази у владајућој и ступидној фрази – ЕУ нема алтернативу. Када се то има у виду, јасно је и коме одговара продаја Телекома. Тачније, шеф делегације ЕУ у Србији Винсент Дежер је изјавио је 11. 11. 2010. године, на представљању извештаја ЕК за Србију, да је неопходно наставити са распродајом државних предузећа у Србији. Такође, Дежер је истакао да је добро што ће Телеком Србија бити продат! Каква интерес има Србија да продаје своје најбоље предузеће у условима економске кризе, Дежер није ни покушао да објасни. Довољно је да то одговара „Дојче телекому“. Такође, осциони представник ЕК у Србији, који је иначе најодговорнији за октобарске нереде у Србији јер је подстрекивао одржавање високоризичне и срамне параде такозване ЛБГТ групације, нагласио је да треба продати и Електропривреду Србије, ЈАТ. Железницу и друге фирме у већинском власништву државе. Дакле, док у богатом делу ЕУ, државе национализују банке као што је Хипо Алпе Адрија, или док у САД управо поменута „Сити група“ добија 45 милијарди долара помоћи од ФЕД и Министарства финансија, у Србији треба да важе друга правила, сматра Дежер. Нажалост, несретна и кукавичка власт у Србији овакве јефтине и лажне фразе

другоразредног чиновника ЕУ прихвата без поговора као Свето писмо. Да нема катастрофалних последица по друштво и економију Србије, овакво понашање власти у Србији би било комично. Треба нагласити и да ће продаја Телекома довести до већих цена за наше грађане и отпуштања радника. Ту чињеницу је признала и министар Јасна Матић у интервјуу датом НИИ-у. Али, ништа не може довести у сумњу догму да ЕУ нема алтернативу.

Да би се макар донекле прикриве овакве катастрофалне последице продаје Телекома, власт говори о улагању новца од продаје у путеве. Али, упадљиво се прећуткује да област телекомуникација доноси много веће приходе него инфраструктура. Такође, пример италијанске Autostrade del sole која је је 60-тих година повезала север и југ Италије показује да путеви не доносе аутоматски бољитак привреди у заосталим крајевима, напротив. Понекад само повећавају дефицит у трговини. Изградњу инфраструктуре мора да прате и веће плате и пензије, показује италијанско искуство. У том контексту се поставља још једно питање: Ко ће се возити путевима изграђеним од новца добијеног продајом Телекома? Отпуштени радници из Телекома? Пензионери са „замрзнутим пензијама“?

Због свих ових разлога, посланичка група СРС у Народној скупштини Републике Србије је 25. 10. 2010. поднела захтев да се по хитном поступку у дневи ред уврсти захтев за одржавање расправе о продаји Телекома. Посланичка група СРС је затражила и од Владе Републике Србије да обустави продају „Телекома“.

Р. В. С.

Накарадна и штеточинска „реформа“ пензионог система у Србији

Пензије на дугом штапу

- *Суштина јаловог договора синдиката и Владе Србије је у томе да се све до јануара 2013. године пролонгира подизање границе за одлазак жена у пензију, и да премијер Цветковић буде гарант да пензије неће пасти испод нивоа од 60 одсто просечне зараде. Реалност је да су пензије у константном паду. Режим је олако заборавио предизборно обећање Кркобабића да ће пензије до 2011. године износити 70 одсто просечне зараде. Режим манипулише статистичким подацима да би се у маси извео неки закључак, уместо да се проблем сагледа кроз конкретне, односно појединачне случајеве људи који су остварили право на пензију и који једва састављају крај са крајем, оцењује Зоран Красић, потпредседник СРС-а*

Пише: Иван Нинић

Спектакуларне најаве вођа синдикалних организација у Србији да ће, уколико се не усвоје њихови захтеви, сакупити више од милион потписа за смену Владе, протестима оборити Владу и искључити струју у згради Владе, потврдиле су да је реч о јефтиној демагогији која је за циљ имала вишенедељно обрађивање јавности, радника и пензионера у Србији. Од свих најав синдиката се преко ноћи одустало, јер је наводно Влада прихватила све синдикалне захтеве. Међутим, чињенице говоре да су ММФ и Влада ипак „надмудрили“ синдикате и да ће, дугорочно посматрано, жртве реформе ПИО постати актуелни и будући пензионери, а посебно жене. Наиме, синдикати су на крају ипак прихватили Влади предлог да се садашња старосна граница за одлазак жена у пензију, са 53 године живота подигне на 58 година, а да се граница за стаж са садашњих 35 подигне на 38 година. Ако је уопште за утеху, синдикати и Влада су постигли договор да се ово правило примењује одложено, тек од 2013. године, уместо од наредне године, како је то Влада првобитно предложила.

Дакле, овакво решење не представља никакву „победу“ синдиката, већ само краткорочно „гашење пожара“ за време трајања мандата актуелне владе, који ни на који начин неће заобићи жене, односно будуће пензионерке. Спору решење критикује и **Зоран Красић**, народни посланик и функционер СРС-а, објашњавајући да је за радикале апсолутно неприхватљива реформа пензионог система у којој највећи терет подносе жене:

– Приликом пензионисања жена, у обзир се пре свега морају узети материнство и додатне обавезе које жена остварује у породици и првенствено због тога је Српска радикална странка противник повећања границе година и стажа. Када су у питању жене, ми нудимо другачије решење, као на пример да се за свако рођено дете смањује услов за одлазак у старосну пензију. То значи да би за једно рођено дете, уместо са 35 година стажа, жена у пензију ишла са 33 године стажа, за два рођена детета са 31 годином радног стажа и тако даље. Ми мислимо да ово што заступамо као странка је сте продуктивно, интересантно и са гледишта постојеће демографске слике у Републици Србији. Чињеница је да се бела куга лечи пре свега једном нормалном политиком према женама, браку и породици – каже **Зоран Красић** за „Велику Србију“.

Цветковић „гарант“ договора

Други сегмент наведеног договора синдиката и Владе Србије, односи се на индексаију пензија, односно на клаузулу

да пензије „не могу“ падати испод 60 одсто просечне зараде. Међутим, суштина договора на релацији синдикати–Влада је таква да спорна клаузула уопште неће ни бити унета у нови закон, на чему су раније инсистирали синдикати. У синдикатима кажу да је лично премијер Мирко Цветковић дао гаранције да ће се ићи на ванредно усклађивање, уколико пензије падну испод 60 одсто просечне зараде. Парадокс је у томе што ће управо режимске институције, попут Републичког завода за статистику, класичним штивовањем и фризирањем, извештавати јавност и премијера Цветковића како пензије наводне егзистирају изнад 60 одсто просечне зараде. Да су статистичке манипулације присутне и да пензионери у Србији не би требало да живе од статистике већ од конкретног износа пензије, сматра и **Зоран Красић**, народни посланик и функционер СРС-а:

– Режим манипулише статистичким подацима да би се у маси извео неки закључак, уместо да се проблем сагледа кроз конкретне, односно појединачне случајеве људи који су остварили право на пензију и који једва састављају крај са крајем. Пензионерима у суштини ништа не значи да ли ће њихова пензија износити фризираних 59 или 61 одсто неког, такође фризираног просека месечне зараде у Србији. Таква статистика је потребна искључиво ММФ-у који уопште не интересује колико ми имамо пензионера и какав је њихов животни стандард. Њих интересује само то да се статистички уклопи у неке пропорције које су они зацртали, а они су зацртали да не могу да се решавају социјални проблеми путем буџета, поготово што се буџет задужује код ММФ-а и код других банака – оцењује **Зоран Красић** за „Велику Србију“.

Округло па на ћоше

У погледу исплате износа тренутне минималне пензије у Србији, синдикати и Влада су постигли договор да она не може пасти испод 27 одсто просечне плате. То практично значи да Влада наредних година, преко фризираних статистичких података, може вештачки, без икаквих проблема, одржавати ниво минималне пензије од око 27 одсто, а да суштински пензије бележе пад. Такође, у јавности је презентован и договор синдиката и Владе у сегменту проблематике око технолошких вишкова који због подизања старосне границе нису могли да остваре право на пензију. Истине ради, реч је о цифри од око 6.000 људи који су завршили на тржишту рада, а којима би нови закон онемогућио пензионисање. Такође, проблем бенефицираног радног стажа није децидирано решен, односно „решен“ је тако што су се синдикати и Влада споразумно обавезали да нађу прихватљиво решење. Другим речима, постигнута је сагласност да ММФ коначно „пресече“ да ли ће рудару у пензију одлазити као и до сада са 40 година стажа и 53 године живота. Практично ММФ ће одлучити које решење ће остати на снази наредне две године, а које ће се примењивати од јануара 2013. године.

„Других измена у законском тексту нема јер је оцењено да за друге промене нема простора“, изјавио је потпредседник Владе Јован Кркобабић (Бета, 6. 11. 2010). То практично значи да ће се пред посланицима Скупштине Србије наћи идентична верзија Предлога измена и допуна Закона о ПИО која је изненада повучена из скупштинске процедуре. Иначе, за мушкарце остају исти услови пензионисања, или 40 година радног стажа или 65 година старости уз минимум 15 година стажа. Када је реч о породичној пензији, до сада је то право удовица стицала са 50 година живота, док ће будуће бити неопходно да има навршене 53 године. С друге стране, исто право на пензију удовац више неће моћи да оствари са 55 година живота, већ искључиво са 58 година, а и ове новине би требало да заживе постепено, у периоду од 2012. до 2017. године. Предложене измене и допуне закона предвиђају да се два пута годишње, почевши од 2011. године, пензије усклађују са трошковима живота (раст потрошачких цена на територији Републике у претходних шест месеци плус проценат половине остварене реалне стопе раста БДП у претходној години).

Под патронатом ММФ-а и Светске банке

Интересантно је да су након преговора синдиката са Владом Србије, представници синдиката у јавност изашли са запажањем да су у ствари ММФ и Светска банка креатори предстојеће реформе ПИО у Србији: „Током преговора се отворио један други, много већи проблем, а то је да је држава под невероватним патронатом ММФ-а и Светске банке, па готово да нема никакву самосталност у одлучивању. Они су у потпуности ставили 'шапу' на Владу, и то је заиста увредљиво за грађане и државу“, каже Љубисав Орбовић, председник Савеза самосталних синдиката Србије („Новости“, 8. 11. 2010). Идентична запажања има и Ранка Савић, председница Асоцијације самосталних и независних синдиката Србије: „Када смо имали састанак са представницима ММФ-а, они су нам казали: Овај закон који сада имате вам је диван у односу на то шта вас чека 2012. године“, препричава Ранка Савић („Актер“, 8. 11. 2010). Да ММФ управља Србијом и да је у овом случају та институција послужила као одличан алиби режиму Бориса Тадића, слаже се и **Зоран Красић**, народни посланик и функционер СРС-а:

– У време преговора Владе са ММФ-ом, синдикати у Србији излазе са захтевима који су идентични синдикалним захтевима у Француској, Великој Британији и другим земљама. А онда се Влада Србије правда отприлике на следе-

ћи начин: Можда смо и ми за те ваше синдикалне захтеве, али не можемо од ММФ-а. Кркобабић, Цветковић и Тадић кажу синдикатима – Знате, ми би то све испунили, али не можемо од ММФ-а. Онда се поставља питање, а ко води ову државу, ММФ или Борис Тадић, каже **Зоран Красић** за „Велику Србију“.

Јавна је тајна да су све ове промене у систему ПИО урађене по стриктном налогу и задатку ММФ-а и према упутству и „рецепту“ који су написали и властима у Србији предали стручњаци из Светске банке. То је практично „цена“ кредитног стенд-бај аранжмана од 2,9 милијарди евра, који је 15. маја 2009. године ММФ одобрио нашој земљи. А пошто ММФ и Светска банка синхронизовано и „ортачки“ раде на поробљавању и урушавању националних економија у државама које су корисници њихових услуга, Светска банка је у септембру 2009. године написала извештај под називом „Србија: како са мање урадити више“. У овом извештају режиму у Србији је поручено да мора да замрзне пензије у 2009. и 2010. години, да постепено уведе минималну старосну границу и смањи превремено пензионисање, као и да постепено увећа старосну границу за жене. Према проценама које је тада дала Светска банка, уз спровођење њихових предлога, укупни трошкови државе за пензије би се, са 14 одсто БДП-а у 2010. години смањили на 12,6 одсто БДП-а у 2015. години.

Проблем дефицита Фонда ПИО

Колико је проблем финансирања исплате пензија постао проблематичан, говори сама чињеница да је Влада Србије баш у тренутку највеће економске и социјалне кризе у земљи, отпочела процес овако накрадне реформе система ПИО, у којој ће се „одрати“ кожа са леђа будућим пензионерима. Потреба за тим произилази из саме чињенице да је финансирање Фонда ПИО, како краткорочно тако и дугорочно, постало веома неодрживо. У текућој 2010. години за Фонд ПИО су из државног буџета предвиђене дотације од чак 215 милијарди, док је у 2009. години издвојено 213 милијарди динара. У периоду од 2003. до 2008. године из државне касе је Фонду ПИО дотирано 565 милијарди, док је, примера ради, у истом периоду приход од приватизације износио 502 милијарде динара. Трагедија је утолико већа што су јавности одлично познати разлози због којих Фонд ПИО једва саставља крај са крајем (превремено пензионисање, продаја инвалидских пензија, слаба пореска контрола...), али режим ту чињеницу вешто прикрива повећањем година стажа и година живота за пензионисање.

Слаба пореска и казнена политика контроле плаћања пореза и доприноса у Србији и вишегодишња акумулација дугова по том основу, имала је знатан утицај на дефицит Фонда ПИО. Подаци Пореске управе говоре да су на дан 31. децембар 2008. године, дуговања према Фонду ПИО износила 79,9 милијарди, а камате 53,8 милијарди динара. Структура тадашњег дуга са каматама је била следећа: 54,5 милијарди дугови за запослена лица; 50,1 милијарду дугови пољопривредних осигураника; и 29,14 милијарди дугови осигураника самосталних делатности. У јуну текуће 2010. године потраживања Фонда ПИО према несавесним осигураницима, односно послодавцима, износила су око 160 милијарди динара. Од тога, дугови из приватизованих субјеката су 22,6 милијарди, дугови од стечајних субјеката 8,8 милијарди, дугови од субјеката који су у поступку реорганизације 17,3 милиона динара, дугови из субјеката који су у поступку ликвидације 34,3 милијарде динара, дугови по основу неповезаног стажа 51 милијарда динара итд.

Влади смета велики број пензионера

Ради грађана Србије треба истаћи да су уштеде које би на дугорочном плану Фонд ПИО требало да оствари, заправо једини циљ ове накарadne реформе пензионог система. Међутим, у Влади Србије не умеју да израчунају о коликим уштедама је реч, а посебно око тога не могу да се сложе унутар ПУПС-а. У кабинету потпредседника Владе и председника ПУПС-а Јована Кркобабића је прво речено да је реформом система ПИО „предвиђена буџетска уштеда од 65 милијарди динара у периоду од 10 година“ (Бета, 25. 2. 2010). Само три дана касније Кркобабић је изјавио да ће се до 2020. године „уштедети око 70 милијарди динара“ (РТС, 28. 2. 2010). Потом је Ђуро Перић, посланик ПУПС-а и тадашњи председник УО Фонда ПИО рекао да би „реформом била обезбеђена буџетска уштеда од 94,9 милијарди динара, у периоду од 10 година“ (Веб-сајт ПУПС-а, 30.3.2010). Овакво лицитирање заправо јесте најбољи доказ да пре писања измена закона, режим није урадио озбиљне процене да ли и колику уштеду обезбеђује предложени концепт и да ли такав концепт може да осигура дугорочну финансијску одрживост Фонда ПИО.

Да би се у годинама које долазе уопште оствариле жељене и очекиване уштеде Фонда ПИО, режим Бориса Тадића се опредељује за смањење броја пензионера у Србији. „Основна идеја те реформе јесте смањење прилива нових пензионера, што се може постићи подизањем минималног старо-

сног доба за одлазак у пензију и продужењем радног стажа за жене“, каже министарка финансија Диана Драгутиновић („Фонет“, 24. 2. 2010). Министарка Драгутиновић отворено поручује: „Суштина реформе јесте смањење броја пензионера“ (Б92, 23. 2. 2010). А да пензионери представљају велику сметњу актуелној влади, оцењују и државни секретар у Министарству финансија Слободан Илић: „Број пензионера у Србији ће у наредним годинама расти, а број нових радних места неће пратити тако брз пораст броја пензионера“, каже Илић (Танјуг, 16. 12. 2009). Дакле, режим иде на то да променом прописа, брзински промени актуелну статистичку слику Србије у којој је однос запослених и пензионера 1:1 (1,6 милиона пензионера и 1,85 милиона запослених грађана). Другим речима, Влада се креће линијом мањег отпора и уместо да ради на повећању запослености, опредељује се за срамну „елиминацију“ пензионера.

Кркобабић обмануо пензионере

Највећи камен спотицања између ММФ-а, синдиката и Владе Србије јесте проблем индексације пензија, од чега директно зависи месечни износ пензије. Почетком августа ове године, синдикати су заузели тврд став, да уколико Влада Србије из скупштинске процедуре не повуче предложене измене и допуне, следе велики јесењи штрајкови и протести: „Уколико се тај закон усвоји, пензије ће у наредном периоду бити доста ниже. То се неће десити у првих годину до две дана, али од 2013. године пензије би могле да падну на испод 50, па чак и на испод 40 посто просечне плате“, упозорио је Љубисав Орбовић, председник СССС-а (Б92, 1. 8. 2010). Само три месеца касније, синдикалци су у преговорима са Владом Србије, на тему индексације пензија, добили обећање премијера Мирка Цветковића да до пада пензија неће доћи. Међутим, то само намеће дилему да ли ће премијер Цветковић изиграти пензионере као што је то учинио Јован Кркобабић.

За лидера ПУПС-а и потпредседника Владе се аргументовано може рећи да је на најбруталнији начин обмануо 1,6 милиона пензионера у Србији. Подсећања ради, Кркобабићева предизборна прича о индексирању пензија на нивоу 70 одсто зараде у Србији, била је актуелна све док није постао потпредседник Владе и док у ту владу није удомило неколицину својих партијских исписника.

Кркобабић је у Владу Србије ушао управо захваљујући гласовима пензионера и демагошким и нереалним обећањима која је давао тој популацији, а која изгледа да је напрасно позаборављао: „Пензије у овом тренутку износе 64 одсто од просечне зараде и неће ићи надоле, а због поремећаја у исплати личних доходака и пада зарада тај проценат чак ће нешто и расти и вероватно ћемо се задржати, по мојој процени, до краја године негде на 66 процената у односу на просечну плату“, обећао је својевремено Јован Кркобабић („Полиграф“, 22. 4. 2009). Он је тада изјавио да је криза утицала на то да до краја 2009. године не буде испуњено предизборно обећање према коме је просечна пензија требало да буде 70 одсто зараде. Међутим, како се ближи крај године, пензије су бележиле пад, а Кркобабић је наставио да вешто обмањује пензионере: „Пензије ће постепено расти до износа од 70 одсто од просечне зараде, а том нивоу ће се приближити у 2011. години. Већ сада пензије износе око 63 одсто од просечне зараде, тако да неће бити велики проблем да се тај ниво достигне“, поручио је Кркобабић (Бета, 28. 11. 2009).

Дакле, обмане Кркобабића и последице које у скоријој будућности са собом доноси Влади и ММФ-ов Предлог измена и допуна Закона о ПИО, најбоље илуструју речи чужног афористичара Драгутина Минића: „Када се заврши реформа пензионог система, преживеће само уже руководство ПУПС-а!“

Систематско уништавање српског сељака

Увозом се штити монопол и уништава домаћа производња млека

• *Решење несташнице млека није у увозу те намирнице већ у укидању монопола који влада у млекарско-прерађивачкој индустрији. Скандалозно је да је режим Бориса Тадића дозволио да искључиво велике млекаре, годинама уназад диктирају откупне цене млека. Због такве неодговорне политике Владе, испаштају потрошачи који купују све скупље млеко и произвођачи који су приморани да млеко продају по што нижим откупним ценама, због чега све већи број крава завршава у кланицама а сточни фонд постаје све сиромашнији*

Пише: Владимир Мишковић

Министар трговине и услуга и бивши министар пољопривреде Слободан Милосављевић недавно је изјавио да ће, уколико Уредба Владе Србије о производњи и промету млека не буде имала задовољавајући резултат, следећи корак бити увоз млека на тржиште Србије. Проблем је у томе, сматра Милосављевић, што примарна производња млекарама испоручује недовољне количине млека, оптуживши при том пољопривреднике да су штедели на исхрани крава музара, што се одразило и на квалитет и квантитет млека. Наводи министра трговине да је недовољна количина млека коју примарни произвођачи испоручују млекарама узрочник несташнице млека су скандалозни. Оваквим изјавама режим Бориса Тадића штити монополски положај појединих млекара пошто је свима врло добро позната чињеница да млекаре, зарад веће зараде, млеко прерађују у скупље млечне производе, уместо да га необрађеног износе на тржиште.

Решење несташнице млека није у увозу те намирнице већ у укидању монопола који влада у млекарско-прерађивачкој индустрији. Скандалозно је да је режим Бориса Тадића дозволио да искључиво велике млекаре, годинама уназад диктирају откупне цене млека. Због такве неодговорне политике Владе, испаштају потрошачи који купују све скупље млеко и произвођачи који су приморани да млеко продају по што нижим откупним ценама, због чега све већи број крава завршава у кланицама а сточни фонд постаје све сиромашнији

Иако је Комисија за заштиту конкуренције два пута утврдила монополски положај „Салфорда“ на тржишту и

очекивала хитну реакцију надлежних органа, тек 2. новембра ове године **Управни суд** је одбио тужбе београдског „Имлека“ и „Суботичке млекаре“ против решења Савета комисије за заштиту конкуренције, чиме је **утврђено да инвестициони фонд „Салфорд“**, који је поред „Имлека и „Суботичке млекаре“ власник млекара у Новом Саду, Зајечару и Земуну и компанија „Бамби“ и „Књаз Милош“, има монопол на тржишту откупа сировог млека од српских произвођача млека. У образложењу одлуке се наводи и да је „Салфорд“ злоупотребио монополски положај тако што је у типском уговору о производњи, испоруци и откупу млека од произвођача млека на територији Србије, између осталог, предвидео да се утврђивање квалитета сировог млека врши у лабораторији млекаре у власништву „Салфорда“ и да се само ти налази сматрају коначним. Суд је такође утврдио да су произвођачи обавезни да без одлагања обавесте млекару у власништву „Салфорда“ о контактима са другим млекарама и пословним понудама добијеним од других млекара, откупљивача млека и других физичких и правних лица, што представља злоупотребу монополског положаја. Иначе, на прво решење Комисије за заштиту конкуренције из 2006. године „Danube Foods Group“ је поднео тужбу Врховном суду, који је под притиском некога из извршне власти две године касније поништио решење Комисије. Комисија за заштиту конкуренције, те 2008. године, на пресуду Врховног суда узвраћа новим, истоветним решењем, па „Danube Foods Group“ поново улаже жалбу Врховном суду, али суд овога пута није донео пресуду, већ је предмет уступио Управном суду, који је формиран тек почетком ове године. Прво

Грађани: Говеда треба да су у шталама, а не на власти

„Велика Србија” је разговарала са грађанима о најави увоза млека у Србију.

Милена, продавачица, 45 година

– Мислим да би опозиција у изборној кампањи требало да састави листу изјава Слободана Милосављевића. Никакав додатни маркетинг им неће бити потребан. Јер по министру испаде да су српске краве одавно у штрајку... али никако да започне преговоре са штрајкачима, да се отклоне узроци штрајка и краве почну да дају нормалне, чак и рекордне количине млека, чиме би рафови у продавницама били пуни млека и без увоза и држава би сачувала муком стечене девизе. А иначе неке компаније већ увозе млеко, на пример у ДИС продајним објектима може да се купи млеко немачког произвођача. Јефтиније је 10 динара од „кравице” са истим процентом млечне масти, а квалитет је бољи.

Бранко, приватни предузетник, 37 година

– Србија увози млеко? Наравно, кад су говеда у влади уместо у шталама. Само да се зна то је министар визионар, који је донео закон да пчелари морају да преброје све пчеле по кошницама. Па би министра упитао – колико Србија има пчела? Да ли су пчелари бројали своје ројеве? А што се несташице млека тиче, њега нема. А ускоро неће бити ни сточног фонда. И онда су вам криви сви – и сељаци и грађани. Једино где ће бити довољно млека су информативне емисије РТС-а. А баш ме занима да ли је наш драги министар икад ишао у шталу. Јер ако куди сточаре да не хране добро краве, нека изволи да их храни он.

Петар, пензионер, 71 година

– И ја сам жељан млека али оног правог, које мирише, а не овог увозног сумњивог квалитета. Мени лично млеко из производње било које млекарне смрди на покварена јаја. Ко зна шта све стављају у њега, а сада га још и нема. Задње две године купујем млеко на пијаци од сељака које се по мирису и укусу не може поредити са овим. То препоручујем и вама, као и свима осталима да пробају право домаће млеко и уоче разлику па самим тим и подрже сељаке. Нас грађане још увек сељак за џабе храни и ово је прилика да их подржимо, а од одговорних затражимо да гарантује квалитет за оно што нам на тржишту пласира. Боље да држава уложи у сељаке и производњу млека него и ове године у неке вакцине против неког грипа. Држава треба да улаже у домаћу производњу, а не у страну.

основно јавно тужилаштво је после пресуде Управног суда покренуло преткривични поступак против власника „Салфордс” фирме „Danube Foods Group B. V.” за кривично дело злоупотребе монополског положаја, за које је предвиђена кумулативна казна од шест месеци до пет година затвора и одговарајућа новчана казна.

Према наводима Антимонополске комисије још из 2006. године, инвестициони фонд „Салфорд”, односно компанија „Danube Foods Group”, власник „Имлека” и „Суботичке млекарне”, у откуп млека у целој Србији је тада учествовао са 47,6 одсто, а у Закону о заштити конкуренције пише да доминантан положај остварује онај ко има више од 40 одсто тржишног удела. Поставља се питање зашто министар трговине Слободан Милосављевић, говорећи о несташици млека, нити једном једином речју није споменуо монопол „Салфорда”, већ директно и упорно оптужује произвођаче мле-

ка. Решење несташице млека очигледно није у увозу те намирнице већ у укидању монопола који влада у млекарско-прерађивачкој индустрији и већим субвенцијама сточарству како би се обновио готово уништен сточни фонд.

Неодговорна политика је у протеклих десет година довела до константног смањења броја млечних крава у Србији. Године 1989. у Србији је било 938.000 грла, 2000. године 817.000 грла, 2005. године 720.000 грла, 2006. године 674.000 грла, 2007. године 648.000 грла, 2008. године 625.000 грла, 2009. године 584.000 грла, а 2010. године само 468.000 грла. Према томе, само у протеклих годину дана, преко 100.000 крава музара завршило је у кланици, што је довело до смањења домаће производње, које може одговорати само увозничком лобију и монополистима. Јер што је мање произвођача млека, биће мање и прерађивача млека на тржишту, односно конкуренције, што највише одговара монополистима. И без обзира на то, српске краве музаре и даље производе довољно млека да подмире домаће потребе, али монополиста „Салфорд” ствара вештачке несташице, са циљем повећања цена млека и сопствене зараде. Јер, на пример, потребе тржишта млечних производа у средњем Банату подмирује мали прерађивач „Млекопродукт Зрењанин”, који није у власништву „Салфорда”. На рафовима свих могућих маркета и продавница у Зрењанину и околини има довољно млека свих врста, а у Београду, где је на тржишту доминантан „Салфордов” „Имлек”, имамо празне рафове и несташицу млека. Према томе, произвођачи још увек производе довољне количине сировог млека, а прерађивачи монополисти су ти који стварају вештачку несташицу, како би имали веће марже и веће зараде.

Сав приход од млека завршава у дубоком џепу млекарског картела

Због тога је Централна асоцијација произвођача млека Војводине предложила да откупна цена млека буде једнака увозној, јер се домаће млеко сада плаћа 22, а млеко из увоза

42 евроцента. Председник скупштине Асоцијације Дејан Трајковић навео је да су од почетка до 1. октобра 2010. године млекарска индустрија и кондитори у Србији већ увезла око 1,9 милиона килограма млека у праху у вредности око 4,4 милиона евра, а млекаре су увезле око 10 милиона килограма свежег млека, што је плаћено око 4,3 милиона евра. Он је оценио да ће, уколико држава не одреди јасна правила игре, сав приход од млека завршити у дубоком џепу монополиста, односно млекарског картела. Председница Асоцијације Сања Бугарски је од Одбора за пољопривреду Скупштине Србије затражила помоћ приликом тражења обештећења које би „Danube Foods Group“ у власништву „Салфорда“, због несавесног пословања и злоупотребе монополског положаја, требало да да произвођачима за период од 2008. до 2010. године. Произвођачи млека од Одбора очекују и да провери како је Салфорд дошао у посед неколико млекара, а Соња Бугарски је указала и да цена производње једног литра млека екстра класе, према тренутним тржишним ценама, износи 37,85 динара, а само трошкови хране за стоку у тој цени учествују са 13,17 динара.

То потврђује и Ратинко Вучетић из Тараша код Зрењанина, један од водећих произвођача млека у средњем Банату, који каже да је највећи проблем за сточаре повећање цене кукуруза од 50 одсто као основне сточне хране, јер се то директно одразило и на цену млека. Ратинко каже да је прошле године могао за литру млека купити два и по килограма кукуруза, а сада непуна два килограма, јер је прошле године цена килограма кукуруза била 10 динара, а сад је 16 динара, док је откупна цена литре млека екстра класе прошле године била 25 динара, а сад је 30 динара.

– Производња је сада мање рентабилна него што је била, и биће још нерентабилнија, јер је откупна цена за сада око 30 динара, плус динар и по премије, што је недовољно да се подмире трошкови производње. Из дана у дан смањујем количину произведеног млека, краве ми се све више смањују, и једну по једну шаљем у кланицу. Гледаћу да што мање улажем и да купујем мање концентрата, да би ми краве биле рентабилније до следеће паше. Када крава мање поједе, она даје мање млека – објашњава Ратинко.

И народни посланик Српске радикалне странке Милорад Крстин, члан Одбора за пољопривреду, сматра да је проблем несташице млека и празних рафова вештачки проузроковао инвестициони фонд „Салфорд“, који откупљује око 60 одсто сировог млека на српском тржишту. Он напомиње да иза „Салфорда“ стоји неко од тајкуна и моћника, а да „Салфордом“ највероватније руководи неко споља, „ко стоји изнад самог министарства пољопривреде, неко ко је јачи и од министарства и од министра“. Крстин додаје да произвођачи млека, без обзира што добијају свега 27 динара за литар млека и што су на губитку, не одустају од производње млека, иако је цена млека и даље на њихову штету.

– Монополиста „Салфорд“ користи свој положај и млеко користи за скупље производе, почев од јогурта, павлаке и разних врста сирева, а само један мали део одваја за млеко које иде директно потрошачима. Прерађивач са млека ски-

не сав „кајмак“, који употребљава за друге производе, па млеко остаје са свега 0,5 одсто (или мање) млечне масти. Један литар млека пољопривредног произвођача, који улаже у краву музару сировине почев од кукуруза, детелине, сена, репних резанаца, сунцокретевог сачме, са премијом кошта око 30 динара, док једна литра готовог, прерађеног млека, са 2,8 одсто млечне масти већ кошта око 80 динара и то им није довољно? Увоз млека, било обичног или млека у праху, само због тога што је неко вештачки изазвао тобоже празне рафове би био погубан за домаће произвођаче млека. Министар пољопривреде Драгин велико говори о картелима у Србији који одређују цене млека, што значи да се неколико моћника договорили око цене млека и не може им нико ништа – објашњава Крстин.

Режим Бориса Тадића у Србији је плански и организовано у процесу приватизације уништавао домаћу индустрију млека за рачун монополиста. Најбољи пример су млекаре у Панчеву, Оџацима, Шиду, Сремској Митровици, које су продане „Салфорду“, а сада су затворене, или раде смањеним капацитетом. Слично је прошла и млекара у Пироту која је производила некад познати сир, који је постао и национални бренд. Пре четири године Агенција за приватизацију раскинула је купопродајни уговор за крагујевачку млеку „Младост“ због неизмирења обавеза од стране новог власника. И млекара у Ужицу је све до приватизације позитивно пословала, а узроке лошег рада треба тражити и у томе што су млекаре куповали људи који се нису бавили тим послом, пре свих инвестициони фонд „Салфорд“. Тако се још 2005. године јасно видело да је на погрешан начин обављена приватизација комплетне млекарске индустрије у Србији. Јер, власници и акционари у млекарама нису постали произвођачи млека, већ људи који су имали новца да напуне државну касу за одржавање политичке олигархије на власти.

Држава намером да увезе млеко поручује произвођачима да јој њихово млеко не треба
Представници Удружења произвођача млека Србије сматрају да увоз млека неће решити несташицу те животне намирнице, већ ће уништити домаћу производњу. Председник тог удружења које окуља највеће произвођаче млека у Србији, Љубиша Јовановић рекао је да „ни увоз сировог млека, али ни увоз готових производа није решење“, јер сировог млека у региону и Европи нема довољно, а прерађено млеко је 20 до 30 одсто скупље од домаћег. У Удружењу произвођача млека Србије наводе да држава намером да увезе млеко поручује произвођачима да Србији њихово млеко не треба, млекарама да држава за њих увек пронаћи опцију, потрошачима да морају да плаћају скупо млеко, а кравима да потраже неку другу земљу у којој ће моћи да производе млеко или саме оду у кланицу“ и апелују да се таква одлука не доноси.

Тадићев режим финансира „газде“ из Вашингтона новцем грађана Србије

Гратис баханалије ММФ-а!

- *Режим је омогућио ММФ-у да у згради Народне банке Србије отвори своју канцеларију и гратис на коришћење добије 98,95 метара квадратних државног пословног простора. Затим је НБС сносила трошкове плате за лице које је било запослено у Представништву ММФ-а, што је за 12 месеци коштало 2,1 милион динара! А телефонски рачуни канцеларије ММФ-а су плаћени 125.443 динара! Папрено скупи ручкови, вечере и туристички излети за делегацију ММФ-а која је седам пута боравила у Београду, коштали су грађане Србије 689.662 динара*

Пише: Иван Нинић

Представништво Међународног монетарног фонда (ММФ) отворено је 2001. године у Београду, након што је 18. априла исте године потписан тзв. „Меморандум о разумевању између ММФ-а и СР Југославије у вези са оснивањем представништва ММФ-а у СР Југославији“. Меморандумом је било предвиђено да ММФ именује свога представника преко кога би се одвијала сарадња са Владом, Народном банком и другим релевантним државним органима и институцијама. Тадашњи долазак ММФ-а у Београд представљен је као почетак сарадње на спровођењу економског програма и реформи које је најавила нова, „демократска“ власт. Договорено је да мандат представника ММФ-а у Београду траје до октобра 2006. године, а када је овај период истекао, режим у Србији је предложио да се сарадња настави. Закључком Владе Србије (бр. 037-8283/2006-2, од 5. 10. 2006. године), усвојен је предлог текста писма које држава упућује ММФ-у у Вашингтон, а овлашћење да писмо потпише и проследи у име државе, добио је тадашњи гувернер Народне банке Србије (НБС) Радован Јелашић.

„Имаћете значајну улогу у Србији“

У Јелашићевом писму упућеном генералном директору ММФ-а, истиче се да мандат сталног представника ММФ-а у Србији, господина Harald Hirschhofer истиче у октобру 2006. године. „Сматрамо да је блиска и континуирана сарадња са Фондом веома важна за успешно спровођење процеса економске и социјалне трансформације са којом се Република Србија тренутно суочава и да ће стални представник Фонда и даље имати значајну улогу у том процесу. С тим у

вези, у име Владе Републике Србије, предлажем, да Фонд именује представника у Републици Србији за период од наредних година дана, до 30. 9. 2007. године“, пише Радован Јелашић. Он истиче да ће, „као што је то био случај и до сада“, НБС представнику ММФ-а „уступити канцеларијски простор“ и да ће тај представник „у складу са уобичајеном праксом имати све привилегије и имунитет, као што је то наведено у члану 9. Статута ММФ-а“.

Непуне две године након овог писма, Влада Србије је својим закључком (бр. 485-882/2008, од 6. 3. 2008. године) утврдила текст новог писма које се шаље на адресу ММФ-а у Вашингтон, а као потписнике је одредила Божидара Ђелића и Радована Јелашића. У писму се истиче да Србија изражава интерес да ММФ продужи рад свог представништва у нашој земљи након 31. 3. 2008. године, када постојећем представништву истиче мандат. „Верујемо да ће сарадња са Фондом помоћи Србији да постигне даљи напредак у економским и структурним реформама и успешно савлада изазове на путу за ЕУ. Будући да постоји потреба да се убрза спровођење реструктурирања реалног сектора, као и да је у изгледу нови аранжман Републике Србије са Фондом, представништво ће у наредном периоду имати значајну улогу“, пишу Ђелић и Јелашић и предлажу: „Представништво у Србији могло би као регионални центар да покрива и потребе других земаља западног Балкана“.

ММФ се „удомно“ у зграду НБС

У писму које су потписали Ђелић и Јелашић, истиче се да је Србија спремна да представништву ММФ-а у Београду обезбеди канцеларијски простор, као и да новоизабраном представнику призна све привилегије и имунитет. Такође, у писму се дословце обећава и истиче: „Ако Фонд задржи представништво у Београду, Народна банка Србије је спремна да подмирује трошкове запослених резидената, као и трошкове пословања представништва“. Како је ММФ прихватио срдчан предлог режима да буде гратис гост у Београду, тадашњи гувернер Радован Јелашић је донео одлуку (бр. Г 9234, од 16. 12. 2008. године), којом је на коришћење представништву ММФ-а уступио канцеларијски простор и утврдио трошкове које ће сносити НБС. Одлуком гувернера, ММФ је добио канцеларијски простор у згради НБС, а лицу које обавља административне послове за потребе ММФ-а омогућено је коришћење рачунарске опреме, канцеларијског материјала, интернет конекције и претплата на магазин „Економист“. Оваква дарезљивост режима у Србији према ММФ-у, била је повод да новинар „Велике Србије“ постави низ занимљивих питања и затражи одговоре од надлежних у Народној банци Србије.

На питање колика је површина канцеларијског простора који је НБС уступила ММФ-у, из кабинета гувернера НБС је одговорено да је реч о 4 канцеларије и делу архивског простора (у новој згради НБС на Славији, ул. Немањина бр. 17), укупне површине 98,95 метара квадратних. На питање да

ли и колико ММФ плаћа трошкове закупа за коришћење овог репрезентативног пословног простора који се налази у државној својини, из НБС одговарају да „ММФ не плаћа НБС никакав вид накнаде“. Да ствар буде гора, у НБС кажу да, пре давања на коришћење простора ММФ-у, та институција „није тражила сагласност“ од надлежне Дирекције за имовину Републике Србије, позивајући се при том на закључке Владе Србије. Надлежни објашњавају да ММФ не користи рачунарску опрему и да не требају канцеларијски материјал НБС, али да користи канцеларијски инвентар НБС (28 основних средстава, међу којима и 5 вредних уметничких слика). Иначе, НБС је сносила све трошкове телефонских прикључака који су дати на коришћење канцеларији ММФ-а у згради НБС. А према подацима којима располажу стручне службе НБС, током 2009. године, канцеларија ММФ-а је направила укупан телефонски „цех“ од 125.443 динара!

Дакле, један „финансијски цин“ попут ММФ-а је бацио „на колена“ режим у Србији оног тренутка када је себи обезбедио позицију да економски опљачкана, опустошена и разорена Србија сноси трошкове пословања његовог представништва у Београду и да му гратис на коришћење уступи канцеларијски простор и инвентар, ни више ни мање него у згради Народне банке Србије. Таква „филозофија“ ММФ-а је сасвим разумљива ако се има у виду да је реч о глобалној институцији која је искључиво опредељена да преотима и урушава националне економије и да гази финансијску сувереност одабраних држава.

Плата „секретарице“ 136.988 динара

С обзиром да су Божидар Ђелић и Радован Јелашић обећали директору ММФ-а у Вашингтону да ће, сем коришћења пословног простора, НБС сносити трошкове запослених у канцеларији ММФ-а у Београду, новинар „Велике Србије“ је истражио колико је грађане Србије коштао овакав уступак.

Наиме, у периоду од 1. јуна 2008. године до 31. маја 2009. године, канцеларија ММФ-а у Београду је имала једно лице ангажовано по уговору о делу, а реч је о госпођи Десанки Несторовић. Са госпођом Несторовић, генерални секретар НБС Гордана Петковић је закључила два уговора о делу на период од по 6 месеци (бр. Г 4670, од 2. 6. 2008. и бр. Г 8352, од 26. 11. 2008. године). Уговорима је утврђено да ће споменута госпођа, за потребе представништва ММФ-а у Србији: пружати административну и аналитичку подршку мисији ММФ-а у Србији и њеним стручњацима; успостављати односе између стручњака ММФ-а и надлежних институција Србије; присуствовати економским конференцијама и о томе извештавати ММФ; уговарати, организовати и водити распоред састанака и ангажовати преводиоце, као и пружати подршку стручњацима ММФ-а приликом посете Србији; прикупљати и анализирати финансијске податке и податке о фискалним кретањима, и сл.

Подаци НБС говоре да је ангажовање Десанке Несторовић у канцеларији ММФ-а у Београду, за период од свега 12 месеци, папreno коштало грађане Србије! Наиме, из уговора о делу се види да је НБС са Несторовићевом уговорила месечну нето зараду од невероватних 136.988 динара. Према подацима затраженим и добијеним из НБС, Десанка Несторовић је у бруто износу коштала грађане Србије сваког месеца 218.367 динара. Њено ангажовање је плаћено из средстава НБС, и то 2.183.670 динара бруто, док је у џеп ставила 1.369.880 динара нето. Другим речима Несторовићева је месечно примала нешто више од 4 просечне зараде у Србији, док је на годишњем нивоу зарадила око 42 просечне плате српске плате. Које параметре је НБС користила приликом одређивања висине накнаде за рад ове госпође, није познато, нити се из увида у саме уговоре тако нешто може закључити. Међутим чињеница је да је она месечно зарађивала више од премијера Србије (131.000 динара), министара у

Влади Србије (око 100.000 динара) и посланика у Скупштини (око 105.000 динара).

За крканлук и излете: 689.662 динара!

Ако грађани Србије, кроз државни буџет, снесу трошкове рада представништва ММФ-а у Београду, онда се намеће питање ко сноси трошкове учесталих посета делегације ММФ-а. Чињеница је да су представници ММФ-а, од почетка 2009. године до новембра 2010. године, 6 пута боравили у Београду. На ово питање новинара „Велике Србије“, из Владе Србије и Министарства финансија одговарају да не поседују тражене информације. Одговор смо потражили и добили у НБС, где надлежни из кабинета гувернера кажу да НБС „није сносила трошкове хотелског смештаја делегације ММФ-а у Београду, већ искључиво трошкове репрезентације“. Наиме, према подацима НБС-а, у периоду од марта 2008. године до августа 2010. године, ова институција је сносила укупне трошкове репрезентације за делегацију ММФ-а у износу од чак 689.662 динара. Посматрано по годинама, највише је плаћено у првих 8 месеци 2010. године, и то 293.991 динара, затим 263.971 динара у 2009. години и 131.700 динара у 2008. години.

НБС је у марту 2008. године сносила трошкове ручка гувернера Радована Јелашића са шефом мисије ММФ-а од свега 2.630 динара. Међутим, вечера ММФ-а и учесника српске делегације, у септембру 2008. године, коштала је 32.450 динара. Истог месеца, за чланове Владе Србије и преговарачке тимове плаћена је вечера од 96.620 динара. У марту 2009. године, НБС је платила 39.480 динара на име трошкова излета у Сремске Карловце (туристички водич, аутобус и туристичке услуге) за делегацију ММФ-а и српски преговарачки тим, док је ручак на „Салашу 137“ коштао 105.901 динар. У октобру 2009. године, НБС је делегацију ММФ-а поново честила излетом, овог пута обиласком Аранђеловца и Тополе, што је коштало 23.880 динара, уз ручак од 94.710 динара. Током фебруара 2010. године, НБС је за делегацију ММФ-а организовала излет у Сремску Митровицу (Сирмиум), што је плаћено 52.160 динара, уз ручак од 37.956 динара. У мају 2010. године, излет за делегацију ММФ-а је био организован у Младеновац и Орашац и тај цех је плаћен 62.000 динара. Недуго затим, у августу 2010. године, НБС је делегацији ММФ-а приредила излет у Вршац, што је коштало 62.560 динара, уз додатни трошак од 79.315 динара на име трошкова ручка у вили „Брег“.

Дакле, намеће се питање са каквим правом „мисионари“ ММФ-а могу да говоре о смањењу јавне потрошње у Србији, ако тој потрошњи дају лични печат. У том смислу режим Бориса Тадића би морао да обустави даље „субвенционисање“ ММФ-а и да тој институцији фактурише све досадашње трошкове. То је практично предуслов за сваки даљи дијалог о „јефтинијој држави“ и мањем буџетском дефициту, који воде влада Србије и ММФ.

Посета најстаријем члану Српске радикалне странке
стогодишњаку Милету Бранковић

Век радикализма

Поручујем омладини СРС да не напуштају своју странку, да поштују Шешељево наређење и увек памте његове речи. И нека, као ја, подуче сутра своје млађе да и они буду радикали – каже Миле Бранковић, најстарији члан Српске радикалне странке.

Богами, ја Шешеља не би могао окривити. Он је био за народ и државу а свако се морао бранити кад јачи удари на те. Па колико год да је јак мораш се бранити и покушати да се спасеш. Тако је и Шешељ радио – каже Миле Бранковић.

– Не памтим тачну годину, али сам постао радикал као момак. Тад је била Краљевина Југославија. Био сам члан оне Пашићеве радикалне странке. За време Тите се није смело бити радикал, могао си да завршиш у затвору, али када су поново дозволили странке, опет сам се учланио у моје радикале – почиње своју причу Миле Бранковић, најстарији члан Српске радикалне странке.

Милета, сада живи на сеоском имању близу Сомбора, затекли смо у игри са праунуцима. По други пут у свом веку морао је да оде из Барање, а нови дом је нашао у војвођанским равницама.

Иако је претурио век и надживео двоје своје деце и даље је рационалан и вољан да прича своју историју.

– Еее децо, давно је то било, рођен сам 1910. године. Рођендан ми је 10. августа, а ево напунио сам и 100 година. Скоро су ми славили рођендан, дошао ми је син и снаја, сестрићи, унуци праунуци, кумови и моји радикали из Сомбора. Лепо је било... – прича нам Миле док показује фотографи-

је са рођенданске прославе.

Са шеширом на глави и у гуњу, Миле све време из руке не испушта фино украшену лулу за коју каже да је припадала „аустријском цару“. Иако деценијама не пуши, воли да ту лулу показује гостима.

– Три рата сам праметнуо. Када се завршио Први светски рат, имао сам осам година и сећам се како је тешко било. Међутим, најтеже је било у Другом светском рату и тада сам се највише намучио и напатио у животу. Моју Барању су окупирали Мађари, а нас протерали за Босну. Ту смо живели по шумама. Срећом те сам имао занат па сам радио по шуми. Био сам столар, колар, цимерман и пинтер. Највише сам правео бараке. Глад је била велика.

Једном приликом су нас заробиле усташе и одвеле на стрељање, међутим, успео сам једини да преживим. Дуго сам боловао – са тугом се присећа Миле.

Кнез Миле

Он каже да је као истакнути радикал током рата од стране сељака био изабран и за сеоског „кнеза“.

Радикална породица

Деда Миле се хвали како је цела породица, син, снаја и шест унучади, кренула његовим стопама и учланила се у Радикалну странку.

– Сви смо ми, колко нас има, радикали. И они ће бити, само још мало да порасту – показује Миле на праунуке додајући да „СРС највише жели добро народу“.

– Када су 1942. у Босни наш крај ослободили четници, народ ме је, као радикала, изабрао за кнеза. Једно време сам и сам био у четницима. То је после рата за партизанску власт била велика мрља и због тога никада нисам стекао пензију. Радио сам доста, није било грађевине да нисам био на њој, ал' не вреди ми ништа. Нисам могао да добијем пензију. Нисам добио ништа, ал' сам остао чист – објашњава Миле.

Миле се 1945. поново враћа у Барању, где из почетка обнавља спаљено и опљачкано имање. У Барањи остаје до пада Републике Српске Крајине.

– Кад су комунисти пропали и кад се опет смело бити у другим странкама, опет сам се учланио у радикале код Шеше (како Миле зове Војислава Шешеља). После је почео рат, ал није био ко они ранији ратови. Имали смо и хране и свега, стизало нам је из Србије – сећа се Миле.

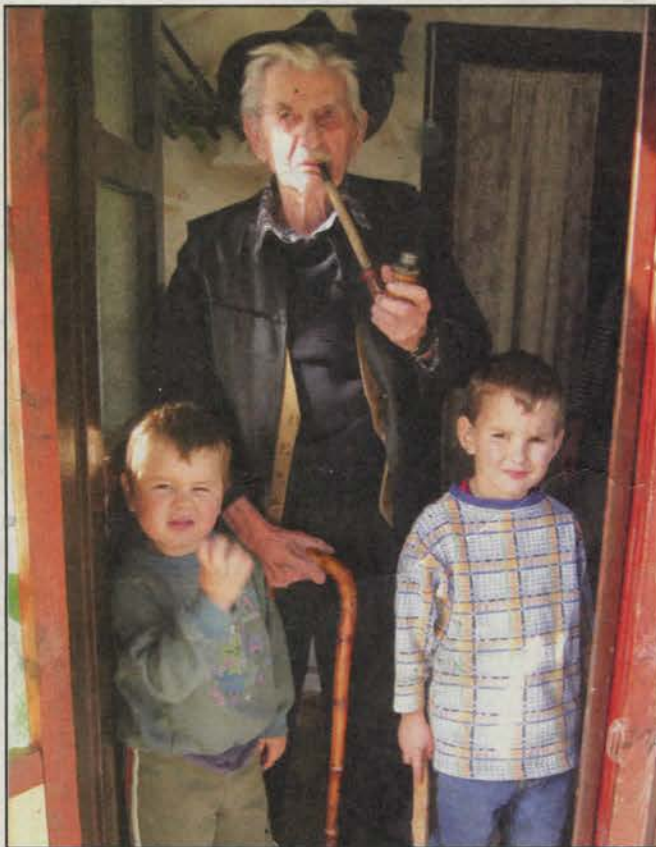
Шеша није крив

Миле је посебно разочаран што су Шешељ и многи други „народни прваци“ послати у Хашки трибунал.

– Штета наших људи, све прваци који су били за државу и народ, а сад су у затвору. У Хрватској су понекога и сакрили и заштитили, а наше све поватили. Не знам како. Ел то наша власт открива или ови из Хага имају неког начина да прознају ко се где сакрио – чуди се деда Миле.

Он каже да све који су издали народ и земљу и слали „народне прваке“ у хашки затвор треба казнити.

– Богами би их ја добро казнио – каже он.

Крајишка судбина

Занимљиво је да је Милета Бранковића у СРС у Барањи учланио управо Рајко Мрђа који је, у то време, био председник Покрајинског одбора Барање. После рата и Рајко и Миле су нови дом нашли у Сомбору, тако да га је Мрђа, који је сада потпредседник Општинског одбора Сомбор, још једном учланио у Српску радикалну странку.

Миле каже да је могао да прати суђење Војиславу Шешељу захваљујући доброту људи из Српске радикалне странке а пре свега покрајинском посланику СРС Рајку Мрђи.

– Дође ми Рајко, који је мој Крајишник, и каже пратиш ли суђење Шешељу. Е мој Рајко ја би гледао суђење ал немам телевизор. Гледао би мог Шешу, ал немам где. Жао ми Шешеља, богами. Баш нам је била слава, Св. Аранђео, кад ми је Мрђа покљонио телевизор. Гледао сам шта Шеша прича на суду а ако им је реко, ништа није слаго – прича деда Миле.

Он каже да се нада да ће Шешел ускоро изаћи и доћи у Србију јер му је жеља да се сретну и поразговарају.

– Богами, ја га не би могао окривити. Он је био за народ и државу, а свако се мора бранити кад јачи удари на те. Па колико год да је јак, мораш се бранити и покушати да се спасеш. Тако је и Шешел радио – сматра Миле и додаје:

– Нисам имао прилике да се лично упознам са Шешу, али биће прилике.

Рајко Мрђа, који нас је довезао до деде Милета, на то додаје:

– Још ћемо ми тебе снимати са Шешелем. Чим дође Воја у Србију, доћи ће да те обиђе – додајује му Мрђа.

Козје млеко за дуговечност

Питамо деда Милета која је његова тајна дуговечности и како и ми да доживимо његове године.

– Највише трошим козје млеко. Обавезно вечерам млеко, а друго како каде. Ето, зими кад нема козјег млека па пијем кравље, одма видим да сам нерасположен и немам снаге. Значи, козје је боље – констатује Миле.

Међутим, Миле признаје да је у младости „трошио“ и друге напитке.

– Оооооооо, пијо сам ја (шали се деда на свој рачун)! До 30 година нит сам пушио нити пио док 1941 нисам избегао у Грмеч. Неко тамо донео дуван и ту сам почео да завијам. После смо садили дуван, а тиме сам тајно наставио да се бавим и после повратка у Барању. После сам се разболео на бубреге и забране ми доктори пити. Каже: „Ако оћеш живети, не смеш ни очима погледати“ и ја престанем и да пушим и да пијем. А био сам стручњак за ракију, пекао сам своју, а кад би ракију помиришао, знао би од чега је и каква је – са сетом се деда сећа времена кад је смео „трошити“ ракију и дуван.

Он каже да му најтеже пада што не може више да ради

Радикална солидарност

Страначке колеге, осим куповине телевизора, помогле су породици Бранковић да изгради шталу.

– Окупили смо се да би помогли да се сагради штала и постави кров. То је чест случај међу радикалима у Сомбору, да се међусобно помажемо. Ако никако друго, бар кроз рад да помогнемо да се људи скуће. На многим кућама смо помагали у изградњи, обнови или постављању крова. Поготово се трудимо да помогнемо сиромашним члановима – објашњава Рајко Мрђа.

Екипа „Велике Србије“, током боравка у Сомбору, обишла је неколико породица којима су чланови Српске радикалне странке помогли у грађевинским радовима.

јер га ноге не држе. Миле се креће уз помоћ штапа, али не може дуже да стоји на ногама.

– Научио сам радити, ал не могу па ми жао. Не држе ме ноге, не могу ни са бабама шетати, еееее... То ја сањам ал не вреди. Смеј се ти, хахаха – спреман је овај стогодишњак и за шалу на свој рачун.

Милетове поуке омладини

Питали смо Милета шта има да поручи младима у Српској радикалној странци.

– Препоручио би им да пазе живот и здравље. Да помогну држави да се опорави и да поштују старије. Нека се окану великог пића, свађе и другог лошег. Нарочито пића да се клоне, пиће оће свашта направити.

Еее... Да не напуштају своју странку, да поштују Шешељево наређење и увек памте његове речи. И нека, као ја, подуче сутра своје млађе да и они буду радикали – одговара он.

Није Европа добра

На разстанку, Миле нас је допратио до врата куће.

– Ово сам ја направио кад смо се уселили у кућу. То је задње што сам као столар направио. Тада сам био млађи, имао сам само 90 година – каже Миле показујући на дрвена улазна врата.

Из дворишта му довикујемо „Заборавили смо да питамо јел’ добра Европска унија. Шта мислиш?“

– Европа? Богами, није Европа добра – рече Миле одмахујући главом. Очекивали смо да још нешто каже, али је он само ставио „царску“ лулу у уста, вероватно због навике из пушачких времена, на кратко нам је махнуо а онда је загрлио праунуке и вратио се у кућу.

Р. В. С.

Издаја Косова и Метохије

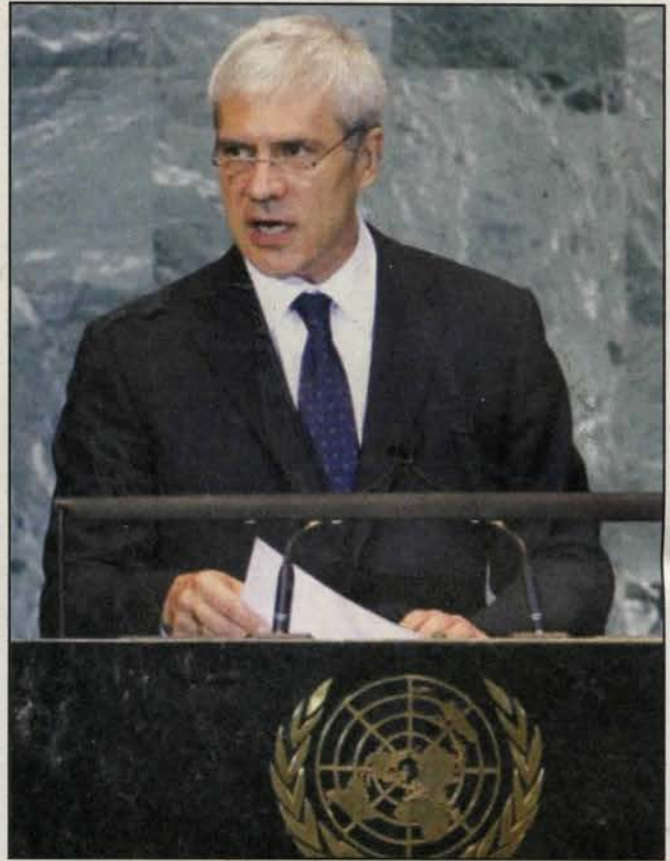
Један крупан догађај обележио је Србију почетком септембра. Тај догађај није на први поглед изазвао буру у јавности, међутим целокупна пропагандна машинерија система била је ангажована како би стварни значај тог догађаја био медијски блокиран, и свака вест и анализа под строгим контролом. Шта је то тако страшно урадила власт? **Учинила је оно што није ниједна друга пре ње – издала Косово и Метохију.**

На последњим изборима из 2008. године, режим Бориса Тадића освојио је гласове бирача на предизборној крилатици „И Косово и Европа“. Шта је остало од те предизборне приче данас, после две и по године током којих је Србија незаустављиво пропадала на свим пољима? Укратко речено – ништа. **Данашња крилатица Демократске странке требало би да гласи „Ни Косово ни Европа“.**

Маске су пале

Наравно, добар део народа ни тада није веровао у маркетиншку предизборну опсену Демократске странке ни те 2008. године, а данас не верује нико. Догађаји из последња два месеца су до краја измакли тепих лажи под ногама режима Бориса Тадића, и он више нема иза чега да се сакрије. Пораз политике „борбе за Косово правним средствима“ почео је у јулу када је Међународни суд правде оценио да Декларација о независности којом су косовски Албанци, уз подршку из Вашингтона и Брисела, прогласили независност „није у сукобу са међународним правом“.

Оваква одлука поменутог суда изненадила је само неогворне политичаре (већину није ни било брига) и режимске аналитичаре. После првог ударца, у септембру је уследио завршни нокаут којим је дефинитивно разбијена „стратегија“ режима према Косову и Метохији. Лелујајући се као грогирани боксер, власт је несигурним корацима морала да се врати са правног на политички колосек, да би у Њујорку доживела класичан нокаут. Тог 9. септембра Србија је била принуђена да повуче сопствену резолуцију о Косову и Метохији, и прихвати наметнуту резолуцију Европске уније, којом се фактички саглашава са постојећим стањем поводом Косова, и прећутно се одриче Косова и Метохије. Да трагедија буде већа, због повољног сипета околности, предлог српске резолуције би сигурно био већински прихваћен у Генералној скупштини УН. Било је тужно гледати како пред-

ставници Венецуеле и Азербејџана храбрије, одлучније и аргументованије бране српске интересе од Тадићевог омиљеног министра Вука Јеремића (који је до тога дана медијским спиновањем био величан као патриота). Од тога момента политика режима постала је јасна свима. **Не постоји више ниједан начин да Шапер и Крстић представе Тадића и његове пулене као патриоте, не постоји више фраза иза које могу да се сакрију. Једноставно, њихово име, довека, ће пратити епитет – издајник.**

Пузајући кораци издаје

Ништа осим издаје се није ни могло очекивати од коалиције Демократске странке, Г17, СПС-а и ЛДП-а (који је део коалиције у Београду, а у Народној скупштини обезбеђују већину по потреби), која од 2008. влада Србијом. Било је јасно од првога дана да нова власт и њен лидер, Борис Тадић, схватају Косово и Метохију као баласт са којом не знају шта да чине. И Европска унија је то користила. Примењена је, много пута успешна, технологија пузајућих корака – низом малих потеза доводили су до одрицања Србије од територијалног интегритета и суверенитета, градећи лажну државу на Косову. Партнер у томе била им је издајничка власт у Београду.

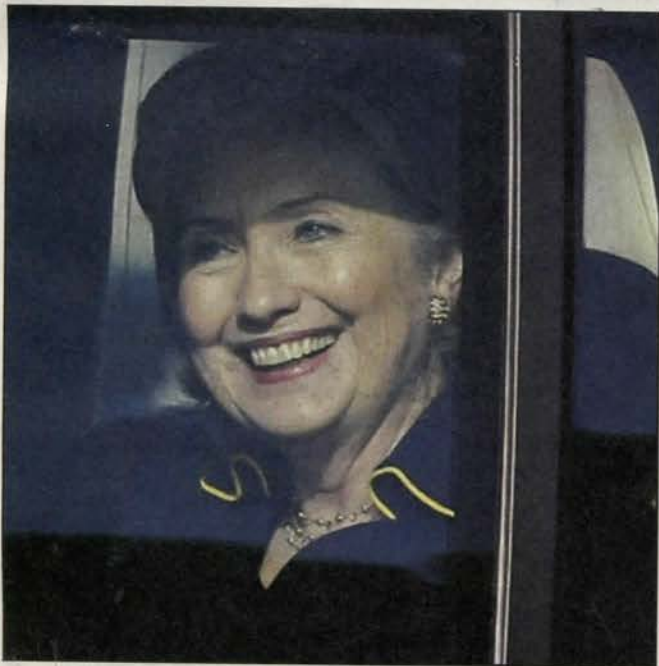
Најпре је српска влада признала Еулекс, и тиме се фактички одрекла од примене Резолуције УН 1244, и прихватила окупацију ЕУ на делу наше територије. Онда су Срби са Косова и Метохије остали ускраћени за нове пасоше. Укињута је финансијска помоћ Србима, системски подривани аутентични представници Срба, и фаворизовани потку-

пљени политичари који сарађују са терористима из Приштине. И као логичан корак уследила је бламажа у Уједињеним нацијама. Борис Тадић се дрзнуо да измени резолуцију Народне скупштине, да пристане на безлични бућкуриш који је сачинила ЕУ, којом ми престајемо да постојимо као озбиљна држава. Највећа последица је управо на том спољнополитичком плану, јер Србију више нико неће моћи да гледа као државу после таквог потеза. Издана су све оне земље које су подржавале наш став око Косова, и биће јако тешко некој будућој патриотској власти да поврати изгубљено поверење. Жалосно је што су после одлуке МСП независност Косова признале само две банана државице (Хондурас и Кирибати), што показује да је власт поклекла под притиском оних који више нису у стању да утичу ни на једну озбиљну земљу. Штета је што Србија, у тренутку када су САД и ЕУ, закупљене својим великим проблемима, и у великом паду моћи, има најгору и најнеспособнију власт у историји.

На унутрашњем плану тај потез Тадића довео је само до његовог разобличавања. Наивним посматрачима, који не познају српски народ, у први мах учинило се да су сломили Србе, и да су Срби коначно дигли руке од борбе и постали потпуно апатични. То је помислила и власт. Међутим, грдно су се преварили. Већ кроз непуних месец дана од тог чина, режим је био уздрман и на ивици пада. Одједном је експлодирао бес српскога народа, и данас је свима јасно да је овом режиму, и целом систему одзвонило. Кулминирало је економско, морално и национално понижење и као бумеранг се вратило властодршцима. Месец и по дана од издаје у Ује-

дињеним нацијама, рачун стиже. На стадионима широм Србије скандира се против Тадића, активистима ДС-а, уз жучне речи, залупљују врата својих домова грађани широм Војводине (кампања покрајинског ДС је доживела фијаско у октобру, и због тога су одустали од покрајинских избора спреманих за пролеће), резигнирани народ истерује волонтере ДС-а из Краљева, итд. Власт је у паници јер анкете јавног мњења показују стрмоглави пад подршке. Последице издаје стижу на наплату.

Сви ми који смо ово истицали током претходне две године, добили смо, нажалост, потврду својих ставова. Потпуни економски колапс нас је довео на ивицу амбиса, општи криминал и корупција су паралисали све институције, медијски мрак је раван титоистичком периоду. Фактичким саглашавањем са независношћу Косова, Тадић, Динкић, Шутановац,

Дачић, Јеремић, и остали, на најгори могући начин су се уписали у историју свога народа. И зато ће завршити на сметлишту.

Шта је следеће

Прешавши границу издаје, за ову власт више не постоји доња граница пропадања. Борис Тадић је сломљен, и САД у ЕУ ће њиме обрисати под као крпом. Европска унија у свом извештају тражи од Србије да у следећој години призна царински печат Косова. Такође, иако незванично, али посредно, српска влада организује преко страних плаћеника да Срби изађу на косовске изборе, трудећи се да да легитимитет сецесионистима. Директну изјаву у том правцу дао је високи функционер ДС-а Мићуновић, а индиректну министар за Косово и Метохију Горан Богдановић.

На крају, Хилари Клинтон, приликом недавне посете Београду, успела је да присили Тадића да лично учествује у срамним разговорима са Приштином, тако да можемо очекивати да ће нам 2011. Тадић придети нову бруку. Већ можемо замислити вести наших медија на којима се срдечно рукују Тадић и Тачи, и како српски Клуни после преговора изјављује како би и са ђаволом разговарао због Косова и Метохије. Не пали више то, Борисе! Можеш да даш легитимитет Тачију, али изгубио си легитимитет код Срба. Још, ето, једино што можеш је да одеш до Приштине и извиниш се терористима ОВК што су морали да нас убијају. Они су једини зликовци којима се још ниси извинио. То је и у складу са твојом најавом о заједничким уџбеницима историје, где ћемо се вероватно стидети и извињавати и за Лазара и Милоша, и Карађорђа и Мишића, и за Јасеновац, и за осиромашени уранијум. Да ли ће и наша деца (вероватно после часа обавезне геј едукације) учити да су немањићи манастири на Косову у ствари албански, како смо 500 година држали поробљене муслимане, како су Турци и Немци долазили као ослободиоци, како смо извршили геноцид над Хрватима? Ако се Тадић буде питао, очито хоће.

Шта још рећи о власти која је уништила све? Која је разбила војску, и више није у стању да заштити наше сународнике од нове Олује која прети, овог пута, Србима са Косова. Власт која препушта Рашку област Зукорлићевим фундаменталистима. Власт која користи силу једино против свога народа. Власт која ће продати највреднији ресурс овога народа ради неколико месеци опстанка на положају и да би тим новцем финансирала предизборну кампању. Власт која, пошто је већ све друго уништила, сада напада и породице. **Може им се поручити само једно - крај вам је сти- гао.**

Р. В. С.

Албанци се спремају
за ново крвопролиће и отимање територије под заштитом ЕУ и САД

Велики крој „велике Албаније“

Крајем октобра 2010. у Тирани је одржан скуп на коме је у присуству више стотина Албанаца из региона промовисана „Листа природне Албаније“, што значи „велике Албаније“. Скупу су присуствовали и поједини политички лидери Албанаца из Прешева и Бујановца. На скупу у Тирани, Коча Данај, вођа „Листе природне Албаније“, положио се за стварање јединствене државе свих Албанаца на Балкану. Данај је иначе био саветник чак три албанска премијера, што указује на његову тесну повезаност са режимом у Тирани. Он је најавио да ће се та листа кандидовати на будућим изборима на територијама где живе Албанци и затражио ревизију Лондонског споразума из 1913. године, за који сматра да је раздвојио албански народ у више држава. Нова албанска држава, која би обухватала Албанију, Косово, делове Србије, Црне Горе, Македоније и Грчке са албанским становништвом, према предвиђањима Данаја требало би да буде формирана до 2013. године. О томе би на референдуму требало да се изјасне Албанци у тим државама, рекао је Данај, који очекује да ће одлука о томе бити врло брзо донета на Косову, те да та идеја има међународну подршку ЕУ и САД, о чему, по њему, јасно говори присуство представника Немачке и Америке на скупу у Тирани.

Тај догађај у Тирани показује да великоалбански сепаратисти не одустају од свог стратешког циља, већ настављају његову реализацију, и да за то имају подршку неких међународних центара моћи. Да би се прецизно одредило која сила стоји иза пројекта „велике Албаније“, прво треба укратко подсетити на континуитет великоалбанског деловања режима у Тирани.

Европска комисија и НАТО упознати са пројектом стварања велике Албаније

Идеја „велике Албаније“ је стратешки циљ Републике Албаније. Она је усаглашена од стране свих друштвених и државних структура у Албанији и на подручјима на којима албанска национална мањина живи компактно. Као иницијатор и носилац идеје о стварању великоалбанске државе, Албанија је, агресијом на Србију преко Косова и Метохије, кренула у отворену реализацију свог вековног плана. У почетној фази боравка међународних снага на Косову и Метохији режим у Тирани је прикривао своје претензије према деловима територије Србије и великоалбанске планове. У другој половини 2006. године, међутим, Република Албанија је, као носилац великоалбанског пројекта, преко изјава својих званичника нескривено изнела опасне територијалне претензије према суседним земљама и показала да жели да припоји не само Косово и Метохију већ и делове територије Црне Горе, Македоније и Грчке. Албански министар иностраних послова, Бесник Мустафај, у Скопљу је коначно јавно признао да режим у Тирани ради на независности Косова и Метохије, да настоји да промени границе у региону и створи тзв. велику Албанију. Он је отворено поручио да ће после Косова бити нових сукоба и да на ред долазе Македонија, југ централне Србије и Црне Горе.

Министар Бесник Мустафај је изјавио да, у случају да Косово и Метохија добије независност, Албанија неће моћи да гарантује непроменљивост граница у оним регионима у којима живе Албанци. Истовремено је оспорио постојеће међународно признате границе и отворено рекао да неће постојати граница између Албаније и евентуално независног Косова, односно да ће Косово и Метохија, ако добије незави-

ност, бити припојено Албанији, а да ће се након тога то исто учинити и са осталим територијама према којима Албанија има претензије. Чак је подсетио да је то исто рекао октобра 2005. године у Бриселу пред великим бројем аналитичара и високих представника Европске комисије и НАТО-а. Тај албански министар је био први високи званичник Албаније који је јавно признао да Албанија жели промену граница на Балкану и припајање делова територије Србије и Црне Горе, Македоније и Грчке.

Албанија не признаје границе Србије

У Тирани се 2008. године појавила нова идеолошка доктрина тзв. природне Албаније. У њој се говори да је регион западног Балкана „вештачки регион“ и да га треба „вратити у природно стање као територију са албанским становништвом“. Први корак у правцу реализације те доктрине било је стварање албанске парадржаве на Космету.

Премијер Републике Албаније Сали Бериша позива да Албанија и тзв. Косово заједнички раде на интеграцији и уједињавању. Тврди да „више нема препрека, нема ничега што нас“ (Косово и Албанију) „може поделити, не само духовно већ и физички“. Коначно, Бериша је, августа 2009. године, позвао на уједињење свих Албанаца и укидање граница између тзв. Косова и Албаније и интеграцију Албанаца из Албаније и са тзв. Косова. Званичну великоалбанску стратегију Републике Албаније је изнео и политички саветник председника владе Салија Берише. Беришин саветник је оспорио постојеће међународно признате границе Србије, Македоније и Црне Горе, за које је рекао да нису „природне творевине“ и отворено запретио променом граница када је рекао да ће „до 2013. године сви Албанци који сада живе у пет држава бити уједињени у природну Албанију“. Ова изјава има велику тежину и представља први јавни захтев Албаније за ревизију и промену граница на Балкану. Да је стратешки циљ Тиране стварање „велике Албаније“ било је јасно и када су премијер и шеф дипломатије Албаније отворено рекли председнику Словачке, када је овај боравио у Тирани, да ће за 10 до 15 година Косово бити део Албаније“.

Велика Албанија члан ЕУ?

У 2010. години је донет и заједнички план албанских интелектуалаца из Албаније и са Косова и Метохије о стварању „природне Албаније“, по коме прво треба створити тзв. природну, односно „велику Албанију“, а онда је учланити у Европску унију. Великоалбански сепаратисти у целом региону увелико припремају терен да доврше посао започет сецесијом јужне српске покрајине и створе „велику Албанију“. Ствара се атмосфера свршеног чина, односно неминовности уједињења свих Албанаца и то не ратом, него наводно демократским путем, што значи референдумом Албанаца. У међународној заједници се, међутим, многи праве да не виде стварање јединствене албанске државе. Посебно се о томе упорно ћути у Србији, која је највише на удару великоалбанских претензија.

Један од оних који у међународној заједници увиђају проблем и спремни су да о томе критички говоре је и угледни директор америчког центра „Вудро Вилсон“, Мартин Шлецингер, који је у интервјуу „Гласу Америке“, фебруара 2008. године, рекао да признавањем независног Косова почиње прекрајање граница на Балкану и да то „уколико желе, САД могу да спрече“. „Када сам још крајем седамдесетих година почео да радим за америчку владу и Конгрес, представници албанске заједнице су ми показивали мапе на којима је држава Илирија обухватала целу Албанију, Косово, половину Македоније и добар део Црне Горе. Мислим да су Албанци веома мудро то радили и да ће на крају тражити да живе у једној држави“, каже Шлецингер и прогнозира да ће свет сигурно бити суочен са стварањем „велике Албаније“, „за шест-седам година, то је сигурно“.

Поента Шлецингерове изјаве је да САД могу да спрече стварање „велике Албаније“ уколико то желе. Да ли Вашингтон жели да спречи или пак подржава остварење тог ратног великоалбанског пројекта? Одговор на то питање је дат током посете тадашњег председника Џорџа Буша Албанији, средином 2007. године. Том приликом је Буш затражио од албанског премијера Салија Берише да буде предводник косовских Албанаца на путу у независност. Онај ко подржава независност Косова заправо ради на остварењу „велике Албаније“ јер је нереална претпоставка да би две албанске државе могле да живе једна поред друге. Оне би се, без икакве дилеме, природно ујединиле, а то је пут у „велику Албанију“.

Имајући у виду да је Бериша главни носилац пројекта „велике Албаније“ и прекрајања међународно признатих граница, онда је Бушова порука крајње јасна. Он је албанског председника подстакао да преузме управљање Албанцима на Косову и процесом сецесије наше јужне покрајине. Тиме му је пружио недвосмислену подршку за припајање Косова Албанији и наставак реализације пројекта „велике Албаније“. У ситуацији када Бериша тако отворено позива и ради на стварању „јединствене албанске државе“, онда подршка америчког председника његовом деловању несумњиво показује да Бела кућа подржава реализацију великоалбанског пројекта.

Велика Албанија геостратешки значајна за САД

Какви интереси стоје иза таквог понашања Вашингтона? Зашто су САД снажном вишегодишњом дипломатском и војном акцијом створиле услове за сецесију Космета и стварање албанске парадржаве као пресудног корака ка стварању „велике Албаније“? Ради се о стратешким глобалним геополитичким потребама САД, које су након распада СССР и Варшавског пакта настојале да, користећи НАТО, успоставе глобалну доминацију и елиминишу Русију као кључног играча на међународној позорници. Балкан је Вашингтону био неопходан за стварање основице за освајање Евроазије која је најважнија за успостављање глобалне доминације.

На Балкану је Србија незаобилазан чинилац, односно најзначајнија држава без које је немогућа контрола југоистока Европе. Косово и Метохија је тзв. меки стомак Балкана који ствара услове за дестабилизацију, а самим тим контролу Србије и повезивање Јадранског мора, односно западне границе Балкана са Црним морем, односно његовом источном границом, Та геополитичка осовина која иде линијом Јадранско море-Балкан-Црно море-Кавказ-Каспијско море-централна Азија је неопходна Американцима ако желе да се чврсто позиционирају у Евроазији. Први корак на том путу

је Балкан, односно Косово и Метохија. Преко насиља и оружане побуне албанских сепаратиста на Косову и Метохији САД су створиле услове да се војно позиционирају са НАТО снагама не само у јужној српској покрајини, већ касније и у Македонији, Бугарској и Румунији. Без војног запоседања Косова и Метохије евроазијска политика САД била би значајно редукована и оштећена и са много неизвеснијим крајњим исходом. Такав закључак произилази и из изјава појединих високих америчких официра који не скривају да је за Вашингтон најважнија тачка на просторима бивше Југославије база Бондстил код Урошевца, односно Косово и Метохија.

Војно запоседање јужне српске покрајине Америци није потребно само ради контроле над простором на поменутој евроазијској геополитичкој осовини, већ и ради обрачуна са главним геополитичким ривалом у Евроазији – Русијом, која може да поремети америчке планове и угрози интересе на поменутом простору. Другим речима, америчка косовска, односно балканска политика у основи има спречавање обнављања и инсталирања руског утицаја и моћи на Балкану, при чему амерички стратези Србију виде као традиционалног пријатеља и ослонац Русије на Балкану. Зато било какав геополитички ударац и губитак Србије, попут отимања Косова и Метохије, представља по америчкој стратегији ударац руским интересима и политици на Балкану. Слабљење Србије сецесијом Косова и Метохије је за Америку преваходно у функцији слабљења и ограничавања руског утицаја на југоистоку Европе.

Када се сагледају изјаве америчких званичника, да је Косово америчко и европско двориште у које Русија не може да упада, те ставови агенције Стратфор која умногоме креира америчку спољну политику, да је НАТО окружио Србију да Русија не би могла са својим најзначајнијим савезником на Балкану, Београдом, да угрози и ремети америчке интересе и планове у региону, онда је евидентно да је албанска парадржава на Косову и Метохији као почетак „велике Албаније“, створена да би се ослабила и зауздала Србија, која има стратешки значај на југоистоку Европе и без које се не може капацитетно контролисати тај простор, нити управљати њиме. С друге стране, Албанцима је на Косову и Метохији поклоњена држава јер САД и НАТО настоје да спрече обнављање руског утицаја на Балкану, сматрају да Москва најлакше може да се врати на Балкан преко Србије, па желе да сецесијом јужне српске покрајине и везивањем Србије за НАТО, преко програма ПЗМ и могућим чланством у Алијанси, поремете српско-руско партнерство, ограниче а потом пресудно умање и ставе под контролу руско присуство у региону и спрече Москву да угрози америчке геополитичке интересе на Балкану. Речју, независно Косово је створено

ради геополитичког обрачуна САД са Русијом на Балкану, где је Москва стратешким партнерством са Србијом успела да се геополитички уклати у територију која је под контролом САД и НАТО-а.

Пред очима међународне заједнице и уз њену значајну помоћ, у крви се рађа „велика Албанија“. Великоалбански сепаратисти би уједињењем две једнонационалне државе, Албаније и Косова, добили већу и многољуднију свеалбанску државу. Тако би отцепљењем Косова и Метохије од Србије било припојено 11.000 квадратних километара Албанији, која има површину од 28.000 квадратних километара. Та територија би укупно имала 39.000 квадратних километара и на њој би живело око 5,5 милиона становника. У другој фази од Македоније, која има 25.000 квадратних километара, узело би се око 8.000 квадратних километара територије, а Црној Гори од 13.000 квадратних километара било би отето 2.000 квадратних километара. Цепањем околних држава и присаједињењем делова њихових територија Албанија би, изузимајући северозападни део Грчке, постала држава са 45.000 до 50.000 квадратних километара, што би скоро двоструко повећало њену садашњу територију. У „великој Албанији“ би се увећао и број становника“. На 3,5 милиона Албанаца у Албанији, додало би се неких 1,5 до 2 милиона Албанаца са Космета и 300.000 до 500.000 из Македоније. Било би то 5,5 до 6 милиона становника. Тиме би се територијално и демографски увећана „велика Албанија“ скоро изједначила са умањеном Србијом. Стварање „велике Албаније“ би се поклопило са раздвајањем српског националног корпуса на Србију, Црну Гору и Републику Српску. Имајући у виду демографски губитак који је настао у српском националном корпусу у Хрватској и БиХ, и шта се догађа са Србима у Црној Гори и на Космету, онда су размере српске националне и државне катастрофе евидентне. С друге стране, Срби који би остали у независном Косову, односно „великој Албанији“, би, упркос причи о заштити људских права, брзо нестали (протеривање, ликвидације, асимилација). Такође, од повратка прогнаних не би било ништа. Нема дилеме да у својим геополитичким плановима на Балкану, Европи и тзв. великом Средњем истоку, САД далекосежно рачунају на свеукупни албански потенцијал, посебно демографски. Управо САД су кључни савезник независног Косова и „велике Албаније“. „Природна Албанија“ иза које стоје САД треба да умањи значај, редукује капацитет и утицај Србије, односно да буде геополитички контраатерг Србији на Балкану, а самим тим и Русији.

Р. В. С.

Обавештајна служба САД поново припрема „сакаћење“ Србије

ЦИА представила будућу мапу Србије

• Пријатељи Бориса Тадића и Томислава Николића већ исцртали карту Србије без Прешева, Бујановца, Врања, Покупља и Босилеграда

Док се СНС и ДС, по издаји водеће странке у Србији, утркују чији ће функционери да буду послушнији САД, за то време Стејт департмент припрема нова сценарија за цепање Србије.

На званичном сајту америчке обавештајне службе ЦИА „www.cia.gov“ освануле су мапе Србије без Прешева, Бујановца, Врања, Покупља и Босилеграда (наравно и Косова и Метохије). Објављивање ових мапа дошло је баш у тренутку када политички представници Албанаца из Прешева почињу отворену кампању за отцепљење од Србије и док се разбуктава афера о продаји докумената Албанцима на југу Србије.

Нишке демократе већ преузеле

Спорна мапа већ неко време кружи интернет сајтовима у САД и ЕУ, а недавно је чак и постављена на презентацију Туристичке организације Ниш, о чему је „Велика Србија“ писала у септембарском издању, у тексту под насловом

Терористе подржавају ЕУ и САД

Говорећи на скупу за „природну Албанију“, представник Општине Прешево Рагми Мустафа је рекао да имају подршку за сецесију из Србије.

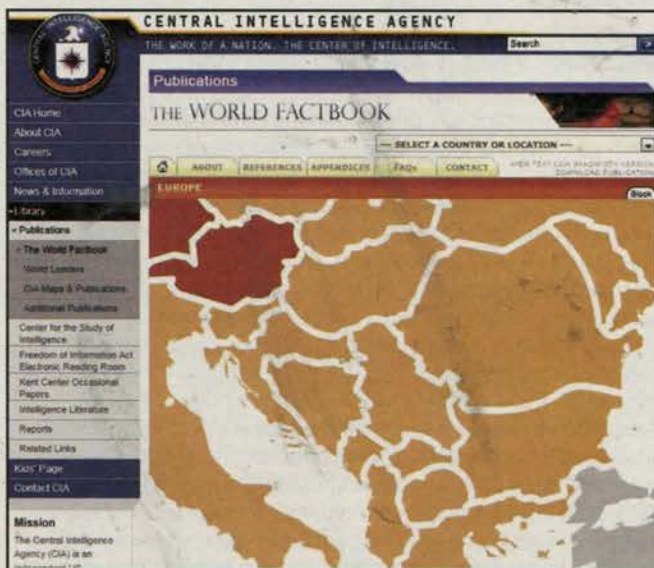
То је реалност коју подржава Европска унија и Сједињене Америчке Државе – рекао је Мустафа, а његове речи нико од званичника САД и ЕУ није демантовао.

„Журе да признају тзв. Косово“. Испоставило се да је ТО Ниш, којом управљају људи из ДС, мапу преузела са једног туристичког сајта из нама „пријатељске“ Европске уније, а да су ови други мапу нашли на сајту ЦИА. Иако је мапа убрзо уклоњена са нишког сајта, остало је питање да ли је реч о случајној грешци или пробном балону ДС.

Коинциденција или...

Забрињавајуће је што се мапа „осакаћена“ Србије на сајту ЦИА појавила уочи скупа за тзв. природну Албанију, који је крајем септембра одржан у Тирани. Овом скупу, на ком је исказана територијална претензија према Косову и Метохији, Прешево, Бујановцу и Медвећи, присуствовали су и политички представници Албанаца из Прешева Рагим Мустафа, Орхан Реџеџи и Јонуз Муслију.

Почетком новембра Орхан Реџеџи, иначе потпредседник СО Прешево и бивши командант терористичке ОВПБМ, у

интервјуу једном дневном листу изјавио да ће „Прешево бити део велике Албаније до 2015. године“. Реџеџи је чак отворено позвао МУП Србије да га ухапси, али се то, наравно није догодило јер се Тадић и Дачић вероватно плаше реакције својих пријатеља из САД.

Кампања за велику Албанију

Да је реч о широј и синхронизованој кампањи за даље растурање Србије, показује и то што су се поред ЦИА и „бивших“ терориста из Прешева, истовремено укључили покрет „Самоопредељење“ Албина Куртија (Косово и Метохија) и бивши званичник албанске владе Кочо Данај, који најављују стварање велике Албаније до 2013. године.

Изостала реакције Србије

Наравно, на све провокације, без обзира да ли долазе из Прешева, Приштине, Тиране или Вашингтона, режим у Србији је остао нем. И док Тадићев режим све више приближава Србију НАТО-у, чији је предводник Америка, дотле америчка обавештајна агенција ЦИА припрема ново жариште на југу централне Србије. Јасно је да ова издајничка власт, али и њени клонови из тзв. Српске напредне странке, немају намеру да се одупру даљем отимању и комадању Србије. Сваки дан ове проевропске власти представља корак ближе стварању велике Албаније.

P. B. C.

Србија без Прешева, за агенцију ЦИА је чињеница

Поменута мапа налази се у секцији „Светска књига чињеница“ www.cia.gov/library/publications/the-world-factbook/geos/ri.html \t "blank".

Када међу понуђеним земљама изаберете Србију, појавиће се две карте, једна карта Србије без Косова и www.cia.gov/library/publications/the-world-factbook/maps/ri_largelocator_template.html \t "blank" и на којој су, осим Косова и Метохије, из Србије издвојене и све општине уз македонску границу.

Према агенцији ЦИА, Србија и Македонија немају заједничку границу.

Бедно Тадићево извињење злочиначкој Хрватској

Пише: Владимир Мишковић

„Дошао сам овде да упутим речи извињења и исказем жаљење, јер се признањем злочина стварају могућности за опроштај и помирење“, поручио је Тадић на фарми Овчара, недалеко од Вуковара, у ком су хрватске паравојне формације 1991. године побиле више од 150 српских цивила, а многи се и данас воде као нестали. „Демократска Србија жели да успостави политику добросуседства и сарадње. То је претпоставка помирења и политика која је сасвим супротна од политике деведесетих“, поручио је Тадић председнику Хрватске Иви Јосиповићу, која сваке године 5. августа, као државни празник слави тзв. Дан домовинске захвалности, обележавајући на тај начин етничко чишћење Срба из Републике Српске Крајине, највећи злочин у Европи после Другог светског рата.

Поставља се питање зашто је Борис Тадић одабрао баш почетак новембра ове године да још једном понизи страдалнички српски народ из Републике Српске Крајине, извињавајући се онима који су починили погром над тим народом. После посете окупираној српској Лици 2006. године, у друштву тадашњег хрватског председника Стјепана Месића, Тадић је 2010. посетио окупирани српски Срем и Славонију у друштву актуелног хрватског председника Иве Јосиповића. **Да ли је ова Тадићева посета можда део процеса стварања мита о српској кривици за наводни геноцид над свима од којих су се Срби бранили у рату 1991-1995. године? Па је после Сребренице на ред дошла Овчара? Па је после Тадићевог полагања венаца у Сребреници на ред дошао Вуковар не би ли се створио овог пута мит о геноцидним Србима из Крајине? Који су наводно, у име Србије, покушали да изврше (измишљени) геноцид над Хрватима 1991. године? Јер баш та аргументација садржана је у хрватској тужби за (измишљени) геноцид коју је Хрватска још 2. јула 1999. године поднела Међународном суду правде у Хагу против Савезне Републике Југославије. Хрватска је тада затражила да суд у Хагу пресуди како је „Југославија (данас Србија, као правна наследница) починила (измишљени) геноцид у Хрватској и да су грађани Хрватске били жртве тог (измишљеног) геноцида“.**

Како би, дакле, требало посматрати Тадићево полагање венаца и признавање злочина у светлу хрватске тужбе против Србије? **Како је могуће признати злочин над неким ко вас је тужио за измишљени злочин? Помирити се са неким ко у свим историјским читанкама пише да је ваша земља и ваш (аутохтони, српски) народ извршио наводни ге-**

ноцид над Хрватима. И ко се нити једном једином речју није одрекао такве аргументације, нити је најавио повлачење тужбе. Па, иако је Тадић позвао Хрвате на „вансудско решавање“ међусобних тужби за геноцид пред Међународним судом правде, премијерка Хрватске Јадранка Косор му је мирно одговорила да њена влада „за сада не разматра повлачење тужбе против Србије“, али да „са задовољством поздравља све што је председник Борис Тадић изговорио на Овчари и што се поклонило жртвама хрватских бранитеља и цивила Вуковара“. Оних „бранитеља и цивила Вуковара“, које званична хрватска политика сматра „жртвама геноцида“, а догађаје на фарми Овчара као крунски доказ „геноцидне“ српске политике. Према томе, Хрвати јако добро знају да Тадићева посета није у служби никаквог „помирења“, већ у служби хрватске тужбе против Србије и наметања историјске кривице српском народу за сва зла која су се догодила од 1991. до 1995. године. То, да су Срби злочинци, а Хрвати жртве, и даље мисли званична Хрватска, и Иво Јосиповић и Јадранка Косор, и хрватски СДП-и ХДЗ, и све друге политичке странке у Хрватској, без изузетка, а поступак по хрватској тужби за геноцид пред Међународним судом правде у Хагу је и даље у току.

Одговарајући на питање хрватских новинара да ли је доласком у Вуковар посредно признао да је било агресије Србије на Хрватску (што Хрватска наводи као узрок геноцида), Тадић је рекао да „правницима и историчарима оставља да утврде шта се десило деведесетих година прошлог века“, а да је „његова дужност била да начини лични гест у знак сећања на невинне жртве“. Он је додао како „нико не треба да га доведе у Сребреницу, Вуковар или било које друго место“ и да је то његова „морална обавеза као Бориса Тадића и као председника Србије“. Најважнија дужност председника Србије је да брине о интересима државе Србије и српског народа, а један од веома важних државних интереса је да држава не буде осуђена за (измишљени) геноцид пред Међународ-

За Николића Вуковар

симбол српских злочина

Томислав Николић не само што је оценио да су међусобна извињења хрватског и српског председника добар потез већ је отишао и корак даље и поручио домаћој и светској јавности: „Симбол за злочине које су неки Срби починили у Хрватској Вуковар“ (Б 92 10. новембар 2010. године).

Николић је и овог пута показао спремност да он и његова странка у испуњавању захтева Запада иду корак даље од Демократске странке.

ним судом правде. Не улазећи у лични повод Тадићеве посете, поставља се питање какав је то председник Србије који личне гестове и умишљене моралне обавезе ставља испред државних и националних интереса српског народа. Да ли ће Борис Тадић лично, из свог џепа да плати 37 милијарди долара одштете колико Хрватска тражи у тужбеном захтеву? Или то Тадић на овај начин спроводи државне и националне интересе неких других народа, а на штету српског народа?

Тадић се „мири“, а злочин и даље траје

Јер како другачије објаснити чињеницу да би Тадић да започиње процес „помирења“ са Хрватском, а и даље је протерано преко 500.000 Срба из Крајине и нема назнака да би

могло доћи до неког масовнијег повратка у блиској будућности. Многи су умрли као жртве 15-годишњег прогона, укључујући сваким даном све више крајишких Срба, преко 50.000 носилаца станарских права, која им Хрватска још увек не враћа (иако су у Босни и Херцеговини станарска права одавно враћена свима) и чија се укупна вредност (станова) процењује на око три милијарде евра. Друго, ни за злочине над побијеним Србима из самог Вуковара још нико није одговарао, иако је свима познато да је извршилац већине злочина у Вуковару и околини 1991. године био командант локалних хрватских паравојних формација Томислав Мерчеп, а налогодавци тадашњи шеф тзв. Кризног штаба за Славонију и Барању Владимир Шекс и ратни председник

Крваво руковање Тадића и Јосиповића на месту злочина

Борис Тадић је у пратњи потпредседника Владе Србије задуженог за европске интеграције Божидара Ђелића, председника Извршног већа Војводине Бојана Пајтића, секретара Народне скупштине Вељка Одаловића, председника општине Бач Томислава Богуновића, као и личних саветника Млађана Ђорђевића, Небојше Крстића и Јована Ратковића, стигао у Вуковар из Вајске прелазећи преко реке Дунав трајектом „Голубица“. Тадић се у Вуковару искрцао и руковао са Ивом Јосиповићем на месту где су, пре 19 година, хрватски џелати под командом ратног злочинца Томислава Мерчепа, на обали реке Дунав зверски побили и побацали у реку на десетине Вуковарчана.

Тих дана заувек су нестали: Саво (Стојко) Дамњановић (1959), Славко (Душан) Миодраг (1938), Владо (Никола) Скелеција (1930), Бранко (Владо) Мирјанић (1935), Младен (Ђорђе) Мркић (1938), Славко (Жарко) Драгишић (1933), Богдан Богдановић (1950), Жељко (Милић) Пајић (1960) и Обрад Драча (1953). На списку несталих, неколико година били су и Слободан Вучковић, Миленко Ђуричић, Љубан Вучинић, Зоран Филиповић и Богдан Ступар, а њихови упорни сродници успели су да их пронађу и идентификују међу НН телима, извађеним из Дунава.

О томе су сведочили сами егзекутори. У дневнику Ксеније Пиплице, Мерчепове сараднице, забележен је случај отмице Бранка Мирјанића, Славка Миодрага и Владе Скелеције. Њих су „зенговци“ отели из породичних кућа око поноћи 30. јула 1991. године и одвели у непознатом правцу. Њихове супруге узалуд су покушавале да у Мерчеповом штабу сазнају нешто о њима. Тражиле су их баш тамо, јер је у Вуковару било добро познато да наређења за отмице издаје лично „славонски Наполеон“, који је забринутим супругама уредно и смирено одговарао да нема никаквих информација о несталој тројици. Сведочење „зенговке“ Пиплице, међутим, открило је неколико година касније да су тројица Срба ликвидирани већ неколико сати после отмице. Пиплица је у свом дневнику, под датумом 30. јул 1991. године, забележила: „У четири после поноћи ишла с неколико њих на Дунав. Пуцала у три заробљеника и гурнула их у Дунав. Чекали да сване и вратили се у 6.30 на слос.“

Ову дневничку забелешку Пиплица је детаљније објаснила у Војном суду у Београду, где јој је, пошто су је заробили припадници ЈНА, суђено за ратне злочине.

– Ја сам се на силосу „Бергај“ налазила са Насером и отишли смо једно вече код Мерчепа у штаб – изјавила је оптужена Пиплица. Тамо смо затекли и Арбанаса, а кад сам се вратила из клозета, њега и Насера није било. Речено ми је да ће се брзо вратити. Вратили су се са једним цивилом, а онда смо отишли у комби где су била још двојица заробљеника. Кренули смо Жељко Мажар, Насер, Арбанас и ја заједно са заробљеницима према Дунаву. Пиплица је даље описала да су цивилима наредили да стану лицем према Дунаву. Мажар је узео аутоматску пушку, а она пиштољ. Он је испалио рафал, па она, како је тврдила, није стигла да опали ниједан метак. – Након што су ови цивили пали, Шмок је пришао и испалио им по један метак у главу, а онда смо их Мажар и ја ухватили за одећу и гурнули у реку – потврдила је припадница ЗНГ, а све индиције говоре да су стрељана тројица управо били Миодраг, Скелеција и Мирјанић.

Мерчепови оружници ликвидирали су Србе најчешће на самој обали Дунава, а потом их бацали у реку. Вода је нетрагом однела многа беживотна тела, а неколико десетина њих извађено је из реке и идентификовано у Вуковару, Новом Саду и Београду. Др Здравко Томашевић, специјалиста патолог на одељењу за патолошку анатомију и цитодијагностику вуковарске болнице, у капели на Бугарском гробљу у Вуковару, прегледао је шест НН мушких лешева, извађених из Дунава код Вуковара, Илока и Опатовца у периоду од 12. јула до 22. августа 1991. године. У свим случајевима утврђено је да је смрт била насилна, а узрок је било ватрено оружје.

У тим злочинима су учествовали припадници хрватских паравојних формација: Томислав Мерчеп, Небојша Ходак Ђено, Јосип Хорват Мађар, Јосип и Дражен Гаџо, Горан Мађаревић, Синиша Римац, Жељко и Винко Мажар, Александар Саша и Дамир Ђумић Тапир, Ивица Касало, Ивица Арбанас, Благо Задро, Оливер Ђрдар, Златко, Ивица и Давор Лојд, Ивица Меочевић, Владо Бален, Игор Микула, Перо Дрејић и Ксенија Пиплица. Борис Тадић нити једном једином речју, на месту на којем су погубљени вуковарски Срби, није поменуо њихово страдање, поклатио се њиховој жртви или положио венац на месту њихове погибије.

Тадић признањем злочина амнестира и америчку компанију МПРИ

Иако је Борис Тадић, одговарајући на питања новинара, рекао да га нико, ни из Брисела ни из Вашингтона, није натерао да призна злочине, упадљива је честитка портпарола Стејт департмента Филипа Краулија. Краули је изјавио како „Сједињене Америчке Државе поздрављају посету председника Србије Бориса Тадића Вуковару и одају признање напретку који су Београд и Загреб начинили у процесу помирења“. Краули је оценио и да је та посета „показатељ сталних напора које Србија и Хрватска чине да би ојачале билатералне односе и позабавиле се питањем наслеђа трагичних догађаја по распаду бивше Југославије“. У наслеђе трагичних догађаја по разбијању бивше Југославије се свакако може убројати и злочин против мира који су починиле Сједињене Државе помажући сепаратисте у бившој Југославији. Зато је група крајишких Срба тужила у августу ове године пред Федералним судом у Чикагу америчку војно-консултантску фирму МПРИ, зато што је учествовала у хрватском злочину над Србима, тражећи 10,4 милијарде долара одштете. Према наводима тужилаца, ова приватна компанија је војно опремала хрватске војне снаге, подучавала хрватске официре и осмислила план операције „Олуја“. У тужби, написаној на 40 страна, сведоци наводе да је циљ „Олује“ био силом протерати мањинску етничку групу, а компанију МПРИ наводе као саучесника у геноциду. Група Срба је навела и да је тадашњи хрватски министар обране, Гојко Шушак, на састанку с представницима фирме МПРИ у октобру 1994. године, кад је са америчком компанијом склопљен мултимилионски уговор, казао да жели Србе истерати из Крајине. Фирму МПРИ (Military Professional Resources Incorporated) основало је 1987. године осам бивших официра америчке војске, а 2000. године ју је купила компанија L-3 Communications. Плаћеници компаније МПРИ су учествовали и у обучавању терориста тзв. Ослободилачке војске Косова у камповима за обуку у местима Кукеш и Тропоја на северу Албаније.

Хрватске Фрањо Туђман. Хрватско правосуђе до сада није покренуло поступак против Мерчепа и Шекса (који је и посланик владајућег ХДЗ-а у хрватском парламенту) за злочине у Вуковару, а то не чини ни Тадићево Тужилаштво за ратне злочине, иако је Србија са Хрватском недавно потписала споразум о екстрадицији својих држављана, оптужених за најтеже злочине.

Хрватска многим српским пензионерима није исплатила ни заостале пензије из рата 1991-1995. године, а велики број крајишких Срба који се враћају у своје домове, хрватско правосуђе оптужује и процесуира за наводне ратне злочине, па су многи застрашени и не смеју да се врате на своја огњишта. Хрватска је отела и огромну имовину српских фирми, укључујући и велики број одмаралишта на Јадранском приморју. Хрватска је пре две године признала и тзв. државу Косово, чиме је директно угрозила територијални интегритет државе Србије. И без обзира на све то, Борис Тадић би са том и таквом Хрватском да успостави „политику добросуседства и сарадње“? Па, каква је то Тадићева „морална обавеза“ и о каквом то „моралу“ Тадић говори кад може да пређе преко свега набројаног?

Можда је Тадић умислио да његово извињење и признање злочина више вреди и од повратка преко 500.000 протераних крајишких Срба? Или је можда умислио да Јосиповићево извињење и признање злочина нешто вреди? Извињење оног истог Јосиповића који је 5. августа ове године, као државни празник славио тзв. Дан домовинске захвалности, прослављајући етничко чишћење, баш оно због чега се Тадићу наводно „извињавао“! Па, ако Хашим Тачи или Рамуш Харадинај одлуче да се наводно извине Тадићу за злочине над Србима на Косову и Метохији, можда ће Тадић сутра обићи и спомен-кућу Адема Јашарија у Доњем Преказу и тамо положити венце. Јер то је још једина преостала епизода евроатлантистичког „процеса помирења“ у региону, систематским понижавањем српског народа и институционализовањем његове историјске кривице за сва зла која су се догодила у последњој деценији 20. века. Уосталом, и сам Тадић је на крају своје посете изјавио да је то што су учинили председник Хрватске и он „нужан услов да једном дођемо до заједничког уџбеника историје, као што имају Француска и Немачка“.

Тадићу, а шта ће то онда у твојим и Јосиповићевим „заједничким уџбеницима историје“ писати о догађајима на крају 20. века и ко ће ту имати улогу нацистичке Немачке из Другог светског рата, а ко окупиране Француске?

Томислав Николић предводник хајке на генерала Ратка Младића

Ловац на Младића

- Чим је награда повећана на 10 милиона, у лов на генерала се укључила и Српска напредна странка

Старо правило да „где је новац ту су напредњаци“ недавно је по стоти пут потврдио председник тзв. Српске напредне странке Томислав Николић, укључујући се у лов на српског хероја, генерала Ратка Младића. Наиме, само седам дана од тренутка када је издајнички режим Бориса Тадића расписао награду од 10 милиона евра за хватање генерала Младића, Николић је изјавио да би хапсио генерала.

Поносно бих га ухапсио

Приликом гостовања у емисији „Кажипрст“ ТВ Б92, Николић је, 10. новембра, изјавио да је сарадња са Хагом обавеза Србије, те да би је он испуњавао кроз хапшење генерала Младића. На питање новинарке „да ли би ухапсио генерала Младића“, Николић је као из топа одговорио: „То је државна обавеза. То је државна обавеза. Ја би то радио“. Николић је хапшење Младића представио као уставну обавезу Србија а да он сматра да је „понос да испуњаваш законе и поштујеш устав“, из чега произилази да би СНС била поносна да ухапси генерала Младића. Николић је онда објаснио да би свакако ухапсио генерала Младића, али и Горана Хаџића, уколико се налазе у Србији, али да није сигуран да су они у земљи.

Образ као ђон

Иако нико више нема заблуда о томе да је Томислав Николић примио новац од тајкуна и страних амбасада за оснивање Српске напредне странке и напуштање идеологије српског национализма, поједини домаћи медији подсетили су да је Николић само до пре две године вртео другу плочу.

Тако је лист Курир подсетио да је до 2008. године Николић поручивао да верује „како се Младић и Караџић не смеју хапсити“ (јун 2005), како, ако Младић жели његов савет, „мора да настави да се крије“ (такође јун 2005), те да „више никога од Срба не би изручио у Хаг“ (април 2008). У децембру те исте 2008. године, Николић је „био поносан што су га на Си-Ен-Ену изједначили с Младићем“ када су у прилогу о хашком бегунцу приказали слику садашњег лидера СНС.

– Шта да вам кажем, надам се да после објављивања ове фотографије неће кренути да ме хватају разни ловце на главе, како би ме продали Хагу за пет милиона долара – ругао се Николић после те грешке Си-Ен-Ена.

Међутим, изгледа да је Николић тај који је спреман да за милоне хвата и продаје људе Хашком трибуналу.

Вучић желео да буде јатак

Не треба заборавити да Томислав Николић није једини „напредњак“ који се својевремено бусао у груди и клео у генерала Младића. Не треба заборавити ни његовог заменика Александра Вучића, који је са скупштинске говорнице махао плакатом „Сигурна кућа за Ратка Младића“. Вучић је на једном протесту постер „Булевар Ратка Младића“ залепио на зграду ТВ Б92, исте оне телевизије у чијој је емисији Николић сада изјавио да ће Младића хапсити.

Слушају стране амбасадоре, народ не чују

Одлука Српске напредне странке да се укључи у хајку на генерала Младића је логичан след прозападне и антисрпске политике коју ова партија води од свог оснивања. На свим до сада одржаним скуповима СНС, међу почасним званицама налазе се амбасадори земаља које су признале нелегално проглашену независност Косова и Метохије попут САД, Велике Британије, Немачке... Јавна је тајна да Николић и Вучић не раде ништа да се не консултују са амбасадама ових земаља, а како смо видели недавном на скупу у Арени, и са бившим амбасадорима попут Вилијема Монтгомерија, који је радо виђен гост у тзв. напредној странци.

Развојни пут Вучића и Николића од потенцијалних Младићевих јатака до ловаца на генерала водио је преко америчке и британске амбасаде, Брисела и Вашингтона и тајкунских милиона.

Одрекли се Србије

Када су после неуспелог пуча оснивали тзв. Српску напредну странку, Николић и Вучић су тврдили да је њена идеологија иста као идеологија Српске радикалне странке а да је једина разлика што у њој неће бити Војислава Шешеља. Данас видимо да им није сметао само Шешељ већ и Караџић и Младић, као и да им смета читава Србија коју су спремни да жртвују како би се умилрили својим налогодавцима из ЕУ и НАТО-а. Они које су Николић и Вучић обманули 2008. не треба да се стиде да признају грешку и да се врате правом путу и идеологији српског национализма.

P. V. C.

Има искуства у сарадњи

Николићу сарадња са Хашким трибуналом и лов на Младића и Караџића неће тешко пасти, имајући у виду да има доста искуства у сарадњи са трибуналом. Не треба заборавити да је по издаји Војислава Шешеља, а вероватно и пре тога, Николић достављао податке тужилаштву како би отежао одбрану председника Српске радикалне странке. Такође, Николић и његови сарадници су обелоданили наводне транскрипте Шешељевих телефонских разговора, после чега му је трибунал онемогућио контакте.

Томиславу Николићу се испуњава жеља да постане „српски Санадер“

Браћа по аферама

• *Председник Српске напредне странке Томислав Николић већ годинама има сан да постане „српски Санадер“ и да попут свог хрватског узора опљачка Србију и преда је у руке тајкунима и мафијашима*

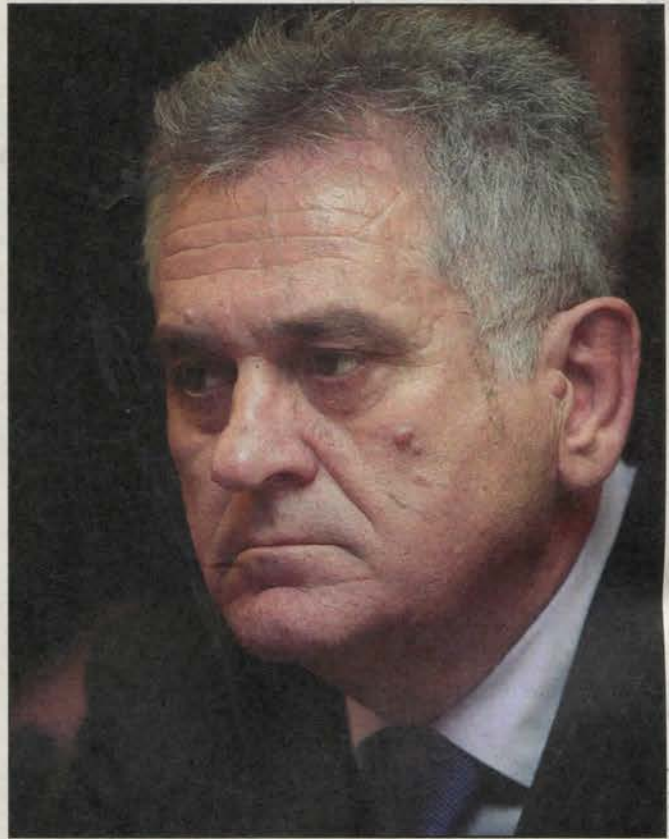
Када је 2008. године, непосредно пред председничке изборе у Србији, Томислав Николић у једном интервјуу рекао да жели да постане „српски Санадер“, никоме није било јасно шта лидер тзв. Српске напредне странке покушава да каже. Међутим, све што се издешавало у последње две године показује да Николић јесте постао „српски Санадер“, али само по криминалним аферама које су обележиле њихове политичке каријере.

Узор за пљачку

Није случајност што се Николић упоредио баш са овим хрватским политичарем јер је у време власти Иве Санадера у Хрватској опљачкано 2 милијарде евра. Николић се вероватно нада да ће успети да обмане грађане Србије и дође на власт, а онда, по узору на Санадера, опљачка и оно мало што остане иза „демократа“.

Николићев узор, Санадер, био је премијер Хрватске од јесени 2003. до јуна 2009. када је поднео оставку, после чега су кренуле да се откривају његове корупционашке афере: прање новца у фирми „Фими-медиј“ којој су државна предузећа вишеструко плаћала неостварене услуге, афера са Хрватском електропривредом која је куповала струју по високом ценама да би је по неколико пута нижим продавала компанији „ТЛМ“ из Шибеника, афера са куповином акција „Подравке“, афера у Хрватској поштанској банци са одобравањем кредита одређеним компанијама и појединцима без јемства да ће бити враћени, афера „Камиони“ у којој су за војску набављени скупљи камиони само је део афера иза којих стоји Николићев узор Санадер.

Не треба прескочити ни афере повезане с Хрватским железницама и компанијом „Гредељ“, предузећем „Бродосплит“ из Сплита, Хипо банком, Хрватским путевима, који су по вишеструко већој цени плаћали фарбање тунела и радове на аутопутевима компанији „Складградња“. Откривена је и афера Маестро у којој је за продају некретнина у Далмацији страним инвеститорима тражено мито.

Сличност са „напредњацима“

Оно што свакако јесте заједничко за лидера „напредњака“ Томислава Николића и бившег хрватског премијера Иву Санадера јесте „дружење“ и „трговина“ са тајкунима. И док је Николић трговао идеологијом и својим образом, Санадер је од од хрватског тајкуна Мирослава Кутле узео око 1,6 милиона евра како би средио кредит без гаранција. У већини афера у које је уплетен Санадер, највећу корист су имали хрватски тајкуни, као што ће имати српски ако Николић дође на власт.

Када се погледа пример Хрватске, јасно је зашто су српски тајкуни дали новац Томиславу Николићу да покуша да разбије Српску радикалну странку и зашто финансирају тзв. Српску напредну странку.

Циљ је довођење Николића на власт да би, баш као и Санадер у Хрватској, помогао даљој пљачки грађана Србије.

Гарант за пљачку

Иако опозиција, Томислав Николић иза себе већ има читав низ криминалних афера, о чему је Велика Србија писала. Једна од највећих је била превара са изградњом термоелектране-топлане у Новом Саду када су инвеститори оштећени за 20 милиона евра. Главни гарант овог посла, за шта је уговор потписан 10. маја у Новом Саду, како је тврдио извор „Велике Србије“ био је Томислав Николић. Пројекат, који је

од почетка био превара, убрзо је пропао, а четири петине новца од инвестиција су поделили акционари међусобно, међу којима је био, према тврдњама извора „Велике Србије“, и Николићев пријатељ Милан Бачевић.

Не треба заборавити ни да постоје наводи да је 2006. године енергетска мафија потплатила Николића и Вучића да престану да покрећу питање пљачке у Електропривреди Србије. Тада су, данашњи лидери напредњака, узели 200 000 евра да би ћутали о резултатима истраге Анкетног одбора Скупштине Србије.

У низу афера иза којих стоје функционери тзв. Српске напредне странке треба поменути и финансирање листа „Правда“, иза које стоји Николићев заменик Александар Вучић, од државног новца, чиме су грађани оштећени за милионе динара. Бизарно је да је новац „Правди“ пребациван у договору са градоначелником Београда и функционером Демократске странке Драганом Ђиласом, где се најбоље види да су „напредњаци“ створени као лажна опозиција Тадићевом режиму.

Аферашка странка

Политичка каријера Томислава Николића препознатљива је једино по аферама, а од оснивања тзв. Српске напредне странке афере и пљачка постају смисао његовог политич-

ког деловања. Зашто је то случај, разоткрио нам је у јулу 2009, кум и бивши сарадник Мила Ђукановића, Ратко Кнежевић:

– Знате ли да се у хотелу „Риц“ у Паризу већ више пута сусрећу са Станком Суботићем и Милом Ђукановићем Александар Вучић и Томислав Николић? Први сусрет је био октобра 2007. године, присуствовао му је новинар из Београда Миломир Марић.

Зашто? Зато јер Суботић и Ђукановић одавно имају план да завладају медијским и политичким простором бивше Југославије, а зарад својих пословних интереса и илегалних активности. Ето, то је био је тај „паклени план“, који су Пуканић и његов „Национал“ разоткрили, и због којег су Пуканић и Фрањић погинули – рекао је Кнежевић у интервјуу „Блицу“ (20-22. јула 2009), чиме је разоткрио криминалну позадину оснивања Српске напредне странке.

Место у затвору

Председник Српске напредне странке Томислав Николић већ годинама има сан да постане „српски Санадер“, и да попут свог хрватског узора опљачка Србију и преда је у руке тајкунима и мафијашима. Међутим, његова аферашка прошлост јасан је доказ његових лоших намера. Грађани Србије су свесни да је Николићу место у затвору, а не у премијерској или председничкој фотељи.

Р. В. С.

Опљачкали и странку

Томислав Николић је, осим од грађана Србије и разних инвеститора, крао и од Српске радикалне странке. Једна од његових афера је неовлашћено узимање кредита од 50 милиона динара од банке „Интеза“. Николић је пред изборе 2008. године, без овлашћења Централне отаџбинске управе, узео неповољни кредит од банке, а средства одмах пребацио на рачуне разних фирми које су наводно радиле изборну кампању. Све услуге су вишеструко плаћане, а већина је била само фиктивна. Проневерено је и 100 милиона динара уплаћених Српској радикалној странци из буџета Србије на име освојених 78 мандата. За кредит су знали једино Томислав Николић и Верољуб Арсић, као и троје службеника странке који су такође са Николићем пребегли у СНС. Крајем јуна 2008. године, он потписује анекс уговора о кредиту и ствара нову обавезу Српској радикалној странци да краткорочни кредит прераста у дугорочни, негде до краја јуна 2012. године, и уговара високу каматну стопу од 18%.

Николић, који је у то време већ био на платном списку тајкуна и увећано припремао пуч, желео је да, у случају неуспеха пуча, финансијски упропасти Српску радикалну странку.

Закон за дерби

• Само Тадићев режим и Хашки трибунал мењају прописе због појединачних случајева. И једни и други да би удовољили газди. Озбиљне државе доносе озбиљне законе и такви закони надживе законописца

Пише: Вјерица Радета

Сваки озбиљан правник би рекао: „Немогуће.“ А, ево могуће је. Режији ДОС-а, који већ десет година систематски уништавају Србију, девет пута су мењали Законик о кривичном поступку. Сваки пут када се деси нешто што им представља проблем сете се да су такву могућност превидели у закону који би требало да буде основ независног правосуђа. И ово је један од начина како режим управља „независном“ граном власти.

Тужилаштвима и судовима је вероватно тешко да воде поступке који редовно започну по једном, а морају да заврше по другом закону. Зато је и спроведена „реформа“ правосуђа и у судове и тужилаштва доведени људи који не смеју да се супротставе Нати и Снежани, а њих две Борису. Школски пример какво правосуђе не би смело да буде.

После десетог октобра слушали смо представнике режима како се хвале да су имали информације шта ће се десити на скупу који они називају поносом. Значи, могли су да спрече рушење Београда, али нису хтели. Да, могли су да одлуче да се догађај не одржи. Могли су, али газде су наредиле другачије. А газда мора да се слуша, поготово ако добро плати.

О том десетом октобру рекли су све најгоре. Истина је, није ни било добро, али је истина и да је све подсећало на пети октобар десет година раније. Једино су петоктобарске перјанице промениле критеријуме. Када је отпораш Хомен нацртао на полицајце, то је било демократски, а када то уради младић незадовољан, између осталог, и чињеницом да је Хомен важан фактор у држави, онда је то напад на државу и држава, рече Хомен и остаде жив, мора језиво да реагује. Да, држава треба и мора да реагује, односно надлежни државни органи морају у складу са законом да заштите јавни ред и мир и да спрече сваку врсту насиља. Само што је требало почети са хулиганима петоктобарске булдожер револуције. Третило је за ових десет година вратити сав украдени инвентар из зграде Скупштине Србије и пресудити онима који су кради, палили у Скупштини и линчовали људе. Требао је, али да се то десило, уместо у згради Председништва, Парламента и Владе, многи би седели у Забели. Додуше, неки би се ових дана враћали са одслужене затворске казне.

Пошто су „пропустили“ да реагују десетог октобра, представници режима су прионули на посао да спрече евентуалне немире на традиционалном фудбалском дербију између Црвене Звезде и Партизана. Тако се неко паметан досетио да ни последње прошлогодишње измене Законика о кривичном поступку нису довољно добре да би надлежни могли да реагују. Неко паметан је смислио да би било добро да се обавезан притвор са осам повећа на тридесет дана, и то за сва кривична дела за која је прописана казна преко пет година затвора. После овога, слободно судијско уверење више не постоји. Судија мора само да прочита закон, за тумачење нема места. Заправо, када се боље размисли, за ову мудролију није ни потребан судија, довољно је само да неко ко ће ово да примењује зна да чита. Па онда лепо у Кривичном законик прочита да је, на пример, за кривично дело фалсификата прописана казна затвор до десет година и одмах у складу са последњим изменама Законика о кривичном поступку одређује обавезан притвор од тридесет дана. А да ли

се ради о кривичном делу са озбиљним последицама или неком фалсификату без умишљаја, од чега готово да и нема неких последица, размишљаће се по истеку тридесетодневног притвора. У образложењу Предлога измена закона који је потписао Мирко Цветковић наведено је да за спровођење овог закона нису потребна додатна средства из буџета Републике Србије. Па како нису, када би због стриктне примене овог закона морали да граде нове затворе! Овакав закон, који судији не омогућава тумачење већ обавезно изрицање притвора, објашњава и прошлогодишњи реизбор судија, када су, рецимо, за судију бирали секретара месне заједнице или правника из дечије установе. Ако је неко сумњао да људи са овако „богатим“ правничким искуством неће бити успешне судије, сада може да одахне, јер заиста за примену оваквог закона није потребно судијско искуство.

Према најавама режимских медија, ово није крај. Изгледа да се припремају и измене Кривичног законика. Изгледа да ће Борис Броз реинкарнирати кривично дело вербалног деликта из времена Јосипа Броза. Диктатор је несвесно открио ко му је идол.

Последњих десет година на многим јавним скуповима па и на утакмицама се узвикивало: „Спаси Србију и убиј се, Слободане“, затим „Спаси Србију и убиј се, Коштунице“, и то никоме није сметало. Напротив, ове пароле су узвикивали и многи представници садашњег режима, било им ваљда симпатично.

Проблем је настао када се у недељу 7. новембра, на утакмици 11. кола Јелен Суперлиге у Смедереву, на мечу између Смедерева и Рада чуло: „Спаси Србију и убиј сеее, Борисеее“. Утакмица је прекинута, а Заједница суперлигаша најављује казну против навијача.

На потезу је отпораш Хомен, вероватно већ ужурбано пише измене Кривичног законика и поново уводи вербални деликт. Демократски, нема шта! Диктатору смеју да се кличу само похвале, а критике... ни случајно. Уосталом, и ако Хомен не буде довољно ажуран, навијачи су у проблему. Јер, може да се деси да Борис дође на неку утакмицу, где ће се узвикивати већ чувена парола, па да почне да шамара навијаче као ономад оног човека у Гучи. Можда је ипак боље да, на врат-нанос, промене закон и да озваниче вербални деликт, како се најављује и да и овог фудбалског судију који је прекинуо меч награде правосудном функцијом. Могао би он то, показао је да је одан диктатору.

Режим против државе

Пише: Марко З. Пушица

У Србији је све могуће. Од када је актуелни не-народни режим на власти у различитим варијантима политичког бивствовања и константног самопоробљавања државе Србије, све рђаве особине иманентне његовим манама морају се пренети на читаву Србију, не би ли тако и сама држава почела да личи на оне који је и воде. Овде долазимо и до почетне тезе предметне анализе, а иста се управо своди на политикантску шизофренију коју режим, актуелном реформом у свим државним доменима, шири попут заразне болести. Бране за овакав штетни захват у збиљи не постоје, јер нити државне традиције Србије, нити постојећи уставноправни поредак, као ни они који би требало номинално да га чувају, не успевају да се одупру даљем опадању државе и државне власти. Као један од погодних примера за напред наведену констатацију је свакако и вештачка, семантичка регионализација и даље последице исте које ће уследити након планиране ревизије важећег уставноправног система у нас. Овакав политикантски пут промовише готово сваки персонални чинилац актуелног режима.

У том смислу даље можемо констатовати како, примера ради, председника Републике у рекламирању оваквог политикантског пута, нарочито подржава део актуелног режима који је претежни титулар ресора државних финансија и економије, а сада већ и у новом агрегатном политичком стању – кроз константно промовисање тзв. уједињених региона Србије. Заиста је потрошен велики број врлих критика многих домаћих национално одређених уставноправних писаца и стручњака како би се разобличила штетна регионализација коју актуелни режим жели да инсталира, али и поред снажних аргумената уставноправне науке, магичних 126 политичких представника актуелног режима ће увек моћи да стане наспрам свих грађана Србије и њиховог оправданог и природног интереса – да се држава очува по сваку цену. Рђав политички рад титулара петоктобарског преврата и њихових спољних подстрекача и помагача, ових дана се може препознати и у хвалоспевима предстојећој разради тобожње децентрализације читаве државе.

Како су многи намерно и напрасно заборавили да је у нашем случају најбоље применити кључ – јака централна власт и јака локална самоуправа, без икаквих посредника између државне власти као једине суверене власти и локалне самоуправе као права грађана које је ограничење државне власти, а уз постојање две покрајинске аутономије, што је наслеђена реалност пређашњих уставноправних и идеолошких образаца, то је констатација да су најпростија решења највероватније и најефикаснија, те оправдана за примену и у нашем случају. Актуелни режим се удаљио од оваквог ваљаног државноправног устројства и уставноправног обраца. Титулари истог у јавним наступима се боре да по сваку цену остваре негацију јаке и функционалне суверене државе српског народа. Супротно изнетом, актуелни режим константно инсистира на непровереним и неприродним формама сложеног устројства, које се, макар и присилно, има применити на наш случај.

Стално усложњавање државне структуре додатним међунивоима одлучивања је скуп и ризичан посао. Многа нерешена горућа државна питања, да би уопште била решена у стварности, захтевају стабилност у свим сферама држав-

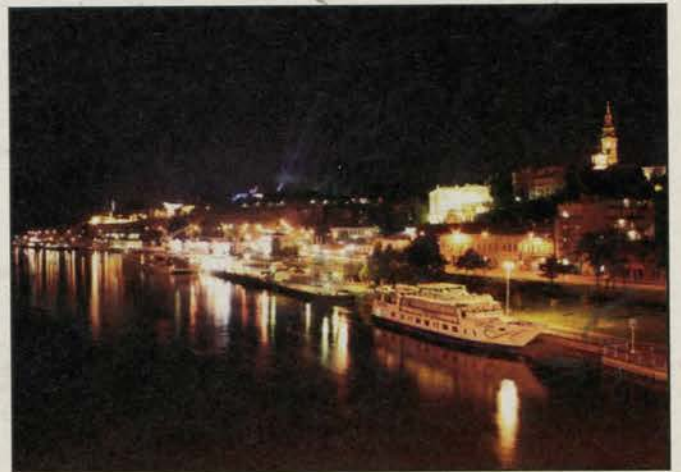
ног живота. То је оно што актуелни режим константно прикрива и на чему никада у практичној политици није инсистирао, обзиром да су домети његовог политичког рада привремени, зависни од западњачке подршке и налога, те трапави када је у интересу даљег опстанка државе и народа неопходна одлучна реакција.

Запостављањем неговања здравих државних традиција и окретањем евроутопијском обрасцу, који ће примењен на нашу државну и политичку збиљу довести до катастрофалних последица по државу и народ, актуелни режим је, уместо суштинске децентрализације којом ће ојачати државну базу, тј. јединице локалне самоуправе, попут неискреног брокера на берзи ушао у ризик са вредним државним потенцијалом – очувањем територијалне целовитости. Ко је довољно луд да зарад некаквих захтева евроутопијског обрасца, стварањем региона који ће у скорој будућности попримити административно-политичку нарав, територијалну целовитост државе Србије мења за непоуздане резултате методе привлачења страних инвестиција кроз равномерни регионални развој, иако региони са таквим капацитетима у нашој збиљи и не постоје? Зар нам нису добро познате све те стране инвестиције којима су нас бомбардовали, раздвајали, убијали и понижавали?

Дебегоградизација против Србије

Дакле, реализација прокламоване, тобожње регионализације, како то поимају актуелне режимлије, подразумева низ новотарија које су у последње време све актуелније у њиховим јавним наступима.

Првенствено, реч је о сељењу администрације ван Београда као уставног и законског главног града, а чиме ће се наводно створити услови за равномернији регионални развој. Чиновнички апарат ће на тај начин делимично бити де-таширан ван свог седишта, што се иначе у доктрини поима као деконцентрација, а не децентрализација како то истичу режимлије. Сама деконцентрација није нов институт и као модел је раширена у упоредном уставном праву, те у устројству многих држава. Ипак, у нашем случају деконцентрација власти представљена је намерно погрешно – као децентрализација власти и као средство за постизање равномернијег регионалног развоја, али не са циљем да држава постане ефикаснија и самим тим јача – то није у складу са евроутопијским трендовима, већ да у време свеопште кризе и присуства стране, као и терористичке окупаторске управе

на делу наше државне територије, држава Србија буде додатно ослабљена стварањем нових регионалних центара који би и у политичком смислу парирали Београду.

Једном примењена идеја нејединственог поретка на домаћем терену се врло лако да преобразити у извор нових сукоба с обзиром на присуство било ког основа различитости. Није тешко замислити рађање и промовисање, те спровођење у дело неких нових регионалних интереса који могу бити и антидржавни. Дакле, и чиновничко пресељење је базирано на налозима западњачких партнера које су испоставили нашим властодршцима. У свему томе не треба запоставити ни интересе титулара актуелног режима, тј. њихове политикантске мотиве и склоност ка томе да их је врло лако корумпирати, а нарочито када подмићивање врше њихови западњачки партнери. Ту већ постоји дуга традиција праћена искуством многих појединаца на најразличитијим функцијама.

Тако им је пошло за руком и да изврше замену теза, па има доста оних који верују да ће унутрашњост Србије постати интересантнија за инвестиције након пресељења неких институција из Београда. Како ће се то деташирањем органа државне управе и јавних агенција поспешити привредни развој? Која је веза између управног рада и производње као основе развоја? Дакле, ипак је суштина остала замаскирана површинским слојем јефтиног политикантског спиновања титулара актуелног режима, па је оно што је најзначајније остало неоткривено и непознато већини.

Наиме, фасада читаве приче се огледа у измештању институција због наводног стварања услова за равномернији регионални развој. Међутим, уколико исти феномен посматрамо на другачији начин, у једном другом контексту, у том случају уочавамо потпуно другачије последице оваквог политикантског рада актуелног режима.

Београд је као главни град Републике Србије, институционално чвориште Србије као државе, ма колико иста била ослабљена услед отворене и прикривене окупације. У Београду се налазе седишта свих државних органа и како исти поседује статус главног града, ту ништа не може бити необично или спорно. Имајући у виду управо ово својство Београда, као државног чворишта и изворишта свих значајних српски државотворних подухвата, најављеним пресељавањем се и на један симболичан начин жели извршити развлашћивање Београда као симбола српске државности, па самим тим и Србије као државе. Актуелни режим промовише аутодеструкцију сопствене државе промовисањем механизма регионализације, деконцентрације и децентрализације, при том намерно изједначавајући практични домаћај три различита појма. Дакле, значењском збрком се иде ка свеопштем збуњивању, па ће и они револтирани грађани који Београд посматрају као седиште процеса београдизације Србије, одушевљено прихватити измештање институција у унутрашњост, не схватајући да последице таквих мера прво на симболичан начин, а потом и у пракси угрожавају интерес државе Србије да у овом тешком тренутку ипак остане централизована зарад сопственог опстанка. Дебеоградизација коју актуелни режим промовише, на тај начин је стављена у службу даљег слабљења Србије.

Зашто се проблем смањивања регионалних разлика не посматра на једини могући начин а како би у стварности коначно и био решен – као чисто економско питање, без политичких или административних примеса? На основу којих критеријума је актуелни режим одабрао одређене градове у унутрашњости Србије за седишта институција чије се измештање припрема – Националне службе за запошљавање, Агенције за осигурање и финансирање извоза и Фонда за развој? Шта је са осталим градовима и зашто су они дискриминисани оваквим приступом? Па, зар оваква решења нису подобна да изазову нове разлике? Да ли је ово део предизборне пропаганде актуелног режима? На сва ова питања ак-

туелни режим не даје одговоре. Шта се друго и могло очекивати од оних који се за евроутопијску будућност боре до последњег педља српске земље и до последњег Србина на њему.

Двоструки аршин у служби финансијске централизације

У непосредној вези са таласом свеопште регионализације и децентрализације коју актуелни режим промовише јесте и питање финансијске децентрализације. Наиме, регионализацију и децентрализацију би требало да прати и одговарајући ниво финансијске самосталности, као и већи прилив средстава из буџета која би требало да послуже остваривању равномернијег регионалног развоја у целини. Све то лепо звучи када га упакују мајстори медијског спиновања и промотери актуелне регионализације у својим излагањима широм Србије. Међутим, у стварности ствари другачије стоје. Нити ће региони бити потврда успешно спроведене регионализације и децентрализације, нити ће се на тај начин постићи равномерни регионални развој и спречавање миграција становништва, а Србија свакако неће бити функционалнија као држава уколико буде била подељена на некакве регионе.

Промовисање регионализације доношењем закона, најављеном уставном ревизијом, па чак и оснивањем политичких партија које конзумирају овакве идеје својим политичким наступом, постаје апсурдно управо када се има у виду да су јединицама локалне самоуправе, које су и доказ уставне децентрализације, од стране актуелног режима који је и номинално главни промотер децентрализације, смањена трансферна средства мимо Закона о финансирању локалне самоуправе. Смањењем трансферних средстава јединицама локалне самоуправе само су ојачане позиције актуелног режима који је на тај начин, у току регионализације као тобожњег децентралистичког захвата, спровео својеврсну финансијску централизацију. Да ли се напред наведеном финансијском централизацијом може постићи државна децентрализација као негација централизације? Уколико је пак реч о некаквом евроутопијском стандарду, поставља се питање да ли се овакви двоструки стандарди примењују и у пракси држава чланица ЕУ.

Кад режим регионализује

Регионализација је до сада била посматрана као један од начина да се преброде одређени државни проблеми, јер су на терену затечени процеси или локализми који су и диктирали регионализацију били прејаки и опасни за даљи опстанак државе без региона. Регионализација је при таквом стању ствари последица уважавања регионализма као силе и концепта који је у сталном сукобу са централизованом државом. Регионализација се стога не може увести уколико нема и регионализма, а иста се свакако не треба уводити уколико постоји бојазан да би регионализација била злоупотребљена у будућности. Ако је у једној држави присутна константна опасност од сепаратизма, који, примера ради, конзумира већи број различитих етничких заједница, ни у том случају регионализација не може бити добро средство.

Регионализација Србије коју промовише актуелни режим је чист пример злоупотребе овог института. Нити по својој суштини, нити по свом домаћају, а свакако не у погледу бољег функционисања државе, предметна регионализација неће дати очекиване резултате. На плану равномернијег регионалног развоја свих делова наше државе, резултата такође неће бити, јер следећи трагове политикантске шизофреније актуелног режима, једино што можемо очекивати јесте свеобухватно растројство. Многи сматрају да је једини лек за такву болест државе потпуна окупација. Да ли се управо оваквом регионализацијом призва инострани доктор који ће у пракси спровести терапију? То свакако није у интересу државе и народа.

Режим изабрао ЕУ Русија га не интересује

Иако дипломатски одмерен, говор руског амбасадора Александра Конузина на 10. економском самиту Србије је важна порука Москве Београду о очекивањима и правцима даље изградње билатералног стратешког партнерства. Конузин је у темељ руско-српских односа поставио економско-енергетску сарадњу чији је стратешки циљ да Србија буде главни руски економски партнер на Балкану. То показује да Русија планира Србију као стожер свог економског пенетрирања на југоистоку Европе, што свакако јесте политичка одлука Кремља којом се истовремено значајно јача укупна геополитичка позиција Београда. Та, сада је јасно, коначна одлука Москве да Србију изабере као базу за изградњу своје економско-енергетске структуре на Балкану је донета у условима када Београд изграђује партнерство с Русијом политиком „под ручном кочницом“, плашећи се да би интензивније партнерство изазвало забринутост и сумњичавост запада, ЕУ и Америке. Конузин је изјавом да су односи Русије и ЕУ важни за Србију, послао поруку Београду да изградња стратешког партнерства неће у Бриселу, посебно у Француској и Немачкој, бити протумачена као конкурентна и противна српским аспирацијама за чланством у ЕУ.

Београд не треба да се одрекне Косова и Метохије зарад чланства у ЕУ

Москва међутим упозорава Београд да у односима са ЕУ мора да дефинише границе угрожавања својих виталних интереса, посебно заштиту територијалног интегритета. Чини се да је Конузин без увијања поручио да ЕУ неће имати нимало разумевања за најважнији државни интерес Србије – очување територијалног интегритета – и да намерава да приволи Београд да се одрекне Косова и Метохије у процесу приступања Унији. Губитком Косова и Метохије Србији би била нанета ненадокнадива геополитичка штета, а свако слабљење Београда је ударац и на руске политичке, економско-енергетске и безбедносне интересе на Балкану.

Речју, Конузин је саопштио два кључна става Москве по питању Србије: први, Београд треба да води активну а не да прихвата наметнуту политику ЕУ и не треба да се одрекне Косова и Метохије зарад чланства у Унији; други, Србија нема потребан капацитет да буде субјекат, већ је доведена у ситуацију да буде предмет у односима са ЕУ, па изградњом стратешког партнерства са ЕУ Русија може значајно да подржи Србију на њеном путу ка чланству у Унији и да амортизује негативне стране политике Брисела према Београду.

Русија или НАТО

Друга кључна порука руског амбасадора односи се на политику Србије према НАТО-у, који Русија и даље третира као највећу претњу, али не и као непријатеља. Конузин је на 10. економском самиту Србије рекао да ће Србија морати да своју политику прилагоди европској политици и поменуто питање НАТО-а и учешћа у мировној мисији у Авганистану, нагласивши да Русија „пажљиво прати изјаве Србије о НАТО-у“. Та изјава је резултат двоструке политике Београда по питању односа са Алијансом. Наиме, Србија је званично војно неутрална, али власт не може у потпуности да сакрије да у тајности ипак земљу интегрише у НАТО. Није узалуд гене-

рални секретар Алијансе Расмусен изјавио да очекује да ће Србија постати чланица НАТО-а до краја 2013. године, политиком „корак по корак“ коју тражи Београд.

Дакле, режим Бориса Тадића званично води политику војне неутралности, а иза леђа грађана Србије земљу тајно увлачи у НАТО. То Москва, свакако, веома добро зна. Зато и стално упозорава Београд да је тајна дипломатија бесперспективна. Србија не може бити главни економско-енергетски партнер Русије на Балкану ако уђе у НАТО. Москва не тражи од Београда да бира: Русија или ЕУ, напротив, стимулише Београд да изграђује партнерство са Бриселом и настави са процесом прикључења, постављајући при томе границу испод које не може да иде – очување територијалног интегритета. Али, Београд, с друге стране, све брже долази у позицију да из Москве стигне избор: Русија или НАТО. То је опасан и по последицама може бити катастрофалан развој догађаја. Зато је неопходно не само чути, већ и пажљиво реаговати на поруке које је послао Конузин.

Москва је у последње време послала неколико снажних порука да је спремна на војну, одбрамбену и безбедносну сарадњу са Београдом на билатералном плану, али и преко

Организације договора о колективној безбедности. Кремљ настоји да стимулише Београд да успостави сарадњу са ОДКБ-ом, на приближном нивоу какву има са НАТО-ом. Ако је војно неутрална, онда Србија треба да има подједнак третман НАТО-а и ОДКБ-а, тим више што те две организације имају истоветан статус у УН. Невештим дипломатским избегавањем да се успостави сарадња са ОДКБ-ом и прерастање сарадње са НАТО-ом преко Партнерства за мир у процес прикључења Алијанси, је напуштање званично прокламоване политике војне неутралности. Интереси Москве свакако нису да њен најважнији економско-енергетски партнер на Балкану – Србија – постане чланица НАТО-а, и то у условима када јој тај исти НАТО силом оружја одузима део територије а Русија покушава то да спречи пружајући пуну подршку Београду у Савету безбедности УН, где се бије одлучујућа битка за Косово и Метохију.

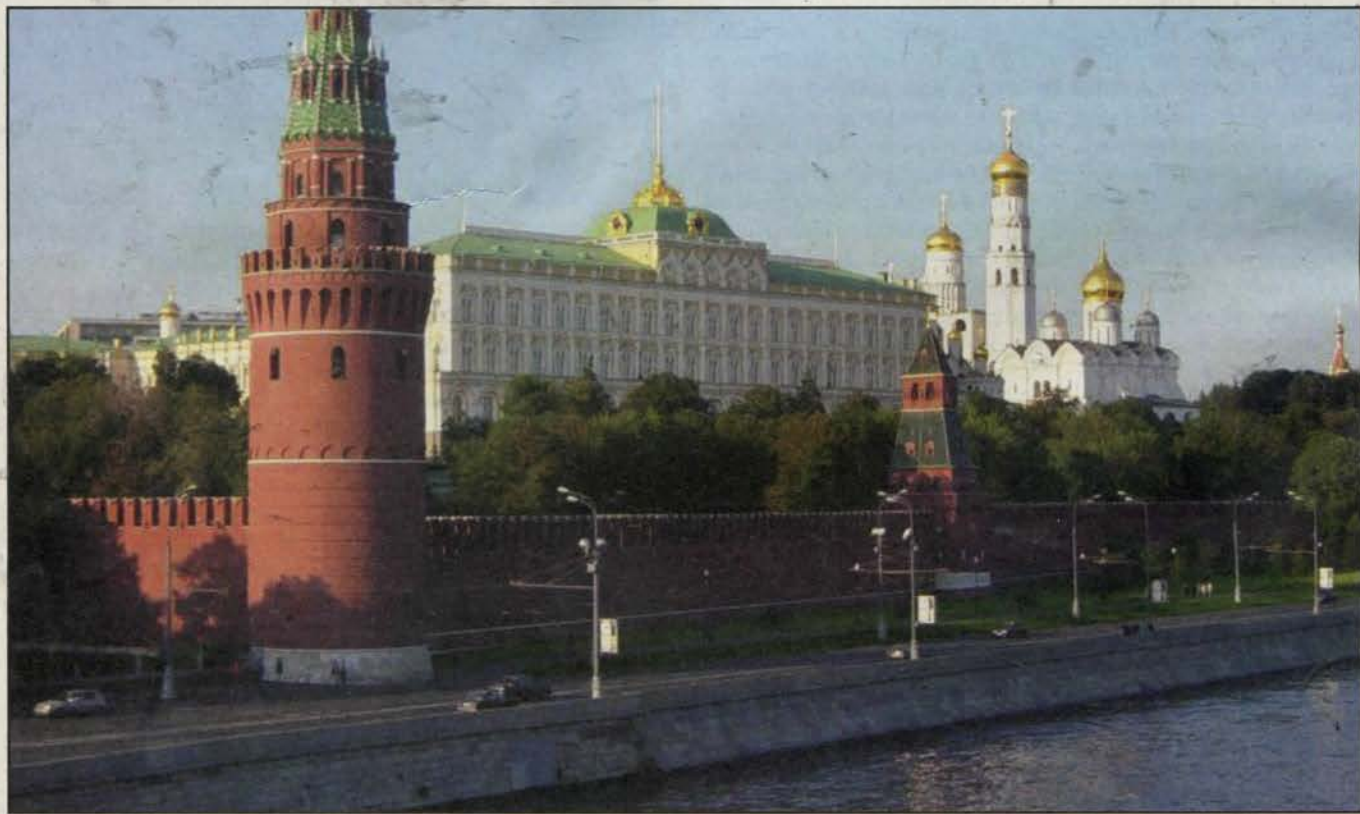
Шта Србија губи уласком у НАТО

Кремљ сигурно зна за многе детаље тајних договора актуелне власти у Србији са Белом кућом и руководством НА-

ТО-а. Конузин је дипломатски увијено упозорио Београд да Москва види да је у току процес тајног увлачења Србије у НАТО. Да би се јавност Србије припремила за чланство у Алијанси, покренута је кампања округлих столова, конференција, тематских расправа, новинарских написа и телевизијских емисија. Циљ те кампање је да се у српској јавности створи што је могуће лепша слика о НАТО-у и постепено повећава број оних грађана Србије који подржавају приступање земље Алијанси. А ту кампању милионима долара финансирају САД и НАТО а спроводе је домаћи медијско-експертски НАТО пропагандисти. Зна Москва и да министар војни тајно договара да у оквиру норвешког контингента и српски војници оду у Авганистан, да се на мултинационалним вежбама уиграва, на пример, деловање српског медицинског особља у мисијама НАТО-а. Зато Конузин и онако успут спомиње мисију у Авганистану. А можда Кремљ зна и оно што вероватно министар војни „не зна“, да српско оружје продато, с одобрењем Вашингтона, Ираку може да заврши у Русији непријатељској Грузији и у рукама исламских сепаратиста у Чеченији, Ингушетији, Дагестану... Речју, чланство Србије у НАТО-у је за Русију директно супротстављено њеним економским, политичким и безбедносним интересима на Балкану, али и шире. Приступање НАТО-у би засигурно дефинитивно срушило стратешко билатерално партнерство Русије и Србије, угрозило економско-енергетски напредак, одбрану територијалног интегритета и безбедност наше земље.

Чвршћа сарадња са Русијом

Србији је неопходна снажна економска и енергетска сарадња с Русијом ако жели просперитет. Бољи живот грађана и потребан степен развоја привреде Србија не може да обезбеди само прихватањем европског економског модела развоја. Неопходна јој је пуна мултиполарност у економској међународној сарадњи. Европска унија је најважнији економски партнер Србије, али та сарадња није довољна за очекивани просперитет наше земље. Сасвим су погрешна и не-реална очекивања да ће чланством у ЕУ Србија нагло да се

економски развије. За потребан економски просперитет Србији је неопходно партнерство са Русијом, Кином и другим економским силама у развоју.

Грађани Србије се перманентно застрашују неодрживим тезама да без чланства у Унији, по сваку цену – дакле, и губитком Косова и Метохије – Србија не може да изађе из економских проблема, покрене своју привреду и значајно побољша животни стандард. Паралелно се пласира теза да ће преко потребне инвестиције и развој економије бити могући само у случају да Србија постане чланица НАТО-а. При томе се намерно изоставља неоспорива чињеница да економско-енергетско партнерство Србије и Русије није изграђено на платформи превазиђеног хладноратовског НАТО-а који све очигледније напушта чак и најоданији амерички европски савезник – Николас Саркози. Ни Кина, као друга највећа економска сила на свету, не поставља услов за економску сарадњу са Србијом њено чланство у НАТО-у. А Кина је земља која тренутно има далеко највише слободног капитала за инвестирање.

Пропаст ЕУ економије

Они који зарад личних интереса обмањују јавност да ЕУ нема алтернативу и да без чланства у НАТО-у нема инвестиција и економског развоја, ни речју не проговарају о тешким чињеницама које оспоравају успешност европског економског модела. Грчка која се нашла на ивици финансијског краха је на убедљив начин показала да у ствари, евростагнација није нова појава, већ дубоко укоренења и озбиљна. С обзиром да је удео петнаест нација које су формирале ЕУ у протеклих 40 година пао са 37 на 28 одсто, тешко је доказати да је евромодел довео до импресивног економског успеха. Грчка криза је оголила дубоку поделу ЕУ на централни и периферни део. Урушавање слабе периферије Европе је угрозило чак и снажније учеснике, међу којима и Велику Британију. Земље групе ПИГС – Португалија, Италија, Грчка и Шпанија су на очигледан начин показале да се не може имати „држава благостања“ као у, на пример, Скандинавији.

Проширење ЕУ је додатно оспорило тезу о успешности евромодела економског успеха и продубило јаз између периферије и центра. Када су земље Источне Европе, након рушења Берлинског зида, похрлиле у ЕУ, очекивао се њихов економски бум. Сudeћи по расту бруто домаћег производа (БДП) као мере економског успеха, последње две деценије су период стагнације и континуиране кризе највећег броја транзиционих држава. За многе од њих социјализам је, бар у економском погледу, био бољи од чланства у ЕУ и капитализма. Летонија, Литванија и Бугарска су 2009. године биле на нивоу реалног БДП-а на каквом су биле и 1989. године, у време комунизма. Те државе су у економском смислу последњих двадесет година ходале у месту. „Транзициона“ просечна стопа раста БДП-а у Мађарској, Естонији и Румунији креће се око једног процента годишње и нижа је него што је била у социјализму. За последњих двадесет година те државе су се развијале бар осам пута спорије од Кине и два пута спорије од често критиковане Белорусије. Економије најпросперитетнијих источноевропских држава, попут Чешке, Словачке или Словеније, расле су по просечној стопи од око два процента годишње. То је приближно исти раст какав су ове државе имале током осамдесетих, социјалистичких, година 20. века.

Само је Пољска, са просечном стопом раста од три одсто, остварила боље резултате од оних које је имала током осамдесетих година. Те земље су, иако чланице ЕУ, биле принуђене, да би обезбедиле бољи живот својим грађанима упркос лошим економским резултатима, да узимају кредите. Укупан дуг источноевропских чланица ЕУ увећан је десет пута у односу на 1989. годину, када су биле изван Уније. Државе које заједно имају око 100 милиона становника, дугују данас око 850 милијарди долара. То је више него што укуп-

но дугују некадашњи највећи светски дужници, Аргентина, Бразил и Мексико, са више од 340 милиона становника. Само балтичке републике, које су називане „балтички тигрови“, које заједно имају нешто мање становника од Србије, дугују данас више од 100 милијарди долара. Источна Европа је, иако интегрисана у ЕУ, данас економски најрањивији светски регион. О контрадикторности европског економског модела сведочи и податак Евробарометра из новембра 2009, да око 80 милиона грађана у државама ЕУ, односно 16 одсто укупне популације, живи у сиромаштву. Најгоре стање је у Румунији, Мађарској и Бугарској, док најнижу стопу сиромаштва бележе Шведска и Данска. Очигледно је да је у ЕУ изузетно изражен неједнак економски развој.

Главни проблем данашње ЕУ је у томе што се најјача светска економско-финансијска криза у периоду 2009-2010. обрушила на Европу. Главни узроци те кризе у ЕУ су пад традиционалне индустрије у земљама чланицама, тесна зависност од енергената ван старог континента, скупи социјални модели и програми, неопходност интеграције нових чланица, које очигледно нису допринеле стабилности ни економије ЕУ ни њене јединствене валуте. Социјално-економски проблеми су због кризе експлодирали у Грчкој, Мађарској, Румунији, пољубане су економије Шпаније, Португалије и Италије. Финансијска криза не само да није ујединила Европљане већ је, напротив, појачала неповерење у способност руководећих органа и модела ЕУ. Светске економије у успону све више истискују Стари свет – ЕУ. Како би издржала конкуренцију, све су чешћа мишљења, ЕУ ће морати да одустане од првобитних планова проширења. Вероватно сада неће бити великог броја земаља за пријем у зону евра, а поједине државе ће морати да жртвују суверенитет, да унифицирају законодавство у оквиру ЕУ. И где је у свему томе Србија? Да ли је реално очекивати да ће земља којој је привреда готово уништена и која се већ задужила скоро до границе пуцања уласком у ЕУ нагло економски просперирати? Или је реалније паралелно са применом европског економског модела јачати своју привреду стратешким партнерством с Русијом, Кином и другим напредним привредама? Економија и безбедност су постали нераздвајни у савременом међузависном свету. Економија је основ безбедности. Економски недовољно јаке државе немају потребан капацитет да обезбеде пуну безбедност својих грађана. Да би постигла жељени економски развој, Србија мора да изврши диверзификацију економских стратешких партнерстава и да паралелно јача политику активне војне неутралности, што значи да поред сарадње с НАТО-ом преко ПЗМ мора неодољно да успостави бар исти такав оквир партнерства са ОДКБ-ом и у перспективи постане пуноправна чланица те организације. Евентуалним чланством у НАТО-у Србија би се сврстала у ред противника Русије, што јој Москва не би опростила.

Р. В. С.

Режим саботира парламентарну сарадњу Србије са ОДКБ

Прст у око Русији!

- **Режим Бориса Тадића је покушао да перфидно прикрије писмо и позив Бориса Гризлова, да делегација српског парламента учествује у раду Парламентарне скупштине ОДКБ-а у Санкт Петербургу. Није нимало случајно то што режим, под утицајем САД, ЕУ и НАТО-а, удаљава Србију од Русије, и то баш у моменту када ОДКБ нуди статус посматрача Србији у тој одбрамбеној организацији**

Пише: Иван Нинић

Д а власт у Србији, односно режим који предводе Демократска странка и Борис Тадић, чини све да, по диктату својих ментора из ЕУ, САД, и НАТО-а, удаље Србију од Русије, сведочи скандал који је недавно настао у Народној скупштини Републике Србије. Наиме, режим је покушао да игнорише и прикрије чињеницу да је председница Народне скупштине Славица Ђукић Дејановић примила писмо из Санкт Петербурга, и то од Парламентарне скупштине Организације договора о колективној безбедности (ОДКБ). Спорно писмо датира од 21. септембра 2010. године, носи службени број: 1247/77 и потписао га је председник Думе Руске Федерације и председник Скупштине ОДКБ-а, господин Борис Гризлов. Према информацијама које поседује Српска радикална странка, писмо је председници парламента уручио лично потпредседник Думе Руске Федерације, господин Александар Бабаков, приликом званичне посете парламенту Републике Србије.

Из садржине наведеног писма, у првој реченици свог обраћања, господин Гризлов информисао председницу Народне скупштине Републике Србије да је „један од битних праваца делатности Парламентарне скупштине ОДКБ-а развој сарадње са међународним парламентарним организацијама и скупштинама држава у сфери осигурања безбедности“. Такође, први човек Думе Руске Федерације открива податак да су на адресу ОДКБ-а стигла писма од парламентарних странака које су „потврдиле спремност да успоставе сарадњу са Парламентарном скупштином ОДКБ-а“.

У наредном пасусу писма, Гризлов се обраћа председници Скупштине Србије следећим речима: „Ради даљег јачања сарадње између Скупштине држава чланица ОДКБ-а и Народне скупштине Републике Србије позивамо Вас и посланике Народне скупштине да учествујете и одржите говор на пленарној седници Парламентарне скупштине ОДКБ-а, која ће бити одржана 27. октобра 2010. године у Санкт Петербургу у Таврическом дворцу“. Уз писмо, Борис Гризлов је приложио план одржавања манифестације Парламентарне скупштине ОДКБ-а, као и нацрт дневног реда четврте пленарне седнице Парламентарне скупштине ОДКБ-а. У последњој реченици писма, господин Гризлов је, између осталог, замолио председницу Скупштине Србије да о својој одлуци обавести Секретаријат Парламентарне скупштине ОДКБ-а и у ту сврху назначи телефон и адресу ОДКБ-а у Санкт Петербургу.

ДС саботира сарадњу Србије са ОДКБ

Уместо да све парламентарне странке и шефови посланичких група у Скупштини Републике Србије буду обавештени о садржини писма, односно званичном позиву господина Бориса Гризлова, режим Бориса Тадића то није учинио све док овај међународни скандал није доспео у медије. На меће се питање због чега то није благовремено учињено.

Самовољу, диктатуру и партијско кројење спољнополитичке парламентарне сарадње, „демократе“ Драгољуб Мићуновић и Нада Колунџија покушали су да спроведу у дело и у случају писма, односно позива председника Думе Руске Федерације и председника Скупштине ОДКБ-а господина Бориса Гризлова. Заправо, након што је председница српског парламента примила спорно писмо, Мићуновић и Колунџија су, партијски и диктаторски, по мери Демократске странке, повукли најсрамнији могући потез. Дакле, без заседања парламентарног Одбора за иностране послове, Драгољуб Мићуновић је првобитно донео одлуку да, на Парламентарној скупштини ОДКБ-а у Санкт Петербургу, само Нада Колунџија представља Народну скупштину Републике Србије. А да скандал буде већи, Нада Колунџија се уопште није ни појавила у Санкт Петербургу.

За ДС не постоји ОДКБ већ само НАТО

Да се у Народној скупштини Републике Србије перфидно прикрива писмо и позив Бориса Гризлова, у контактима са људима из амбасаде Руске Федерације у Београду, сазнали су шефови посланичких група Српске радикалне странке и Демократске странке Србије, Драган Тодоровић и Милош Алигрудич. Они су заправо дошли до копије спорног писма, након чега се Алигрудич, 22. октобра 2010. године, писмено обратио председници српског парламента. Између осталог, Алигрудич је изразио негодовање и критику на рачун Драгољуба Мићуновића, који је самостално донео одлуку да Нада Колунџија буде представник парламента Републике Србије у Санкт Петербургу. То је приморало режим Бориса Тадића, односно Демократску странку да председници парламента Славици Ђукић Дејановић накнадно да „зелено светло“ да формира нову делегацију за пут у Санкт Петербург, што је она практично и учинила. Међутим, диктаторски режим Бориса Тадића је у новој парламентарној делегацији ускратио место за представника Демократске странке Ср-

бије, који је био принуђен да отпутује у режији странке, а не парламента.

Посебно је упечатљив податак да на заседање Парламентарне скупштине ОДКБ у Санкт Петербург, у оквиру парламентарне делегације из Србије, није отпутовао нико из владајуће Демократске странке Бориса Тадића. Потпредседник Српске радикалне странке Драган Тодоровић, који је присуствовао Парламентарној скупштини ОДКБ-а у Санкт Петербургу, у изјави за „Велику Србију“ објашњава зашто Демократска странка ради на томе да маргинализује значај, улогу и моћ ОДКБ-а:

– Сама чињеница да су представници Демократске странке, на све могуће начине покушали да прикрију писмо и позив господина Бориса Гризлова, како делегација српског парламента не би присуствовала Парламентарној скупштини ОДКБ-а, довољно говори. То пре свега говори о огромном страху Демократске странке када је у питању позив за сарадњу са ОДКБ. За Демократску странку ОДКБ не постоји, већ постоји само и искључиво НАТО. А чему толики страх ако се зна да је ОДКБ верификована од стране Уједињених нација, у смислу да је између ОДКБ и УН потписана званична Декларација о сарадњи? Својим поступцима Демократска странка већ дуже време ради на томе да потпуно изолује Србију од Русије, и да тако, грађанима Србије, представи НАТО као једини излаз и алтернативу за стратешко војно партнерство. С друге стране, ОДКБ је суштински једина алтернатива НАТО-у, каже Драган Тодоровић за „Велику Србију“.

ОДКБ нуди статус посматрача Србији

Игнорисање постојања ОДКБ-а и маргинализација званичних позива за сарадњу и ближе упознавање са том организацијом, свакако указује на чињеницу да режим у Србији буквално гура прст у око Русији, од које истовремено очекује помоћ по питању коначног решења статуса Косова и Метохије. Такође се стиче утисак да режим у Србији не сме да успостави теснију сарадњу са ОДКБ због својих ментора из ЕУ и САД, који Србију, пре или касније, виде као чланицу НАТО-а. С друге стране, ОДКБ као противтежа НАТО-у активно ради на томе да повећа број држава чланица. У том смислу, на скупу Парламентарне скупштине ОДКБ-а који је одржан у Санкт Петербургу, присуствовали су и представници Украјине. Уколико се догоди да Украјина постане чланица ОДКБ-а, претензије НАТО-а да дође до границе Руске Федерације биле би осујећене. Дакле, у истој ситуацији попут Украјине се налази и Република Србија. Уколико би се на било који начин Србија укључила у рад ОДКБ-а, витални циљеви НАТО-а би такође били осујећени, а то је оно што Демократска странка и режим Бориса Тадића не смеју да допусте.

Чињеница да ОДКБ нуди статус посматрача Србији у тој одбрамбеној организацији, попут статуса каквава наша држа-

ва има у Парламентарној скупштини НАТО-а, додатно плаши прозападни режим у Србији. Потпредседник Српске радикалне странке Драган Тодоровић, у изјави за „Велику Србију“, потврђује да ће радикали у Народној скупштини Републике Србије учинити све да се та иницијатива формализује:

– Понуда да Србија добије статус посматрача је изузетно добар пријатељски гест ОДКБ-а. Парламентарна делегација из Србије би на тај начин, за релативно кратко време, била у прилици да објективно сагледа све чињенице и да се увери у све предности сарадње са ОДКБ. Српска радикална странка ће по том питању уложити доста труда, јер смо ми заговорници идеје да Србија постане чланица ОДКБ-а. Ми као странка имамо одличну сарадњу са људима из ОДКБ-а, међутим овде је реч о међународној организацији која превазилази страначке оквире и која се тиче државне и националне политике. Због тога ћемо врло брзо имати видљиве резултате да ли ће режим у Скупштини Србије прихватити иницијативу за сарадњу Србије са ОДКБ или не. Са наше тачке гледишта, ако режим жели да покаже искрену борбу за очување Косова и Метохије, нема разлога да се тако нешто не догоди. ОДКБ перфектно функционише, залаже се за територијални интегритет држава, развијање дијалога и мирно решавање конфликта, а при том свака држава чланица ОДКБ-а је апсолутно равноправна – закључује Драган Тодоровић за „Велику Србију“.

Бабаков: Игнорисању руске помоћи и дипломатије ускоро ће доћи крај!

У интервјуу листу „Данас“ од 5. октобра 2010. године, потпредседник Думе Руске Федерације Александар Бабаков је упозорио да САД и ЕУ више ни о чему, па тако ни о питању Косова и Метохије, не могу расправљати без Русије. На питање новинара да ли сматра да је Москва „на неки начин искључена из даљих преговора Београда и Приштине, будући да су се САД и ЕУ активно укључиле у процес“, Бабаков каже:

„У политици не смеш да будеш повређен. Игнорисању руске помоћи и руске дипломатије ускоро ће доћи крај. Учествовао сам у различитим дискусијама којима су присуствовали и представници САД и ЕУ, и закључак је да се више ни о чему не може расправљати без Руске Федерације. Будућност Европе не може се замислити без сарадње с Москвом.“ А на питање новинара да ли то значи да ће се Русија активно укључити у преговоре Београда и Приштине, Бабаков је одговорио: „(...) Нормално је што се о тој теми расправља у различитим структурама, у ЕУ, САД, НАТО, али Русија изражава бригу и незадовољство што се праве договори око неких ствари без ње.“

НАТО лобисти у акцији: Ко и како „гура“ Србију у НАТО?!

Припрема се кампања „НАТО нема алтернативу“

- Ако се има у виду да на НАТО лобистичким конференцијама, које се широм Србије одржавају у организацији НВО Институт за међународну безбедност (ИМБ), учествују представници појединих парламентарних странака и званичници Министарства одбране, онда је јасно да актуелни режим Бориса Тадића подржава све пропагандне активности ИМБ-а и упркос Резолуцији о војној неутралности, Србију гура у НАТО

Пише: Иван Нинић

У септембру месецу 2010. године, народни посланици у Скупштини Србије, који су истовремено чланови скупштинског Одбора за одбрану и безбедност, добили су веома интересантну пошту. Реч је о писму које је без потписа послато из београдске канцеларије Међународног института за безбедност (НВО), а из садржине писма се, и те како, може закључити шта је намера његових аутора. Уз ово писмо, посланицима је послата и мала, плава значка у облику штита са амблемом НАТО-а и четири „С“. Аутори писма, на почетку свог обраћања посланицима, кажу да Међународни институт за безбедност (МИБ) „наставља са активностима на пољу промоције система колективне безбедности у Србији“. „Наша мисија јесте да упознамо јавност са свим предностима које би држава имала уласком у такав систем и истовремено грађанима представимо активности, вредности на најразумљивији начин“, наводи се у писму. Аутори истичу да је њихова кампања „Промоција колективне безбедности у Србији – повратак старим савезницима“ препозната као „национални оквир за дебату о односима Србије и НАТО-а“.

Аутори писма даље откривају да су до сада „посетили пет градова у Србији, са преко пола милиона становника“, да су „емитовали конференције у ударном термину на националним фреквенцијама“, и да је те конференције „видело више од два милиона грађана“. „У намери да направимо још један корак напред у нашој мисији, израдили смо 100.000 значака које имају симболику наше кампање“, открива се у писму. Такође, у писму се објашњава да је „лого оригинална идеја МИБ-а“, да се њиме „репрезентује наша мисија – Евроатлантске интеграције Србије“, да је део „наше националне кампање“ и да „симболизује спремност Србије да се поново уједини са старим савезницима и тако поврати своју улогу у безбедносним процесима у Европи“. Аутори писма на веома специфичан начин објашњавају због чега се лого ове кампање састоји из два симбола – НАТО штита и српског амблема који симболизују традиционални слоган: „Само слога Србина спасава“. „Он објашњава јединство ове организације и њених чланица са српском традицијом и карактером Срба“, истичу његови креатори и закључују: „Ми верујемо да наша земља треба да се врати тамо где припада“.

Извођачи „НАТО радова“ у Србији

Без обзира што се испод текста спорног писма нико формално није потписао, заједно с њим и НАТО значком, посланицима су достављене и две визиткарте. На једној визиткарти је истакнуто име Орхана Драгаша, а на другој име др Зорана Драгишића. Први је потписан као директор, а други као програмски директор Међународног института за без-

бедност (МИБ). Зоран Драгишић је до сада у јавности безброј пута иступао као „портпарол“ НАТО-а у Србији, као човек који не штеди емоције према Алијанси и као један од многобројних гласноговорника који сматра да је место Србије у НАТО-у. У једном лобистичком и јавном наступу (*Нови Сад*, 30. 6. 2009) Драгишић каже: „(...) НАТО је оквир где ми можемо заједничким снагама и кроз заједничке контрибуције, како би свима било јефтиније, обезбедити оно што нам је неопходно да бисмо били безбеднији. Затим, имамо глобалну пандемију новог грипа који се приближава. НАТО такође има и развија механизме како се супротставити таквим глобалним пандемијама. Имамо пример гусарења у Сомалији, где је такође НАТО чије су снаге једине могле да пошаљу бродове и заштите трговачку флоту итд. Дакле, НАТО је организација са перспективом (...)“.

У том смислу, НАТО кампања која је „закуцала“ и на врата Скупштине Србије није претерано изненађујућа, јер је тандем Драгаш-Драгишић у последње време веома активан на пословима НАТО лобирања. Наиме, у режији извођача „НАТО радова“ у Србији, Драгаша и Драгишића, МИБ организује кампање и конференције под називом „Србија са јаким савезницима или неутрална?“. Прву такву конференцију у Новом Саду, која је одржана 30. јуна 2009. године, организовали су Српски покрет обнове (СПО) и МИБ. Афирмативно о приступању Србије у НАТО, између осталих, говорили су и председник СПО-а Вук Драшковић и шефица политичке секције амбасаде САД у Београду, Дебора Менути (Deborah Menutti). А на скупу под истим називом, који је 22. октобра 2009. године одржан у Зрењанину, говорили су: испред МИБ-а Зоран Драгишић и Орхан Драгаш, из амбасаде САД Дебора Менути (Deborah Menutti), из Одељења за јавну дипломатију НАТО-а Мичел Дуреј (Michel Duray), лидер

За режим „НАТО нема алтернативу“

Ако се има у виду да су у досадашњим конференцијама ИМБ-а широм Србије учествовали представници појединих парламентарних странака и званичници Министарства одбране Републике Србије, онда је јасно да актуелни режим прећутно подржава све пропагандне активности ИМБ-а и тандема Драгаш-Драгишић, иако је Скупштина усвојила Декларацију о војној неутралности. Не треба бити превише мудар да би се дошло до закључка да за сада Демократској странци и странкама које чине Владу Србије није у интересу да јавно иступе са чврстим ставом да Србија треба да приступи НАТО-у. У питању су разлози чисто техничке природе, који се квалитетним маркетингом ДС-а могу неутралисати у релативно кратком року. С једне стране, јавно мњење и грађани Србије још увек нису у довољној мери припремљени за тако нешто, а с друге стране, на снази је Резолуција о војној неутралности Србије, која је са 220 гласова усвојена 26. децембра 2007. године. Овај документ декларативно обавезује режим Бориса Тадића да државну политику према НАТО алијанси формулише тако што ће јасно и гласно рећи да је опредељење већинске Србије – војна неутралност.

Нажалост, намере режима Бориса Тадића су до те мере опасне, да ни трунку наде не треба полагати у сам текст споменуте Резолуције о војној неутралности. Зашто? Зато што ту резолуцију спроводи режим који је склон вештом искривљавању стварности. Оног тренутка када европски званичници саопште да је услов Србије за пријем у ЕУ претходно чланство Србије у НАТО-у, режим ће маргинализовати резолуцију, а затим ће перфидно, муњевитом брзином сместити Србију у Алијансу. И зато се на крају намеће питање: Како су реаговали народни посланици који су добили поменуто писмо ИМБ-а и непримерену значку са амблемом НАТО-а и четири „С“? Посланици политичких странака које су против уласка Србије у НАТО су, вероватно, и писмо и значку бацили у канту за смеће. Посланици који Србију виде као будућу чланицу НАТО алијансе, без сумње ће сачуваће добијене значке. Због чега? Због тога што верују да ће у Србији, пре или касније, сванути дан када ће те значке ставити на леву страну ревера свог сакоа и поносно, по задатку, као папагачи, понављати фразу: „НАТО нема алтернативу“. Ипак, преварили су се у рачуници – народ тешко може да заборави злочине које је НАТО починио у Србији.

СПО-а Вук Драшковић, из амбасаде Чешке Јан Влковски (Jan Vlkovsky), из Института за стратегијска истраживања Министарства одбране генерал-пуковник Милан Зарић, народни посланик СВМ-а Балинт Пастор и функционер ЛСВ-а Александар Мартон.

Након тога ИМБ је 12. фебруара 2010. године одржао конференцију у Суботици, на којој су као говорници, између осталих, учествовали: лидер СВМ-а Иштван Пастор, амбасадор Мађарске Имре Варга, представник Министарства одбране Србије, пуковник Катарина Штрбац, посланик и функционер СПО-а Жика Гојковић, и професор историје на Филозофском факултету у Београду др Никола Самарџић. На конференцији у Новом Пазару, 7. јула 2010. године, између осталих, говорили су: генерални секретар СДП-а Мирсад Јусуфовић, представник Министарства одбране Србије пуковник Сава Савић, и званичник Одељења за јавну дипломатију НАТО-а Урош Звер.

Повратак на место злочина у Варварин

Интересантно је да се највише „прашине“ у вези са овом НАТО лобистичком кампањом подигло у општини Варварин, када је изненада отказана конференција коју је ИМБ у сарадњи са Одељењем за јавну дипломатију НАТО-а требало да одржи 9. априла 2010. године. Из ИМБ-а су тада оптужили амбасаду Руске Федерације у Београду, да је интервенисала и затражила од руководства општине Варварин да се конференција откаже. Орхан Драгаш и Зоран Драгишић су медијима тада рекли, како је наводно, руски аташе за културу, Александар Николајевић Конанихин звао председника општине Варварин и „директно га уценио, рекавши да руски амбасадор неће доћи на обележавање 200 година Варваринске битке ако се конференција одржи“. Ове наводе тандема Драгаш-Драгишић, амбасада Руске Федерације у Београду је оштро демантовала. Сем тога, и председник општине Варварин, Зоран Миленковић (СПО) је тада изјавио да нико није вршио притисак да се конференција откаже.

Да НАТО лобисти Драгаш и Драгишић са својим НАТО менторима спроводе безобзирну кампању и да се не обазире на жртве, најбоље говори њихова намера да су били спремни да одрже конференцију у Варварину. А опште је позната чињеница да је реч о граду у коме је током 1999. године НАТО извршио монструозни злочин, када је на дан градске славе Св. Тројице зверски убијено 10, а рањено 30 људи.

Прекрајање истине о НАТО агресији
на Србију 1999. године и злочинима над Србима

НАТО окупација факултета

Сакривање истине о НАТО и ОВК злочинима над Србијом на Косову и Метохији 1999. године и правим разлозима агресије на Српју, на шта је Српска радикална странка указивала још 2008. године, настављено је на српским факултетима. Последњи такав случај забележен је на београдском Факултету за безбедност, где се студенти уче из књиге „Етика рата – хрестоматија“ аутора Драгана Дулић и Бранка Ромчевића у којој се тврди да је терористичка ОВК „продемократска група“ а да је агресија на Српју била „хуманитарна“ интервенција.

Србе пореде са Црвеним Кмерима

Анализирајући праведне разлоге за спољну војну интервенцију на суверен државе аутори књиге наводе:

„Ово је случај када држава не врши прекограничну агресију, него се, из било ког разлога, дивљачки окреће против свог сопственог народа, употребљавајући оружану силу у низу масакара против великих бројева својих сопствених грађана. Такви догађаји збили су се у Камбоџи и Уганди у 1970-им годинама, Руанди 1994. године, Србији/Косову 1998. и 1999. године и у Судану од 2004. до данас“ – стоји у уџбенику из ког се уче будући српски безбедњаца.

Да би читаоци боље разумели са чим то аутори спорне књиге пореде борбу против терористичке ОВК 1998. године и одбрану суверенитета Српје од стране НАТО агресора, довољно је рећи да је режим Иди Амина у Уганди одговоран за смрт 300 000 особа, да су у Камбоџи Црвени Кмери убили милион и по људи, да је у Судану убијено 250 000 људи, а у Руанди 800 000 људи. Сви други примери се односе на неспорни геноцид, па самим тим, према ауторима, произилази да је Србија 1998. и 1999. године извршила геноцид на Косову и да се „дивљачки окренула против сопственог народа“.

После оправдавања агресије на Србију, на следећој страни, аутори се бацају на одбрану ОВК:

„Продемократске групе, штавише, нису омеђене на ненасилан отпор. Самоодбрамбене групе или реформистичке снаге, попут РПФ-а у Руанди или пак елемената ОВК, могу се убројати у ове космополитске или демократске политичке групације“.

Премакло им је једино да објасне како се у тај космополитизам и демократију уклапа кречана у Клечкој, Радоњићко језеро и бројна друга стратишта Срба на Косову и Метохији.

Смешни изговори

Један од аутора спорне књиге, Драгана Дулић, тврдила је да не сноси одговорност за садржај уџбеника јер се у његовом писању користила књигом страног аутора „са чијим се ставовима не слаже“!

– Ни ја ни било који други аутор принципијелно нисмо овлашћени да вршимо исправке туђег ауторског текста. Уважена Мери Келдор је врсни познавалац безбедносне проблематике након хладног рата, нарочито када је реч о космополитском превазилажењу уских и острашћених етнонационализама и новој врсти ратова. Њен рад је познат нашој академској јавности и високо оцењен. С њеном квалификацијом ОВК се свакако не слажем, али то овде није битно, пошто она треба да брани своје ставове, а не ја – невешто је објаснила Дулићева за један дневни лист.

Међутим, ови наивни изговори не могу бити оправдање јер који би аутор у свом уџбенику пренео став другог ауто-

ра са којим се не слаже а да своје неслагање не изнесе макар у фусноти?

Почело на Правном

Кампања западних сила да се на српским факултетима прихвати терминологија НАТО бомбардовања као „хуманитарна интервенција“ и ОВК као групација демократских и легитимних бораца за слободу почела је марта 2008. године на београдском Правном факултету.

На скупу који је на Правном факултету, 28. марта 2008. организовао проф. Стеван Лиличић (исти онај који је 2000. године покренуо избацивање проф. др. Војислава Шешеља са Правног факултета) тадашњи амбасадор САД Мајкл Полт и француски амбасадор Ив Перне, затражили су да се из уџбеника „Међународно јавно право“ професора Смиље Аврамов уклоне текстови о злочинима НАТО-а над цивилним становништвом за време „Милосрдног анђела“.

Тада је Српска радикална странка прва реаговала на овај скандалозан захтев и алармирала српску академску јавност која се побунила против овог захтева. Иако се тадашња влада оглушила и на захтев да државни органи предузму одговарајуће мере, на основу Бечких конвенција, и протерају двојицу амбасадора, спречена је цензура овог уџбеника.

Међутим, оно што им није успело на Правном 2008. године, пошло им је за руком на Факултету за безбедност 2010. године.

Организована кампања

Иако су успели да окупирају делове српске територије, да не одговарају за почињене злочине и да успоставе марионетску власт у Србији, челници НАТО и ЕУ и даље нису задовољни. Они се неће смирити док не избришу сећање свих на монструозне злочине које су починили током уништавања Србије. Притисци да заборавимо њихове злочине у наредним годинама ће бити само кешћи. Последнице тога слушамо већ одавно на каналима са националном фреквенцијом, а често на државној телевизији, где се уместо агресије користи реч интервенција, уместо ослобођења Сребренице или Вуковара користи реч „пад“, да се прећуткују злочини над Србима и слично. Сада су на путу убијања истине на ред дошли и факултети.

Р. В. С.

Демократски упаковано колективно смакнуће

Монтирана приватизација „Монтаже“

- „Монтажа А.Д.“ – предузеће за пројектовање производњу и извођење термотехничких, електротехничких и хидротехничких инсталација, као угледно предузеће пословало је од свог оснивања 1949. године, не само по бившој СФРЈ, него широм Европе, СССР-а и Блиског и Средњег истока.
- Данас је „Монтажа“ власништво свог бившег генералног директора Момира Пајковића, коме су то омогућили Мирко Цветковић, Александар Влаховић и Ђорђије Ницовић. Први Пајковићев корак био је типичан за приватизацију у Србији – раднике на улици

Пише: Радован Вуковић

Острадању радника ове некада успешне фирме, штампа је извештавала јавност у неколико наврата, али ништа се није променило, надлежни нису помакли ни малим прстом. У нади да је правда спора, али ипак достижна, догађаје излажемо још једном, хронолошким редом. Још 1994. године „Монтажа“ је трансформисана у деоничарско друштво, када је и њена вредност процењена на више од 20 милиона немачких марака. У ту суму је урачунато и шест милиона марака купљених деоница запослених.

Од доласка ДОС-а на власт увелико се припрема приватизација свих успешних предузећа, па тако „Монтажа“, која је до тада пословала као деоничарско друштво, бива продата по специјалној одлуци, на још специјалнијој аукцији. Одлуку о продаји доноси Миомир Пајковић, дотадашњи генерални директор (од 1979. до 24. маја 2002. године), уз свесрдну помоћ Александра Влаховића, тадашњег министра за приватизацију, а уз банкарске гаранције „Капитал“ банке Ђорђија Ницовића. Процену капитала врши „ЦЕКОС“, приватна агенција Мирка Цветковића, садашњег премијера. Уједно и „случајно“, Цветковић је тада био и директор Агенције за приватизацију. Капитал „Монтаже“ који је до тада вредео више од 20 милиона марака, „ЦЕКОС“ процењује на бедна два милиона евра и тако Миомир Пајковић купује „Монтажу“ за још беднијих 600.000 евра. До власништва је дошао на поновљеној аукцији, пошто су на првој, волшебно, елиминисани сви остали заинтересовани. По потписивању записника, пред новинарима, Пајковић изјављује: „Нисам директор екстрапрофитер, како неки мисле, и то нису моје паре, него људи који верују у мене“. До данас остаје тајна ко су ти људи. Мање је неизвесно одакле му паре којима је купио предузеће, оне су сигурно украдене од запослених.

У то време миљеник режима, пошто је финансирао Де-

мократску странку, Миомир Пајковић добија послове у Србији и Црној Гори, на свим већим пројектима. На место генералног директора именује Миленка Милисављевића, свог дотадашњег заменика, у фирму запошљава своја два сина и даје им места тзв. оперативних директора, а на платном списку води још и многобројне саплеменике (како сам назива своје рођаке и пријатеље из Црне Горе). Пошто данас све зависи од његове воље, заиста је споредно што неки од њих не знају ни где је „Монтажа“. У процесу приватизације, Миленко Милисављевић без поговора извршава све Пајковићеве налоге и за то добија стан у Будви. Паре са објеката на којима се изводе радови, где су анекси уговора већи по неколико пута од самог уговора, завршавају на приватним рачунима Миомира Пајковића и са њим повезаним лицима, по разним егзотичним и мање егзотичним дестинацијама, као што су Кипар, Шпанија, Швајцарска, Италија, Аустрија, Црна Гора итд. Запослени примају какве-такве плате све до 2006. године када почињу полако да касне, а рок од пет година, на који се обавезао и за који је надлежна Агенција за приватизацију, неумољиво тече. За то време, завршни рачуни „Монтаже“ се штимују – приказују као позитивна нула или благи плус.

Од 2008. године почиње права агонија запослених, а на вапаје гладних радника, руководство се не обазире. „Монтажини“ радници завршавају започете објекте у Србији и Црној Гори и почињу изградњу аеродрома „Адлер“ у Сочију (Руска Федерација). Вредност изведених радова износи преко 20 милиона евра. Радници не примају плате од јула 2008. године, а паре из Русије се доносе у коферима и даље им се губи траг.

Све ово се ради са циљем да се целокупна имовина „Монтаже“ прелије у приватне џепове а запослени оставе на улици, без егзистенције, без перспективе и без икаквих људских и грађанских права, уз прећутну сагласност актуелне

власти. Радници су се обратили свим надлежним институцијама: Полицијској управи града Београда, Јавном правобранилаштву, Јавном тужилаштву, Министарству за рад и социјалну политику, Девизном инспекторату, Јавном тужилаштву за организовани криминал, Верици Бараћ, Скупштини града Београда, а и градоначелнику Драгану Ђиласу, Републичкој скупштини, свим инспекцијама, и то са потпуно јасним смерницама и комплетном документацијом. Обраћали су се и новинарима, који су обично образлагали да ће остати без посла уколико нешто објаве. Има и бизарних примера. Тако је новицар „Правде“, Башовић, обећао објављивање текста на ову тему, али му је поклоњено летовање и сутрадан је отпутовао не објавивши ништа. Тако се држава обрачунава са криминалом и корупцијом!

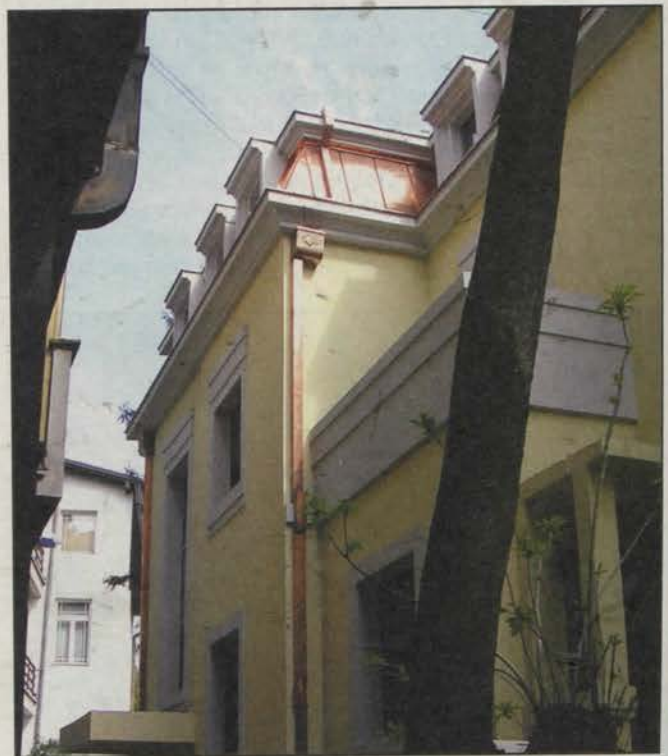
Уместо било какве реакције државних органа запослени у „Монтажи А. Д.“ су добили стечај, очигледно монтиран од стране Миомира Пајковића и његовог ујака, бившег председника Привредног суда Кљајевића, са саучесницима Миленком Аврамовићем, бившим финансијским директором КМТ „Трудбеник“ у реструктурирању са (потраживањем дуга из 1982. године) и садашњим власником фирме „Феропонт Москва“.

Стечајни управник Михаило Коруга на све начине покушава да прогласи банкрот, не сагледавајући целокупну ситуацију и процену приватне имовине Миомира Пајковића коју је годинама стицао као паразит у „Монтажи“, као и проверу његових рачуна у иностранству и њему блиских лица, иако је добио од запослених радника документацију која га на то обавезује.

Очигледно је да ће свакодневно пријављивање лажних и правих поверилаца, вишеструко премашити вредност „Монтаже“, тако да ће радници бити истерани на улицу. На пример, извесна консултантска кућа из Аустралије, за своје услуге потражује 360.000 евра. Такође, Миомир Пајковић, као већински власник „Монтаже А.Д.“ како наводи стечајни управник Михаило Коруга у свом економско-финансијском извештају, продао је сам себи други и четврти спрат зграде у Косовској 39, односно предузећу „МАЛУВА“ чији је он власник, а генерални директор Миролуб Пајковић – његов син.

Ово су очигледни примери криминала – организованог у више појавних облика, а у спрези са деловима актуелне власти. Реч је о еклатантном примеру диктатуре, о кршењу уставом загарантованих права као што су право на рад, на живот, право на јавну реч.

Овако бестијална отимачина је права дискриминација која граничи са масовним убиством, јер шта је друго отимачине имовине и избацивање на улицу, него покушај убиства. И још увек лицемери ову власт зову демократском.

Народ који заборавља своје жртве осуђен је да буде жртва

Народ прохујао подземним водама

- *Најмонструознији геноцид у историји човјечанства извршен је над прекодринским Србима у Другом свјетском рату, али он није званично заведен у аналима Уједињених нација као што је случај с геноцидом почињеним над неким другим народима. Да трагедија буде још већа, ни ми Срби као народ нисмо прогласили Дан геноцида који би нас барем једном годишње подсећао на приближно милион и по звјерски побијених невиних сународника. Да смо то учинили на вријеме, можда бисмо предупредили деведесете године двадесетог вијека и избјегли наставак геноцида и најмасовнији изгон у Европи послје Другог свјетског рата. Крајње је вријеме да се дозовемо памети*

Пише: Петар Н. и В. Штиковац

Идеје о „новим“ свјетовима рађају се из наслага разноликих искустава која, на савремену историјску сцену, изводе меандриране тјескобе већине, да би се сви „гријали“ на ватрама револуционарних трења – или се намећу непосредним интересима група или појединаца када се поново, у једној другој варијанти насиља, сви заједно нађу у пауковим мрежама самовоље недодирљиве мањине. Обично су то људи који су политичком сјетвом демагошких осјевина на плодној њиви људског наивлука већ осјетили „предности“ доминације над онима преко чијих су илузорних очекивања постали „миљеници судбине“, а стварне сјецикесе туђе воље – најчешће и најчешћи грешници времена које их је изњедрило.

Уколико су владајући системи репресивнији, а такви су, безмало, обиљежили читаву историју људског рода, утолико се ропско подаништво већине, пропагандним насиљем владајуће моћи, намеће као најбољи могући „слободни“ избор њихове већинске воље. То је базична матрица свих оновремених тиранида свијета, које свој континуитет трајања дугују привидним свлаковима као манипулативном ослонцу, који успјешније од отвореног насиља чува стварну суштину тоталитарних режима. Свако „ново“ издање старе власти још беспризорније и темељитије копа и црвоточи по јаловини људских слабости, које упрежу под кола властите моћи. Данас је то свијет који је материјалном екстрапрофитерству подредио све, потиснуо друге видове и садржаје живота – и већ се тим једностраним одређењем „легализира“ законитошћу сверазарајуће модерне хорде, која све теже прикрива свој геноцидни карактер планетарних размјера.

Воља за моћи удаљава човјека од слободе коју под сљепилем, колико неограничених толико илузорних амбиција, тражи тамо гдје је не може наћи. Тражи је, не само мимо Бога, већ и против њега. Што је човјек даљи од Бога, и слобода је даље од њега.

Терор екстрапрофита темељно је пољуљао етичке принципе живота, у којем су шопинг центри постали једини храмови дивље мисли неолибералног безумља, на чијим рекламним паноима нови „иконописци“ свијета, умјесто бијелог анђела Милешеве, недужном људском крви осликавају „милосрдне анђеле“ таме. Преко погаженог људског достојанства, силници свијета лажно сузе над жртвама сопствене похлепе, како би лакше порекли право живих на своју личну и националну препознатљивост.

А зло пушта све дубље коријене. И давно је почело са „ослобађањем“ Једног „гроба“, да би већ данас „ослободили“ планету од његове ријечи и њеног двомилиенијског животног утемељења.

(На западној страни овог планетарног заточеништва слободе, ништа ново што се од тог времена толико пута није поновило, и сваки пут, са трагичнијим посљедицама. Некада, уз топот коњских копита, некада уз ритмове „лимених добоша“, данас уз заглашујућу буку „милосрдних анђела“ – увијек под чизмама исте корачнице – као из суве дреновине циједе се сузе овога свијета. Иза свих остају непрегледна гробља чији су главни гробари, бар од половине једанаестог стољећа, римске папе – једнојајчана браћа из Јудина родослова).

Сумњичењем и релативизацијом крајњих истина, уследио је све дубљи човјеков пад. Наџао се огољен, сам и напуштен пред суровим изазовима у којима се, мјером којом се отуђивао од Бога, још брже препознавао у злој судбини властите немоћи. Био је то крај пута, од посрнућа до злом „ослобођеног“ човјека, гдје је сваки пут био даље од слободе, а ближи стварном ропству. Човјек је доспио у онај временски простор, у којем је моралним падом платио цијену побуне без „разлога“, која је суштински била само његово бјекство од слободе. Из сопственог заточеништва, из драме које је допао, човјек може изаћи на исту раван са својим творцем само као живи одсјај његова духа, као богочовјек – боголико биће од његова највишег повјерења – који ће наћи своје мјесто у свијету ван господства ствари. Без тог су-

срета са собом и Богом, све би остало као што јесте – остаје човек можда и са људском душом, али без савјести, остаје људско друштво, али без морала. Ако човек занемари, а потом и одбаци свој духовни живот као своје једино трајно власништво и најважније добро, ако му савјест обамре, морал се изопачи, онда својим узалудним животом – под који су содома и гомора већ подбацили „крила“ својих порока – још узалудније „темељи“ свој Скадар над понором општег људског пада. Узалуд је све, јер му „из срца излазе зле мисли, убиства, прељубе, разврат, крађе, лажна свједочења и хуле“ (Јеванђеље по Матеју). Живот постаје неподношљиво бездушан, а у таквом свијету прва жртва је људско милосрђе, гдје најпониженијим нико више не чује ни плача ни молитве.

Све нас чешће и свеобухватније походи зло вријеме, које једино нуди „слободан“ избор ропства. Свијет опасују „невидљиве“, вишеуланчане и све чвршће зидине планетарне бастиље у којој су паукове мреже лажних илузија владајуће политичке интриге најмоћнији окови слободе.

Уз Европу или уз Христа

„Будућност човјечанства (је) у неизбјежној вези с православљем“ (св. вл. Николај) и зато злодух Запада отклања и ту наду најавом, да је након пада комунизма, на реду обрачун са православљем.

Текућа истрага православља је „крајњи“ ископ имена Христова из његове куће коју је, сопственом жртвом за спас свих, подигао на тврдој стјени вјере. Стрелице „нових“ крсташа у походу на ријеч која бјеше на почетку, пљуште по православном духовном крову – првој духовној „барикади“ у одбрани Христова трона. „Моралом“ новог „врлог“ свијета подрива се Божији храм у име оних, које је он већ једном из њега тјерао бичем.

Православље је прва и посљедња нада овог свијета, јер је божије утемељење небеса на земљи, вјера која љубављу препознаје божији склад којег ремете зле силе у пролазу. То је нада у свијет у којем би се земља препознала у небу, а човек својом боголикошћу потврдио себе као божије створење од његовог највишег повјерења. Тим сусретом земље и неба, човјека и Бога на орбити православља, нестају анимозитети поникли из амбивалентних сучелица које прате људски род са свих заблудјелих излета у којима су Богу окренута леђа.

Православље је вјера чији дух одржава спону људске духовности са вјечном истином преко које препознаје слободу у божијем окриљу.

Страдање прекодринских Срба подстакнуто је незајажљивим прозелитским наканама Ватикана, које на рубним додирима с православљем остварује монструозним злочи-

нима, да би данас, тај прогон православља, у спрези са глобалним амбицијама неолиберализма, добио универзални карактер.

Пресушују нам традиционални кладенци живота, из народне тканице одасипају се златне нити националног идентитета, па нам превјера постаје пожељна препорука, а издаја отаџбине и порицање наслијеђених вриједности које су нас одржале и у горим приликама него овим нама досућеним – мјере се и награђују највишим чином „новог“ патриотизма. А „губљење националног идентитета је највећи пораз једне нације“ (С. Милошевић) у истом оном значењу као што и „... послјије изгубљеног језика, нема народа“ (Ст. Немања).

Што нам је зла углавном су то наноси западних запуха, али оно што теже пада, је упорно порицање Запада својих стечених грехова. Изнад тих неспокоја лебди стално упозорење св. вл. Николаја: „Хоћете ли уз Европу или уз Христа?“ Уважавајући сва неоспорна историјска искуства, ваља се приклонити мудрости великог духовног пастира „... нека нико не буде ван Бога и ван себе, да нас не би поклопила језива тама туђинска са лијепим именом и шареном одјећом“.

Преци су нам живјели сва ивична искушења ових простора, увијек као људи, јер „прави човек трпи ударе и не пада; он презире смрт, не дрхти и не боји се од ње, нити жели ништа сувишно“ (св. Јован Златоусти). Та челна истина казана језиком нашег времена, још одражава човјека у раскораку на његовом судбоносном раскршћу „... или да у живој борби сагори или да се на ђубришту удави“ (М. Горки). Људски избор одређен је мјером којом приврженост Христу прихвата и његову патњу, да њоме превазилази страдања свијета, за која и сам није без одговорности.

И док Европа по свим шавовима ломи оне који су једино снисходљиви пред правдом, истином и слободом – скрушени пред Богом – дотле и сама постаје сужањ тамног потпалубља америчког носача „милосрдних анђела“. Ту човек живи у лажној нади да „мијења“ свијет, а једино је у прилици да мијења само хошак кавеза, вукући за собом и свој колац и ланац. У том мраку разума и одсутности вјере, сталне жртве историје, двадесетог вијека и поготово, улазе у двадесет прво столеће Христова живота као целати, да би стварни и стални злочинци своју историју бешчашћа наставили и даље као вукови, али овај пут у јагњећој кожи.

– Не копа се око ножем, већ људским сљепилем –

„... биће посљедња превара гора од прве“.

(Јеванђеље по Јовану)

Дубинско етничко чишћење

Хрвати ће још дуго ратовати са Србима, поготово тамо гдје живих Срба више и нема. Ратоваће са онима у безданкама гдје су Срби и најбројнији. Док су живи поклекли, мртви пружају најжилавији отпор. Оне који су клонули, прије смрти живе сахрањују испод буса промјењене вјере и нације, лакше им замећу трагове, јер што крвљу нијесу удавили, то ће угушити лажним обећањима.

Земљотреси се рађају у дубинама планетарних њедара, а посљедице су видљиве на њеној површини. На ватиканском тоцилу оштрио се и оштри нож у хрватској руци, испод којег се, само у претходном вијеку, потоцима одлијева ла крв Светосавског народа, посебно оног са вјерских „међика“.

Најпрепознатљивији, темељни камен хрватског идентитета, је у свеукупном порицању сопственог „подријетла“ који иде до најдубљег изора не само историје већ и свијести, гдје конвертити крајњим антисрпством праћеним масовним бестијалним злочинима, настоје заборавити, побјећи од проклетства властитог вјероломства.

На другој страни, крајишки Срби тешко се мире са очигледном истином, да су Хрвати већином, а не својим мањим дијелом, стални драговољни веслачи на свакој галији, сваког и свих српских непријатеља. Док Срби за своја пострадања оптужују сами себе, Хрвати након почињених масовних злочина одбацују сваку кривњу, јер су изгубили осјећај стида, кајање им је страна, а гријех непознат. Па ипак, за сва времена остаје истина, да су „једине двије државе у којима су Срби масовно страдали, биле Павелићева и Туђманова, поглавникова и врховникова“. Из њих „Срби нијесу бјежали од добра него од зла“ (Ј. Мирић). „То је резултат насртаја 'најстаријег' еуропејског народа и признате државе приликом напада на заштићену зону“ (С. Ливада).

„То је цјеловито етничко чишћење које обухвата чишћење повијести, културе, знаности, али и грунтовница, чишћење на разини топономастике и ономастике... Радикално је очишћен и језик, а и морају измишљати повијест по мјери садашњости. Дакле, нијесу само чистили садашњост, него и прошлост. Тако се догодило да је нестала она средина из које су људи протјерани а да би се у њу могли вратити.“

По бруталности изгона, масовност и реална стрепња неповрата, створила је од избјеглица нову социјалну категорију наших простора. То је невина жртва обескуђених, обесправљених, осиромашених, осакаћених, обездржављених људи, ... постадоше бројеви којима се манипулира, који ходају не знајући гдје ће стићи и гдје ће завршити судбину... То су људи којима је отето природно право, имовина, завичај, достојанство, понос – одреда обешчашћени до губитка идентитета и самопоштовања. У држави гдје масовно пропадају људи, природније би било да пропадне држава, јер – озаконјени злочин највећи је злочин“ (Ж. Пуховски).

Предсједник хрватске владе 2009. године каже: „Хрватска је поносна на 'Олују', вјероватно због испуњења „тисућљетног хрватског сна“ што она „има бити земља Хрвата и никог другог... и да је очистимо од Срба“, како је 1941. говорио М. Жанетић.

Историји је непознат, ако је уопште могућ, онај вид цивилизацијске „дресуре“ којом би се могла уклонити дуго стицана геноцидна склоност у највећем дијелу „(С)лијепе наше“, поготово у оном широком појасу према православном становништву.

Народ којем је „истина“ текућа, дневнополитичка, прагматично-употребна „вриједност“ и онда када обмане Правду, неће избјећи неподмитљиви суд историје.

„(С)лијепа наша“ – кланица српског народа

А у „(С)лијепој нашој“ чим ојача водостај српског живота, по закону спојених судова, на Крајину се спушта језива тама вартоломејске ноћи великог злочина. Поново се отварају безданке пуније јаука српске беспомоћне нејачи него таме, а ријеке јој теку богатије лешевима несрећних Срба него рибама. Убити, покрстити, протјерати – затрти материјалне трагове једног народа, који их је само добром задужио – одувјек је био неупоредиво лакши посао од затора духа недужних жртава. Јер, никада прогнаник из завичаја није побјегао и од самога себе: нема цркве, остало је црквисте; нема куће, остало је кућисте; нема Срба ни њихових гробова, остале су пренасељене безданке; нема српског имена, остао је Срб са иним топонимима који чувају искру у камену. Док је дух слободан, а њега ван те одреднице и нема, небо ће исквијати ланце за нечисте савјести „убица у божије име“, за све оне који су у свакој даатој прилици испољавали и потврђивали своје геноцидне намене.

Ендехазација је била кланица српског народа, а Хрвати (без ријетких, али равнодушних изузетака) њени ревносни посленици. Усташе – „убице у божије име“ – најтврђе каље-

на оштрица католичког мача на дохвату православног града, чији острашћени и бестијални масовни злочини над ближњима, имају и своја изворишта из тамних пећина конвертитске (под)свијести. То и такво хришћанско „милосрђе“ усташа, одређују и усмјеравају подземни ватикански токови његове планетарне интриге. Упрежући хрватски народ под кола католичког вјерског фундаментализма, ватиканска искључивост посебно према свијету православља, подстакла је и до неслућених размјера развила у том народу најниже пориве зла. То је онај широко пробуђени ментални простор „малих разлика“ у коме су покољи православљаца под благословом католичких свештеника са круницом око врата, „заштићени“ опростом гријехова, јер „Религија је основа која покреће усташе“ и зато „... уништавајте их гдје стигнете, а благослов нашег поглавника и мој неће вам узмањкати“ (М. Жанетић).

Ватиканска злоупотреба једног гранично разапетог народа међашњих искушења, одредила му је судбину дубоко несрећна свијета, који је континуирано гуран у злочине без повратка. Злочиним и за сврхе злочина, створена је једна вјештачка нација у држави Хрватској, која је видно повлаштено, али и редовно злоупотребљавано чедо Ватикана. Изаћи из ватиканских катакомби зла у пеленама натопљеним крвљу невиних, не бива без болести, која додатно терети народ изложен потрици најтежег данка за којег историја болести зна – данак који сакати савјест и пустоши душу. То је држава због које је хрватски народ на себе навукао злогласна национална обиљежја, под којима остаје трајна „срамота католичког свијета“.

„Рјешење“ српског питања по расној теорији Анте Старчевића

На ватиканским траговима који су оставили дубоке посљедице у хрватском друштвеном муљу, указују се први аутохтони хрватски биљези расне теорије, којом Хрвати једино могу потврдити да су најстарији еуропејски народ. Родоначелништво теорије расизма припада прије Хрватима него Нијемцима, јер је Старчевић знатно старији од Розенберга. Првенство припада Анти који наукује да „нечисту пасмину (Србе) ваља тријевити и истријевити по расним законима...“, а „окончава“ се временом младе хрватске демократије, оним мужевима „(С)лијепе наше“, који се клањају више папи него Христу, који знају да „увјек ће се наћи начина да га се (српски народ) успава и смјести у кавез гдје му је мјесто“. Што рећи о ватиканско-фашистичком јарму на изору „независне“ хрватске бразде – о Туђману и Месићу – гдје је усташлук „антифашисте и демократе“ овог другог тељига, исписан дубље испод коже, него што је то нескладним политичким бојама тоталитарних идеологија, наказно истетовиран врховни хрватски скарамуш.

Срби су народ, којем, до самог себе, не требају други непријатељи, народ који својим укупицима олакшава посао, јер их ни ратна искушења не држе дуго заједно, а већ прве смутње „мира“ непомирљиво их растурају. Том осојном пречицом заборавља 1941. Србе је претекла и у засједи сачекала 1991. И овај пут „... наш приоритет је да истјерамо четнике (читај Србе) из Хрватске“ и том приликом „не треба остављати свједоке и не треба узимати заробљенике“, како је то „визионарски“ предвидио „демократа и антифашиста“ који је „ликом и дјелом“ сачувао сву аутентичност свог крапинског „подријетла“.

Олујни досег „уљудбене хрватске демократије“ у „рјешењу“ српског питања у Хрватској, дошао је на крилима анемичних и духовно флуидизираних Срба – масовних физичких ликвидација од усташа А. Павелића и сјече са леђа највиђенијих српских глава од стране национал-шовинистичког, „свиленог“ комунисте В. Бакарића. Павелић је пре-

Геноцид над српским народом

ко католичке цркве у Хрватској дио Срба покрстио, Бакарић их је преко хрватске интелигенције и њених институција (укида им право на језик, писмо, школе, културне организације...) понајприје денационализирао, а онда добрим дијелом привео асимилацији. Тако су Срби између два хрватска гвожђа са исте ватре, а увијек преко хрватске прокустрове ложнице, већ одавно били сврстани у прогнаничке колоне које су чекале на дуги усиљени марш.

Ни једни ни други никада нијесу бројили мртве Србе. Када су то и чинили, крајишких Срба није било ни на овом ни на оном свијету, јер им је број, за потребе „нове повијесне збиље“ у плетеници њених будућих контраверзи, „научно“ утврдио Павелићев идеолошки повјереник у Брозовој генералској униформи.

„Хрвати су ратовали за етнички чисту Хрватску“ (Д. Ђошић), а протјерани Срби и данас вјерују да су њиховим прогонитељима потребнији видари него судије. И хвала им на тој небеској ширини, јер тамо гдје правда не вриједи за све – нема је за никог и због тога ваља се надати да и гробаре, неко и некада, мора привести „к познанију права“.

Хрвати су „очистили“ Аугијеву шталу – „(С)лијепу нашу“ – протјерали су оне који су је одржавали, да би „пространије“ било онима који су себе обрукали и за сва времена укаљали.

Сахрањени прије него су умрли

„Ми смо надземни одјек подземног јаука“
(П. Ш).

И када „прође“ вријеме великог злочина, када се каме врате у каније, када се бар дјелимично приведе заборава оно што се без кајања не смије опростити, а у име будућности никада заборавити – када „нема“ докоља – Срби Крајине настављају свој наклати живот испод сјена „зарђалих“ кама.

Страх од оног што је било, а остало „највећом тајном двадесетог вијека“ (С. Милошевић) – некажњено и некајано – домогло се и утонуло у саму коштану срж, укопао се у ровове памћења, постао животном мором која пустоши и разара и оно што је остало од недоклана живота. Ту се живи условним рефлексом обликованим црним искуством трагичне прошлости.

Од времена чувара царских граница, па до данашњих дана у којима још једино мртви Срби спржене Крајине, под чврстом опадом држе „савјести славодобитних“ Хрвата, теку дани патње, гдје, у сваком од њих, „зло је мучно садашње поднијети/зло нас бивше пече у памети/будуће већ једе нас/јесмо л' без зла који час“? (С. Мркаљ).

Докољима претекли Срби Крајине су живи лешевеи – остатак замора усташких кама – сјене које на леђима „носе своје мртвачке сандуке“, као историјом досуђену попутвину – као стални рефрен смрти који их прати и опомиње да, без окајања злочина, нема живота ни међу преживјелима.

Овај свијет је слијеп пред истином, глув на дозиве божије ријечи, нијем над патњама ближњих. Овај свијет је слијепоглухонијем пред властитом судбином, јер му незаситне похлепе спаљују крила да би се могао сјетити неба изнад себе, и већ тим забравом ову угашену звијезду изводе из божије орбите, једино могућег опстанка. Препуштена коцкарским страстима својих најотуђенијих изданака, она постаје опште сметљиште – загушљива морална каљуга – зборно мјесто свеопште људске патње, гдје је трагично осјећање живота њена једина извјесност. У том свијету, на испружене дланове изгубљене наде овоземаљског српског станишта пресвученог сјенима самозатора, још једино могу да капљу залеђене небеске сузе незнања.

Обикли Срби Крајине да под наканама туђег лукавства и властитог националног немара, испод својих крила увијек грију шврачије насаде. Народ лишен прошлости и ус-

краћене будућности је само још несахрањен народ садашњости. Ту мртве душе прате живе лешеве и у сеобама и у диобама, остављајући плитке трагове и на ратном и на мирнодопском пепелишту јединственог српског згаришта.

Крајишким Србима, и онима од живог сјећања, и онима од пожељног „самозаборава“ – заједно изгубљеним у лавиринтима историјских кртичњака – понајприје се губи сваки траг међу онима који су њиховом историјском усуду први широм отворили врата подземног свијета. Они најупорније и најсвеобухватније поричу сваки траг постојања својих жртава, и тако истим ралом несреће још дубље браздају сопствену с(а)вјест чије несагледиве урвине још једино „могу“ и „премошћују“ новим злочинима.

(Поглавник НДХ својевремено је премјеравао и утврђивао капацитете безданки, до њих трасирао и градио прилазне путеве, а врховникови социодемографи у миру су припремали све релевантне податке, за ефикасно етничко чишћење у наставку давно започетог рата. Хрватским поводњима зла, крајишки Срби – поновљеним издањем по злу памћене хрватске државе – стекли су и додатну „милош“, право на вјерско и национално самоуништење. Она преостала трећина, у „коначном“ рјешењу српског питања у Хрватској, тече под широким благословом католичке цркве „драговољним“ покрстом остатка остатака православног народа у Хрватској. Броз је забетонирао безданке и тако их прекрио „забравом“. У нашем вакту, доврховник С. Месић – главни пословођа српских гробљишта – преко српског имена положио је отровно и трајније цвијеће зла српског самозаборава. Он је давно, уз наклоност читавог „слободољубивог“ Запада (цивилизације већ одавно ровита морала), „демократским“ покровом прекрио не само мртве, већ и случајно преживјеле Србе. Тишина и мук непостојања, постао је њихов једини глас.

Завјерама нестали, завјерама их и мртве прогоне.

Тако је „апсолутна“ празнина постала њихов једини историјски трезор памћења.

Крајишке Србе прогутале су и „пронијеле“ понорнице историје – из памћења преведени су у таму заборава – одакле их њихови „недужни“ укупници једино „враћају“ међу живе као злочинце, како би „убице у божије име“ наставиле живот недужне жртве.

Вријеме је показало, да је богобојажљиви народ Српске Крајине лакше било аметице истријебити, него трајно уклонити трагове његова постојања у „(С)лијепој нашој“. Каме не затиру дух једног народа, јер он, као и људска душа, припада небу. Неуништивне су и његове мошти, јер су предубоко под земљом. Колико год да су претваране у стрвилишта, дотрпаване смећем и отпадом, миниране, преораване, бетониране, немогуће их је изорати. Не може их затрпати никаква лаж, мржња, искључивост, сљепило, јер их дубоко под земљом разносе подземне воде, и тако замећу трагове испред оних који би их дали огњу своје изгубљене свијести. Деси ли се да их спале, оне прелете у свице и роје се око врачарског светосавског пламена, послије Бога, јединог српског свјетла којим гледа и себе и свијет око себе.

Оно што је било, никада не губи трагове постојања. Што је историја из својих бисага расула, а нечисте свијести „затиру“, попут расутих капи истине окупља књижиште моћног митског слапа и урезује у камен трајног памћења. Ти отисци духовног живота, ма колико их год терор времена уклао, диктати историје флуидизирали, колико год животним немаром обрастали густом тамом заборава и зломишљено коровљени – када нам се чини да нема јавке на наше зовке – увијек се јави „минули“ свијет језиком будућности. То је нада којом живи постају спона између „прошлости“ и будућности – између земаљских неспокоја и очекиваних небеских обећања.

Сјећање на масовно страдање невиних наше је морање

Ваља живјети у пркос смрти и времену у којем знамо „да је земља јака и небо вјечно, а човјек слаб и краткорочан, ... да је овај живот ствар мрачна, која се састоји од неправилних измјена гријеха и несреће, да живјети значи слагати варку на варку“ (И. Андрић). Ваља живјети, како би животу омогућили да у своје име и у име будућности, проговори истином. У том свијету, уз стални данак у најљепшим главама, ваља нам се скућити, подићи град чије бедеме неће рушити духови безданих ноћи, нити подлокавати „криве ријеке“ историје балканског вилајета.

Спали смо са ногу потуцајући се за туђим стадима, „уморни смо од муке самотника, стално под чобанском кабаницом носећи свој мангал за вратом“.

Ваља се сјећати како би избјегли судбину галиота у тамном потпалубљу ватиканске галије, и лицемјерју њеног „непогрешивог“ кормилара, који је у гордој жудњи да се домогне божанске моћи досегао „почасти“ сатане.

Преживјели смо стријеле свих историјских невоља иза свог духовног штита у којем су „историјска и религиозна свијест дубински повезане (епицентрална суштина светосавља – пр. П. Ш), скоро идентичне“.

Смрт праведника је обећање васкреса и зато страдање недужних није узалудно, јер само људска патња држи отворена врата наде. У времену општег српског суноврата сјећање на масовно страдање невиних је задато, оно је наше морање, утолико прије, јер су Срби на старом путу да сва своја пострадања препусте забораву. Гдје је тако онда је жртва већ осуђена, да сама на свој образ упише грехове оних које су други учинили њима самима. Да тако не би било, морају остати у бразди свога језика, своју наду темељити на крилима своје вјере, безумом патњом као живу рану носити своје недужне мученике, а у њедрима своје духовности препознати и чувати све своје свете. Било би то очовјечење јунаштва – био би то пут од земље до неба – преобразба јунака у хришћанина, човјека у богочовјека. Тако ће оно на земљи изгубљено на небу бити нађено. И зато код мученичког српског народа – народа неба – не завршава се све са гробом. Само тако свака српска глава која расте из коријена слободоумља, неће расти испод сабље новог злочина – злочина над злочинима у којем „славодобитни“ Хрвати своје злочине оправдавају, јер мртви Срби не проговарају.

Док католицизам (посебно у „(С)лијепој нашој“), не стане прије иза Бога него римског папе, дотле ће, док год буде Срба у Хрватској, бити и усташа. Уосталом, нема усташе док га Српкиња не роди. Конвертитство је извориште најмонструознијих злочина које историја срама носи на свом лицу. Обраћеник је татула – најомиљенија папска биљка – коју ватиканско лицемјерје најуспјешније гаји на хрватској њиви плитко протртој преко шупљих планина пуних јаука без одјека. То је злочин којем једино Бог може да суди.

Крајина је згуснут простор мучеништва

Живот прогнанника је под сталним искушењима – вјечна прозивка невоље, коју на својим леђима и у души, најистрајније носе избјеглице. Прогнаници су, по српском историјском усуду, стални *corpus separatum* ових простора који лута од изгубљеног прага домовине до притворених врата отаџбине – од бијелог до белог града, а најчешће завршава у широкој и неповратној провалији свијета. То обиљежје је издвојености материјално опљачканих прогнанника, још више пустоши њихову духовну и аутентичну културну попутвину.

Плазајући се трновитим стазама од немила до недрага, од презира до понижења, провлачећи се и кроз иглене ушице наде у потрази за својим мјестом под слободним

сунцем, коначно и у својој ојађености схватају, да их неће ни тамо гдје су поникли, ни тамо гдје би некако и обикли – ни тамо ни амо. Колоне прогнаних и обескућених Срба још се повлаче испред хладних шалтера, још неосјетљивијих „кројача“ њихове судбине. Оне ријетко усправне понижавају, клонуле обавезно презиру. У име муке тих немушних сјена гласе се они, који су им трасирали путеве без повратка и они, који им и данас одржавају неодливену прогнаничку сузу у оку.

Срби Крајине, од када су под тим несрећним именом, увијек су нечији надничари, под сталним данком у крви, и у чијем год најму да су, само су на ископу сопственог гроба. Крајина је згуснут простор мучеништва – стрјешњена живота и масовне изгубије. Из ње су се одлијевали потоци крви у поноре, али је и нештедимице напајала сливова слободе и оних који су јој иза леђа, често и удружени, масовно отакали живот. Доносили слободу другима, а сами ван њеног домаћаја коначили.

Крајишнике који су измакли новој експлозији докоља, Хрвати докрајују глумим барутом, па их и данас сустижу, прате и прогоне поруке вуковарског летка: „Убиј тихо, полако, али не и њежно“. Понижавај, прети, покрсти. Избриши трагове. Затари.

Несреће које су са собом понијели у прогонство, допуњују се и дохрањују новим искушењима пред којима узмиче воља за животом, на који, неки од њих, опхрвани незнањем, неријетко дижу руку. Већина њих, ма гдје год да су се нашли и било како да су се „снашли“, остају у оковима стрепње у којој „... има неко доба како ме... освоји црна слутња: видим неку ноћ, прохладну, са звијездама од леда, кроз коју ме одводе незнано куд. Ко су ти тамни целати у људском лику?“ (Б. Ђопић). То су они који су већ једном, у вријеме нашег дјетињства, били на мјесту злочина. Враћају се „новом“ исуканом сабљом тврдо каљеном на ватрама лажи и зато „може сјећи наше мјесечине, насмијане зоре и тужне сутоне“ (Б. Ђопић).

По бројности недужних мученика који се никада нијесу питали како живе, већ зашто живе, који „се у гријеху кају, у несрећи себе криве“ (св. вл. Николај), који, на своју несрећу, често мисле „да је потребно и ђавола окадити“, крајишки Срби су заиста народ неба, а Српска Крајина престоно мјесто српске патње.

И данас, када је „Олуја одувала сав српски смрад“, судбина Српске Крајине, као и вјековним мукама распетог Комета – стамених предстража граничног Српства – у овом свијету тешко обољелом од вишка моћи, мртве правде и згажена морала, сведене су на двије тугом оковане каријатиде туђих кућа на српском кућишту, али без Срба.

Геноцид над српским народом

„(С)лијепој нашој“ Бог подари раскошну љепоту шареног ћилима, а „непогрешиве“ римске папе, народу по којој земља доби име, узеше душу. Под тежином гријеха народа изгубљене душе, лијепа земља постаде земља шупљих планина у чијем подземном свијету живи српски јаук до јаука, а на њој, која не прима ни мртве Србе, умире и посљедњи блиједи јаук од јаука.

Свако вријеме има своје људе и нељуде. Ваља вјеровати, да се увијек мора наћи неко ко може и у овом времену опште безљудице подложити ватру наде, која ће отопити ледом себичности оковане људске душе, згријати наду, јер је она прва која отвара врата будућности. Да их, у овом мрачном окрјаку планетарног вилајета, не би докрајчиле вучије глади империјалних покуда западне „демократије“, Срби се морају, прије него за своје, молити за здравље православне Русије. Та велика духовна крчевина православља опстаће и без нас, али ван тога славенског озрачења, историја ће светосавски народ једино моћи наћи и „препознати“ међу јањичарима ислама или бурлацима католичких галија.

У православно јато, светосавски голубе, да ти се кроз душу не би саставиле вражије канџе „милосрдног анђела“.

Ехоцид

„Ријечи... које не ударе у небо, остаће без еха...“
(св. вл. Николај)

Српски народ, у оном што се иза брда ваља, препознаје своју трагичну прошлост као отворену живу рану преко старих ожиљака. Угарцима са огњишта старе распретане мржње пале се ватре „заборављених“ неспокоја. Поново се отвара рана до ране, пада рана преко ране, а и из свих отичу посљедње капи наде. Живот нам се поново „отвара“ испод препознатљивог голубијег неба насилно умрлих душа, поново смо, вођени туђим бијелим штапом, нагазили на туђи шарени ћилим, подвалама престрт преко старих безданки.

Крик смрти предака као ехо је досегао вријеме и узалудан живот њиховог потомства. То је ехоцид – дјелимично одгођено истребљење једног народа, злочин са задршком – у којем остаци остатака недокланих скончавају под усовима сувог докоља, под зарђалим камама „мира“, без видљивог пролијевања крви. Злочини „прошлости“ нагризају и богаље садашњост са које се сва изворишта историјског зла слијевају у тамне поноре „будућности“. То је ехо неупокојених злочина који онима што су дотакли окрњену слободу и данас наплаћују мучну свадбарину и тешким данком неизвјесности окивају оне још нерођене.

У „(С)лијепој нашој“ зле слугње испиле су посљедње капи наде. Ту су одавно спаљена крила човјечности, у опустјелом крајишком воћњаку и врапци постају птице селице. Тамо мук и тишина гласније убија од грома. Ту је одвајкада једно зло пружало руке другом и састављало „ново“ коло несреће око остатка живота недокланих Срба. Ту су и потоњи „ослободиоци“ посегли за обилатим ујмом на оне који су чудом преживјели испод усташких кама.

Са собом и у себи, поред историје преточене у еп, крајишки Срби у сеобе, али и диобе, носе кости својих ближњих, а у души и сва своја гробља. „Мртви као мора притишћу мозак живих“ (Маркс), а код Крајишника то је и погубније, јер су им мртвачки сандуци бројнији и увијек испред колијевки. Живећи уз непрекидни пир смрти, а „... гдје је лешина ондје ће се и орлови окупљати“ (Нови зајет), ваља се чувати „квасца фарисејског“ – латинског лицемјерја – како нам поново између лица и наличја историје „... посљедња превара (не би била) гора од прве“ (Јеванђеље по Јовану).

Утјеха да им бар сјећање нико не може отети, показала се рањивом избјегличком попутвином, јер „ти причај што ти драго: лажу својом – над истином ћу да претегнем тво-

јом“ (Шекспир). Изгледа да се у овом тамном вилајету злочина, једини помен на живот којег више нема, сели на зид плача, ако има још ко сузу за њега. Само из мртвих уста праведника теку живе ријечи истине о злочинцима и њиховим недужним жртвама. И вријеме је да проговоре мртви, јер оно што је живо остало, преживјело је пером сваке птице. Већ одавно живима нико не вјерује. Сумњиви су, јер су претекли времену које је само грешком могло дати шансу животу.

Умјесто да свако своје окаје гријехе, наши истребители ликују у „срећи“ којом се у овом свијету још једино храни пакао.

Срби су се малодушно повукли са посљедњих барикада своје одбране испред којих су, кроз вјекове историјске чамотиње, радије били „прије свачији сужњи него ичије слуге“ (Дучић).

Проријеђене реконвалесцентне колоне из времена људоклања, данас су, под тешком, попутвином сопственог историјског замора, сустигли још црњи јахачи опште безљудице, који своје сужње масовно преводе у „драговољне“ слуге. То је свијет који нас је потиснуо из наше духовне крчевине, у којој је увијек било „боље да нестанемо него злочином опстанемо“ (патријарх Павле), и том духовном брањвином одбранимо се од зла, како и сами не би постали његов препознатљив дио.

Данас, у времену општег духовног помора, Србима остаје да над мртвима посрћу, живе оплакују, јер можда већ сјутра на њихов већ ископан гроб неће имати ко доћи. Свака прича о мртвима, поготово недужно страдалим, је увијек донебесна молитва за милост над живима. А има ли теже муке од патње гладна дјетета, које је схватило да нема коме рећи да је гладно.

„Не смијем да заборавим ко сам и одакле сам. Ако сам преживио, ваља да треба и да живим“, говоре они прогнаници владајућег живота, којима је колективним усудом, на све оно што су имали и били, остало само сјећање. Али, последије изгона народа из времена слободе, дошао је на ред и прогон сјећања, јер само такви сужњи постају поуване слуге.

Ехоцид је стална, неутуђива стрепња подстакнута повампириеним аветима прошлости, која из сивог граничника подсвијести, старим препознатљивим садржајима историјског искуства, разара и разноси и оне, чудом очуване, крпице остатка живота недокланих. То је поновљено издање „старе“ смрти – суви докољ често без видљиве каме – над оном што је претекло „минулом“ злочину, чије живе слике привиђења устолице прате недокрајчени народ.

Они који су „преживјели“ додир ледене каме и данас је носе испод грла – принуђени да заједно труну и рђају у истом гробу заборавља.

- Драган Ђилас изјавио да су њему као градоначелнику, деца важнија од мостова. Наравно, а и лакше се праве.
- Немци вратили златни крст манастиру Жича, који су украли још пре 60 година. Србију разапињу на натовском.
- Вучић из Јапана донео нова филолошка открића. Открио је да се у Јапану говори јапански.
- Јапан зову земљом излазећег сунца. Ако падне у руке Вучићу и Томи, Србију ће звати земљом залазећег.
- Будале. Народ им каже да Младића траже у песмама, а они га тражили у „Бајци”.
- На „сабор под Букуљом“ дошли сви, полиција, БИА, тужилаштво. Једино Младић није био обавештен, па да дође. Или можда јесте.
- Нису га нашли у шуми изнад Аранђеловца. Нека покушају изнад Јајца.
- Да ли су и гладни радници, који се спремају да изађу на улице, хулигани?
- Недавно је усвојен закон о задужбинарству. Предлажем да за председника агенције изаберемо Динкића. Он је за ових десетак година Србију баш задужио.
- Председник Србије је, да извинете, Борис Тадић.
- После Вуковара Борис иде у Анкару. Да се извини због жртава страдалих у Косовском боју.
- Сет споразума о задуживању, о којима је Скупштина расправљала, нико из владе није дошао да образлаже. Кажу да су били болесни. Занима ме шта ли их то баш заболе.
- Влада Србије позвала странце у ловни туризам. Први су стигли амерички ловци (на главе) директно из Ирака.
- Вучић изјавио да ће Тома постати нови Санадер. Санадер изјавио да му на памет не пада да постане нови Тома.
- Коалиција коју су саставили Веља и Тома ће се звати ЈОКС (Ј ..... их ко их састави).
- Жути расписали унутарстраначке изборе. Да ли ће у кампањи дели-ти уље, шећер, брашно, сапуне...
- Динкић купио нови стан. На уселење би му требало донети шољице за кафу, па да баци оне распарене што има.
- Како сазнајемо, Динкићев нови стан има и велику ману. Први комшија ће му бити Томислав Николић.
- Нешто размишљам, има та куповина станова у истој згради и предност. Кад дође време, сви ће бити ту па неће полиција морати да крстари по Београду.
- Због уграђених уређаја и опреме, Динкићеву и Томину зграду зову „Паметна зграда“. За разлику од станара.

Војислав Шешељ

званична интернет презентација

Започела је осма година тамновања председника Српске радикалне странке, проф. др Војислава Шешеља у Хагу. О кафкијанском процесу века, у коме данас једини политички затвореник у Европи, упркос флагрантном кршењу његових људских и процесних права какво цивилизовани свет не познаје, успева да разори оптужницу, осујети покушај фалсификовања српске историје и разобличи лице и наличје глобализма, можете да се информишете на интернет адреси www.vseselj.com.

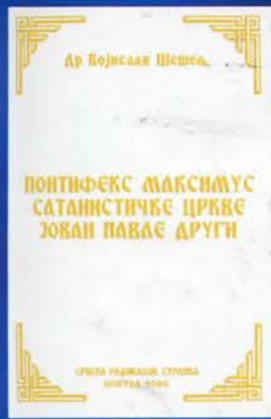
На интернет презентацији проф. др Војислава Шешеља можете прочитати и коментарисати најновије вести, видети најаве догађаја, погледати и преузети видео записе са суђења, прочитати поднеске, транскрипте статусних конференција и упознати се са активностима Тима који помаже одбрану др Шешеља.

Сви посетиоци сајта могу бесплатно преузети електронске верзије књига проф. др Војислава Шешеља, међу којима су капитална научна дела „Идеологија српског национализма” и „Римокатолички злочиначки пројекат вештачке хрватске нације”.

www.vseselj.com

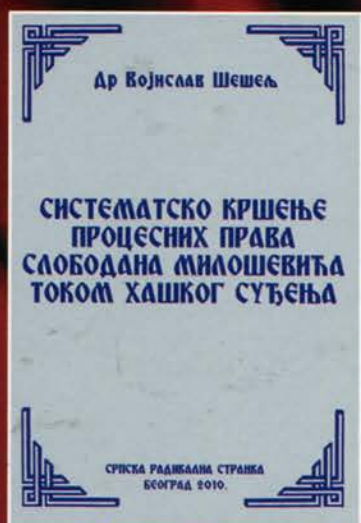

НАУЧНИ РАДОВИ ПРОФ. ДР ВОЈИСЛАВА ШЕШЕЉА

Четири капиталне књиге проф. др Војислава Шешеља у којима су објављене чињенице о Римокатоличкој цркви и Хрватима, антисрпској природи Хашког трибунала, као и циљеви и морални судови српског национализма.

ТАЈНИ ДОКУМЕНТИ СЛУЖБЕ ДРЖАВНЕ БЕЗБЕДНОСТИ О ПРАЋЕЊУ ВОЈИСЛАВА ШЕШЕЉА

Четири тома документације Службе државне безбедности која је интезивно пратила др Шешеља од 1982. до 2003. године. Садржај ових тајних докумената показује Шешељеву одлучну дисидентску борбу за демократизацију друштва, као и његову изванредну антиципацију догађаја на које је благовремено упозоравао.

Једини досије који је доступан јавности, сви остали политичари су после петооктобарског пуча узели своје досијее из Службе само да би их склонили од очију јавности.

